

ПАРЧЕТА ЖИВОТ

МАКС ЛУКАДО

В галерията на Този,

Който все още върши чудеса

“На вярващите от моята църква, с пожелание да продължим заедно да израстваме, вплетени в благодатта!” **Макс Лукадо**

ПАРЧЕТА ЖИВОТ

Защо в Библията се разказва за толкова много страдащи хора? Защо се описват последователно срещите на Христос с хора, изпаднали в затруднение? Разбойникът на кръста. Лудият от гробищата. Никодим и неговите съмнения в новороденото. Срамът на Петър. Смуцението на Йосиф. Скръбта на Марта. Хора от различни среди, но изпаднали в едно и също положение - те няма кого да призват за помощ. И неочаквано пред тях се изправя един Галилеянин, Който не се предава, а се осмелява да върви напред, когато всички други се връщат. Защо в Библията се разказва за това? За да бъдем благодарни за миналото? За да гледаме назад с удивление от Христовите дела? Не. Целта не е просто да се разкрие какво е извършил Христос тогава. Целта е да видим какво прави Той днес. Това е посланието на новозаветните разкази - Бог върши за хората онова, на което те сами не са способни. Тази книга е написана, за да ни напомни, че Той все още прави чудеса.

Предговор

Макс Лукадо е голямо име в САЩ и е точно онзи тип християнски писател, който ни липсва в България. Писателят, който би разгледал нашето ежедневие като християнска приказка. И би ни внушил, че християнството е най-добрата приказка, в която можем да участваме. Случките, душевните ни състояния са пропити от отчаяние, търсене, осъзната или неосъзната молитва за помощ, надежда. От осъзнато или неосъзнато обръщане към Бога. Всичко, което се случва по време на Богослуженията, се повтаря в някакъв смисъл в живота. Всяка човешка проява на почтеност е едно неосъзнато участие в Богослужение. Всяка мерзост, която сътворяваме, е повторение на мига, когато са разпнали Исус.

Макс Лукадо е от малкото писатели, способни да свържат християнството с така наречената светска действителност. И това е истинският път на изкуството, път, който сме загубили. Някога хората са знаели, че вечерната игра с децата им, упражняването на професията, даже чистенето на къщата или готвенето в кухнята имат отношение към Бога. Защото Бог всичко е създал - целия този свят, както и човека с всичките му дарби. Редно ли е тогава да откъсваме Бога от творението Му? Да се чете Лукадо е не само много интересно. Той е стимулиращ автор, прозата му ни пречиства. Едно от най-важните неща, които всеки от нас би могъл да узнае, е вестта, че всекидневните ни скучни действия също са белязани с Божий знак. Тогава животът добива нов цвят, нов смисъл. Трудно ми е да си представя как бихме съществували, ако ги нямаше хората като Лукадо, за които светът никога не става сив и скучен и чието сърце изглежда е неуморимо. Те ни връщат постоянно към забравеното, с което сме дошли сред другите.

Димитър Коруджиев

Съдържание:

Благодарности

1. Смазани тръстици и тлеещи фитили

Смазаните тръстици

2. Невинен - *Преодоляване на срама*
3. Не пропускайте празненството - *Тъмнината на огорчените*
4. Трудни роднини - *Когато с ваш роднина нещо не върви*
5. Не се страхувайте да замечтаете отново - *Пред лицето на отчаянието*
6. Вкиснато мляко - *Превъзможване на огорчението*
7. Безумно предчувствие и огромна надежда - *Истински прояви на вяра*
8. Вечно млади - *Как да обичаме стареенето*
9. Прочетете историята - *Когато са ви разочаровали*

Тлеещите фитили

10. Силата на слабата молитва - *Когато се питате дали си струва да се молите*
11. Ярка светлина сред мрака - *Когато нямате избор*
12. Най-трудното, което Бог е правил - *Приоритетите на Бога*
13. Онова, което само Бог може - *Когато сте в клопката на законничеството*
14. Благодатта на Галилеянина - *Когато сте разочаровали Бога*
15. Нежността на Бога - *Когато се питате дали Го е грижа*
16. Лудият, който стана мисионер - *Когато се сблъскате със злото*
17. Да виждаш невидимото - *Когато се страхувате от бъдещето*
18. Молитвата на Йосиф - *Когато сте объркани от действията на Бога*
19. Истината за гроба - *Да разбираш смъртта*
20. Християнство без списъци - *Когато не е достатъчно да си добър*
21. Галерията на Този, Който отнема камъни

Благодарности

Написването на една книга и прокарването на път през пустинята си приличат. Дълги отсечки от суха и еднообразна земя, осеяна тук-там с вирчета от вдъхновение. Поздравявам скъпите приятели, които направиха това пътуване много приятно. Благодаря, че не се оплаквахте от пясъка и празнувахте при всеки оазис. На моята асистентка Карън Хил: Ти не само поддържах в ред моя кабинет и редактираш моите писания, но и опазваш здравия ми разум!

На моята редакторка Лиз Нийни: Преценката ти е пронизваща, а скалпелът - остър, като на добър хирург. На всичките ми близки приятели от издателство "Уърд пбблишинг": На всички вас - редактори, художници, секретарки, администратори, разпространители и отговорни служители.

На Рой и Барби Джонстън: Благодаря, че ми услужихте с усамотената си къща в залива Хорсшуу. На изпълнителния директор на "Ъпуърдс" Стив Грийн: Никои друг не може да направи онова, което ти правиш, по начина, по който го правиш. Задължени сме ти. На моята съпруга Деналин: Какво да кажа? Ти си звездна светлина, а аз съм Галилей. Твоят блясък продължава да ме омайва.

А за теб, читателю, запазвам последните си поздрав: За някои от вас тази книга отбелязва нашата десета среща (Честит юбилей!). За други е първата (Радвам се да се запознаем). А за повечето е някъде по средата (Хубаво е да се срещнем отново). Вие се каните да ми поверите най-ценното си богатство - своето време. Обещавам да го използвам добре. Въпреки че писането на книга прилича на пътуване през пустинята, не е задължително четенето да е същото. То по-скоро е като отмора в оазис. Надявам се с вас да е така. Пийте на големи глътки!

Макс Лукадо

Смазани тръстици и тлеещи фитили

"Смазана тръстика няма да пречупи и тлеещ фитил няма да угаси." Матей 12:20, ВЕРЕН.

Представете си, че е събота следобед през октомври. Вече сте свършили цялата домакинска работа. Следобедът лежи пред вас без никакви ангажименти. Свободните следобеди днес се срещат рядко, затова обмисляте възможностите на деня. Отваряте вестник, за да потърсите идеи. Кино? Не дават нищо хубаво. Телевизия? Винаги можете да погледате. Какво е това? Една реклама хваща окото ви...

Специална художествена изложба
Смазани тръстици и тлеещи фитили
събота, 14.00-16.00 ч
Библиотека „Линкълн“

Хмм... От доста време не сте ходили на хубава изложба. „Смазани тръстици и тлеещи фитили“? Сигурно е нещо свързано с природата. Освен това разходката ще ви се отрази добре. И решавате да отидете. Оставяте вестника, обличате палтото и слагате ръкавиците си.

Когато минавате през вратите на библиотеката, ви посреща застоялият мирис на книги. На гишетото седи библиотекарка с коса, навита на кок. Зад ухото ѝ има молив. Студент с раничка оставена в краката му, се взира в чекмедже от картотеката. Маса със стари броеве на списание „Лайф“ привлича вниманието ви. Тъкмо посягате към един брой с Труман на корицата, когато забелязвате надпис, който ви напомня за какво сте дошли: *Смазани тръстици и тлеещи фитили*. Той сочи към някаква врата. Преминавате през коридор, отваряте една от двете тежки дървени врати и влизате. Стаята е уютна - не по-голяма от кабинет. Стените са покрити с рафтове, а на рафтовете са подредени книги. В камината пропуква огън и два стола с високи облегалки ви подканват да прекарате следобед с интересна книга. Може би по-късно, си мислите.

Първо изложбата. Рисунките са разположени наоколо. Всички са в рамки. Ярки цветове. Поставени са на стативи по двойки с гръб една към друга. Прибирате ръкавиците в джоба, окачвате палтото на закачалката и се приближавате към първата картина. Прокажен човек е централната фигура на платното.

Той е приведен ниско, сякаш е гърбав. Безпръстата му ръка, обвита в дрипи, се протяга към вас, умолявайки. Парцаливата му дреха скрива цялото лице с изключение на двете, изпълнени с болка очи. Хората около прокажения са в паника. Баща е сграбчил любопитното си дете. В опита си бързо да се отдалечи, една жена се препъва. Мъж гледа гневно през рамо, докато бяга встрани. Рисунката е озаглавена с молбата на прокажения: „Ако искаш, можеш да...“ Другата рисунка изобразява същия прокажен, но сцената е коренно променена. Заглавието съдържа само една дума: „Искам.“ Тук прокаженият е изправен и висок. Човекът гледа в собствената си протегната ръка. Тя има пръсти! Покривалото от лицето му е изчезнало и той се усмихва. Хората ги няма. До прокажения стои само един човек. Неговото лице не се вижда, но можете да видите ръката му на рамото на изцеления.

„Това не е изложба за природата“, прошепвате си вие, докато минавате към следващата рисунка.

Тук четката на художника е уловила жена на средна възраст, която прескача пропаст. Дрехите ѝ са дрипави. Тялото е слабо, а лицето - бледо. Изглежда анемична. Докато протяга и двете си ръце към отсрещния край на пропастта, в очите ѝ има отчаяние. На ръба там стои човек. Виждат се само краката, сандалите и краят на дрехата му. Под картината стоят думите на жената: „Само ако...”

Пристъпват бързо, за да видят сцената от другата страна. Жената вече е изправена. Земята под босите крака е твърда. Лицето ѝ цъфти от жизненост. Плахият поглед е вдигнат към полукръга от хора наоколо. До нея стои онзи, когото се е стремяла да докосне. А заглавието? Неговите думи: „Дерзай...”

Следващият портрет е сюрреалистичен. Разкривено мъжко лице е завладяло цялото платно. На лилав фон се вият оранжеви коси. Лицето е издължено и разширено отдолу като круша. Очите представляват перпендикулярни отвори, в които подскочат хиляди малки зеници. Устата е замръзнала, отворена за писък. В нея забелязват нещо странно. Тя е населена! Стотици същества, подобни на паяци, се дерат с нокти. Техните отчаяни гласове са обобщени от заглавието: „Заклевам те в Бога, недей ме мъчи!” Заинтригуван, правите крачка към картината на гърба. Там е същият мъж, но този път лицето е с правилни черти. Очите вече не са диви, а кръгли и меки. Устата е затворена, а надписът обяснява неочакваното спокойствие: „Освободен”. Мъжът е приведен напред, сякаш съсредоточено слуша нещо. Поглажда с ръка брадата си. А на китката му висят разкъсани вериги.

На следващия портрет оскъдно облечена жена трепери пред разярена тълпа мъже, които я заплашват с камъни. А от другата страна... Камъните лежат кротко, разхвърляни по земята. Изненаданата жена и усмихващ се човек са сами в двора, непосредствено до някакви рисунки в прахта.

На едно място парализиран човек на носилка убеждава приятелите си да не се предават, докато те се взират в къща, претъпкана с хора. А на следващото платно носилката е на неговите рамене, а той изхвърква през вратата на къщата. На една картина слепец вика към равин. А на следващата се покланя на човека, към когото е викал. Из цялата галерия последователността е една и съща. Навсякъде картините са две, първата - на човек с болка, а втората - на човек със спокойствие. Снимки на състоянието „преди” и „след” някаква съдбовна среща. Сцена след сцена спокойствието измества скръбта. Смисълът побеждава страданието. Надеждата свети по-силно от раните. В средата на залата обаче стои сама една картина. Тя е различна от другите. На нея няма лица. Нито хора. Художникът е потопил четката си в древното пророчество и е нарисувал две обикновени неща - тръстика и фитил.

***Смазана тръстика няма да пречупи и тлеещ фитил няма да угаси.* Матей 12:20**

Има ли нещо по-крехко от смазаната тръстика? Вижте прекършените тръстики по брега.

Стройното и високо някога стъбло на жилиавото речно растение сега е наведено и превито. Не сте ли и вие прекършена тръстика? Отдавна ли бе времето, когато сте стояли също толкова изправени, също толкова горди? Били сте изправени и жизнени, захранвани от водите и вкоренени в речното корито на увереността. После нещо се е случило. Прекършили са ви... Нечии остри думи. Гневът на приятел. Изневярата на съпруга. Собственият ви провал. Религиозната закостенялост край вас. И вие сте наранени. Страшно сте превити. Кухото ви тръстиково стъбло, някога стройно, сега е прегънато и скрито в папура.

А тлеещият фитил на свещта... Има ли нещо по-близко до смъртта от мъждукащия фитил? Яркият някога пламък сега потрепва и загасва. Все още топъл от вчерашния порив, но без огън. Не напълно изстинал, но и далеч от горещия пламък. Отдавна ли бе времето, когато сте горели с вяра? Спомняте ли си как тогава сте осветявали пътя? После е дошъл вятърът... Студеният, острият вятър. Казаха са ви, че вашите идеи са глупави. Отсекли са, че мечтите ви са прекалено възвишени. Нахокали са ви, че се изправяте срещу изпитаното от времето. Нестихващият вятър е искал да ви повали. Да, за момент (или може би цяла вечност) вие сте устоявали, но неспирните пориви са плющели върху вашия тлеещ фитил и вие сте били на косъм от тъмнината. Смазаните тръстики и тлеещите фитили. Обществото знае как да се справи с вас. То има място за повалените. Светът ще ви пречупи. Светът ще ви угаси. Но художниците и Писанието твърдят, че Бог няма да го стори. Платно след платно те рисуват нежното докосване на Създателя, който има специално място за смазаните и изморените на земята. Един Бог, който е приятел на нараненото сърце. Един Бог, който разпалва вашите мечти. Това е темата на Новия Завет. И темата на изложбата. Нека се разходим заедно из галерията. Нека помислим за моментите, когато Христос среща страдащи хора. Ще видим изпълнението на пророчеството. Ще видим как се изправят смазаните тръстики и как се разпалват мъждукащите фитили. Тази колекция е страхотна! Между другото, вашият портрет също е там. Вървете право напред. Вижте. Ето там, до стената. Точно както останалите, на статива има две платна. Но за разлика от другите те са... празни! Отдолу е вашето име. А до статива има маса с четка и бои.

Смазаната тръстика

Тя стоеше уверено. На здравето стъбло с високо вдигната глава.

Но това беше преди невнимателния удар, преди поройния дъжд.

Сега тя е смазана, прегъната. Отмаляла.

*Гърси нежни пръсти, които не чупят, а изправят.
Нуждае се от решителен допир, който не наранява, а изцелява.
Нежна мощ. Ласкава сила. Има ли такава ръка?*

Невинен - Преодоляване на срама

А Исус отиде на Елеонския хълм. И рано сутринта пак дойде в храма; и всичкият народ дойде при Него; и Той седна и ги поучаваше. А Книжниците и фарисеите доведоха при Него една жена, хваната в прелюбодеяние, и като я поставиха по средата, Му казаха: Учителю, тази жена беше хваната в самото прелюбодеяние. А Мойсей ни е заповядал в закона да убиваме такива с камъни. А Ти какво казваш? И това казаха, за да Го изпитат, та да имат за какво да Го обвиняват. А Исус се наведе надолу и пишеше с пръст на земята. Но като продължаваха да Го питат, Той се изправи и им рече: Който от вас е безгрешен, нека пръв хвърли камък върху нея. И пак се наведе надолу и пишеше с пръст на земята. А те, като чува това, се разотидоха един по един, като започнаха от по-старите; и Исус остана сам и жената, която стоеше по средата. И когато се изправи и не видя никого освен жената, Исус ѝ каза: Жено, къде са тези, които те обвиняваха? Никой ли не те осъди? И тя отговори: Никой, Господи. Исус рече: И аз не те осъждам; иди си, и отсега не съгрешавай вече. (Йоан 8:1-11).

И аз не те осъждам. Йоан 8:11

Ребека Томпсън пада два пъти от моста „Фриймънт каньон“. И двата пъти умира. Първият път от разбито сърце, а вторият - от счупен врат. Тя е само на осемнайсет, когато близо до един магазин в град Каспър, щата Уайоминг двама гангстери похищават нея и 11-годишната ѝ сестра. Те откарват момичетата на шейсет километра югозападно от мястото, на моста „Фриймънт каньон“ - тясна стоманена конструкция, издигаща се на 35 метра над река Норт Плат. Мъжете зверски пребиват и изнасилват Ребека. По някакъв начин тя ги убеждава да не сторят същото със сестра ѝ Ейми. После и двете са хвърлени от моста в тясната клисура. Ейми издъхва, падайки върху скала близо до реката, а Ребека успява да се отблъсне от една издатина и пада в дълбоката вода. Със счупено на пет места бедро с мъка стига до брега. За да запази тялото си от студа, тя се вмъква между две скали, където изчаква утрото. Но за Ребека утрото не настъпва никога. О, да, слънцето изгрива и тя е намерена. Лекарите излекуват раните ѝ, съдът вкарва похитителите в затвора. Животът продължава, но утрото никога не настъпва. Настъпва нощта на нейния ужас.

Тя не успява да излезе от пропастта. И през септември 1992 г., деветнайсет години по-късно, тя се връща на моста. Въпреки умоляванията на своя приятел, Ребека вдига сто и десет километра в час по шосето към река Норт Плат. Заедно с двегодишната си дъщеря и приятеля до себе си тя сяда на ръба на моста „Фриймънт каньон“ и заплаква. През сълзи разказва историята. Мъжът не иска детето да вижда майка си да плаче и го отнася до колата. Точно в този момент чува плясък във водата. Тогава Ребека Томпсън умира за втори път. Слънцето никога не изгрива в нейната черна нощ. Защо? Какво скрива светлината в нейния свят? Страхът? Навярно. Тя свидетелства против мъжете, като ги разпознава в съдебната зала. Един от убийците я дразни, като се ухилва и прокарва пръст по гърлото си. В деня на смъртта ѝ двамата са пуснати условно. Навярно страхът от повторната среща е бил твърде голям.

Може би гневът? Гняв срещу насилниците? Или срещу условната присъда? Гняв срещу самата себе си заради безбройните кошмари? Или срещу Бога заради пропастта, която става все по-дълбока, нощта, която става все по-черна? Заради утрото, което не идва? Вината? Според някои, да. Независимо от привлекателната усмивка и приятния характер на Ребека, приятелите ѝ разказват как тя така и не успява да превъзмогне грозния факт, че за разлика от малката си сестра е оцеляла. Дали е срамът? Всички, които познава, и още хиляди, които не познава, коментират унижителните подробности на нейната трагедия. Клеймото е дълбоко изрязано от вестникарското мастило на всяко заглавие. Била е изнасилена. Опозорена. Опитайте се като нея да надживеете и да надмогнете спомена... Тя никога не успява. Така деветнайсет години по-късно Ребека се връща на моста. Пропастите на позора стават все по-дълбоки. Клисури от несекваща вина. Стени, обвити в зеленото и сивото на смъртта. Непрестанно ехо от писъци. Запушете с ръце ушите си. Наплискайте лицето си с вода. Спрете да гледате назад. Опитайте се с всички сили да надбягате вчерашните трагедии. Техните пипала са по-дълги от надеждата ви. Те ви връщат обратно на моста на скърбите, за да преживеете срама отново и отново. Ако грешката беше ваша, всичко щеше да е различно. Ако вината беше ваша, щяхте да се извините. Ако рухването в пропастта бе по ваша вина, можехте да направите нещо. Но вие не сте доброволец, а жертва. Понякога позорът ви не се вижда. Блъскани сте към дъното от съпруг, който злоупотребява с вас. Торможени от извратен родител. Прелъстени от безпринципен началник. Никой друг не знае. Но вие знаете. И това е достатъчно.

Понякога позорът е явен. Заклеймени от развод, който не сте желали. Осквернени от болест, която не сте очаквали. Белязани от недъг, за който нямате вина. И независимо дали срамът е реалност в очите на другите, или е скрит единствено в мислите ви, трябва да се справите. Вие сте дамгосани. Може би сте

разведен, инвалид, сирак, заразен със СПИН... Скрит или явен, позорът винаги носи болка. И докато не справите с него, той няма да се махне. Докато не получите помощ, утрото никога няма да настъпи.

Няма да се учудите, ако кажа, че жени като Ребека Томпсън и мостове, като „Фриймънт Каньон" има във всеки град. И в Библията също има. Толкова много, че сякаш страниците на Писанието са съшити от техните истории. Среждали сте много от тях. Всички те добре познават твърдото дъно на пропастта на позора. Но има една жена, чийто разказ възплава всички останали.

Разказ за провал. Разказ за злоупотреба. За позор. И разказ за благодат.

Ето я, жената, която стои в средата на кръга. Мъжете около нея са духовни водачи. Наричат себе си фарисеи. Самозвани пазители на морала. А другият човек, онзи с простото облекло, който седи на земята, който гледа лицето на жената, е Исус. Допреди малко Исус е поучавал. Допреди малко жената е съгрешавала. А фарисеите са решени да спрат и двамата. “Учителю, тази жена биде уловена в самото дело на прелюбодеяние.” (Йоан 8:4) Обвинението прокънтява в стените на двора. “Уловена в самото дело на прелюбодеяние.” Само думите те карат да се изчервиш. Отворени с трясък врати. Рязко придърпани завивки. “В самото дело.” В ръцете. В момента. В прегръдката. “Уловена.” Аха! Какво виждаме тук? Този мъж не е твоят съпруг. Облечи си някакви дрехи! Знаем как да постъпим с жени като теб!”

В един миг тя е изтръгната от скритата страст и е захвърлена на откритата сцена. Докато тълпата я бутва по улиците, от прозорците се подават глави. Кучета лаят. Съседите се обръщат. Градът гледа. Стиснала здраво тънка дреха около раменете си, жената прикрива своята голота. Но нищо не може да скрие срама. От този момент нататък всички ще знаят, че е прелюбодейка. Когато отиде на пазара, жените ще си шушукат. Когато минава, ще обръщат глави. Когато се изговори името ѝ, ще си спомнят. Моралното падение не се забравя лесно. По-голямото падение обаче остава незабелязано. Постъпката на жената е срамна, но действията на фарисеите са достойни за презрение. Според закона прелюбодеяството се наказва със смърт само ако двама души са видели деянието. Необходими са двама свидетели. Въпрос.

Каква е вероятността едно прелюбодеяние да се извърши пред очите на двама души? Какъв е шансът не един, а двама свидетели да се натъкнат на непозволени ласки рано сутрин? Малък. Но ако се случи, почти сигурно няма да бъде съвпадение. И така продължаваме да се чудим. Колко време са надничали мъжете през прозореца, преди да нахлуят? Колко време са се спотайвали зад завесата, преди да прекречат прага? А мъжът? За прелюбодеяние трябва двама. Какво се случва с него? Възможно ли е да се е измъкнал? Доказателствата не оставят съмнения. Всичко е капан. Тя е уловена. Но скоро ще разбере, че тя не е уловът, а само стръвта. “Мойсей ни е заповядал в закона да убиваме такива с камъни. А Ти какво казваш?” (5 ст.) Доста наперен е този комитет по висша етика. Доста горди от себе си са тези радатели за праведност. Това е момент, който дълго ще помнят, утрото, когато подмамват и приклепват властния Назарянин. Ами жената? Какво, тя е без значение. Просто една пионка от играта им. А нейното бъдеще? То не е важно. А репутацията ѝ? Кой го е грижа, че ще бъде опетнена? Тя е необходима, но и никого неангажираща част от техния план. Жената е свела поглед. Потната ѝ коса потрепва. Сълзите капят, горещи от раната. Устните са напрегнати, зъбите стиснати. Тя знае, че е обградена. Не е нужно да вдига очи. Няма да открие съчувствие. Поглежда към камъните в ръцете им. Стиснати толкова силно, чак връхчетата на пръстите са побелели. Тя мисли за бягство. Но къде? Може да заяви, че се отнасят несправедливо. Но пред кого? Може да отрече, но е видяна. Или да помоли за милост, но у тези мъже милост няма. Жената няма накъде да се обърне. Сигурно очакват, че Исус ще се изправи и ще въздаде заслуженото на лицемерите. Но Той не го прави. Надяват се, че ще измъкне жената и двамата ще си плюят на петите към Галилея. И това не се случва. Представяте си, че ще слезе ангел, от небесата ще долети глас или земята ще се потресе. Нищо подобно. За пореден път Неговият ход е ловък. И за пореден път посланието Му е безпогрешно. Какво прави Исус? (Ако вече ви е известно, престорете се, че не знаете и изпитайте изненадата.) Исус пише по пясъка. Той се навежда и рисува в прахта. Същите пръсти, които са издълбали Десетте заповеди на върха на Синай и са изписали предупреждението на стената на цар Валтасар, сега драскат по праха на двора. И докато пише, казва: “Който от вас е безгрешен, нека пръв хвърли камък върху нея” (7 ст.) Младите поглеждат към старите. Старите поглеждат в сърцата си. Те първи пускат камъните. След тях високомерните младежи с убеждения, взети назаем, също си тръгват.

Чува се само глухото тупване на камъни и тътренето на крака. Исус и жената остават сами. С излизането на съдебните заседатели съдебната зала се превръща в кабинет на съдията. Жената очаква своята присъда. *Със сигурност ще ми дръпне една проповед. Няма съмнение, Той ще настоява да се извиня.* Но съдията не отронва и дума. Главата му е наведена, сякаш все още пише по пясъка. Изглежда изненадан, когато разбира, че тя още е там. “Жено, къде са тези, които те обвиняваха? Никой ли не те осъди?” Тя отговоря: “Никой, Господи.” Тогава Исус казва: „И аз не те осъждам. Иди си и отсега не съгрешавай вече.” (10-11 ст.) Ако някога сте се чудили как реагира Бог, когато се провалите, напишете тези думи в рамка и ги окачете на стената. Четете ги. Размишлявайте над тях. Пийте от тях. Застанете под тях и им позволете да измият душата ви. Или още по-добре, заведете Исус до вашата пропасть на срама. Поканете Христос да пропътува с вас разстоянието до моста “Фриймонт” на вашия свят. Оставете Го да

застане до вас и Му разкажете събитията от най-черните нощи на душата си. А после слушайте.

Слушайте внимателно. Той говори. "Аз не те осъждам." И гледайте. Гледайте внимателно. Той пише нещо. Остава послание. Но не на пясъка, а на кръста. Не с ръката Си, а с кръвта Си.

Неговото послание съдържа една дума: *Невинен*.

Не пропускайте празненството - Тъмницата на огорчените

А по-старият му син беше на нивата. И като си идеше и се приближи до къщата, чу песни и игри. И повика един от слугите и попита що е това. А той му рече: "Брат ти си дойде и баща ти закла угоеното теле, защото го прие здрав." А той се разсърди и не искаше да влезе. И баща му излезе и го молене. А той в отговор рече на баща си: "Ето, толкова години ти работя, и никога не съм престъпил някоя твоя заповед. Но на мене нито яре не си дал някога да се повеселя с приятелите си. А щом си дойде този твой син, който изпояде имота ти с блудниците, за него си заклал угоеното теле." А той му каза: "Сине, ти си винаги с мене, и всичко мое твое е. Прилично беше да се развеселим и да се зарадваме. Защото този твой брат бе мъртъв и оживя; и изгубен бе и се намери." (Лука 15:25-32)

Той се разсърди и не искаше да влезе. Лука 15:28

Случаят с по-стария брат.

Труден случай, защото човекът изглежда толкова добър. Поддържа стаята си подредена и носа си - чист. Играе според правилата и изпълнява всичките си задължения. Характеристиката му е безпогрешна. Неговият престиж? Скърца от чистота. А какво да кажем за верността му? Докато брат му си живее живота, той стои в къщи и работи по нивите. Погледнато отстрани, той притежава всичко, което един баща би могъл да желае от сина си. Но отвътре е противен и празен. Обзет от ревливост. Погълнат от гняв. Заслепен от огорчение. Помните историята. Това навярно е най-известната притча, разказана от Исус. Тя е последната от трите притчи в Лука 15 глава - три разказа за три празненства.

Първото започва след като един овчар намира овцата, която е изгубил. Той има още деветдесет и девет други. Би могъл да се примири и да я пише в загуба. Но овчарите не разсъждават като бизнесмени. Затова започва да я търси. А когато открива овцата, той я занася обратно в стадото, накосява най-хубавата трева за нея и организира гощавка, за да отпразнува събитието. Второто празненство става пред една къща. Жена изгубва една драхма. Това не е единствената й пара, както можете да заключите от нейната реакция. Тя премества мебелите, взема метлата и помита цялата къща, за да я намери. А когато я открива, изтичва с викове на улицата и кани съседките си на гощавка, за да отпразнува събитието. После следва разказът за изгубения син. Момчето, което разбива сърцето на баща си, като взема наследството си и изчезва. Той продава достойнството си срещу бутилка уиски и самоуважението си срещу кочина.

После идва покаянието на сина и решението да се завърне у дома. Той се надява баща му да му даде някаква работа в стопанството и стаичката до плевнята. Но намира един баща, който не е преставал да пази мястото му на масата и да пали външната лампа. Бащата толкова много се радва да види сина си, че никога няма да предположите какво прави. Точно така! Организира празненство! На нас, блудните синове, които обичаме празненствата, това ни харесва, но по-старият брат побеснява. "А той се разсърди." (28 ст.) Не е трудно да разберем защо. "Значи това е начинът да получиш признанието на семейството си?" Той сяда на прага и се намусва. Случвало ми се е и на мен. И аз се сърдих на едно празненство.

Беше Рождество Христово. Бях в четвърти клас. Четвъртокласниците вземат тържествата много насериозно, особено когато са свързани с подаръци. Теглихме си листчета с имена за размяна на подаръци. Тъй като не знаеш кой е изтеглил твоето име, се налага да подхвърляш намеци доста гръмогласно. Не пропуснах нито една възможност. Искях "Шести пръст" - пистолет играчка, който се закрепваше на дланта и приличаше на шести пръст. (Честна дума, не си измислям!) Най-накрая настъпи денят за отваряне на подаръците. Бях напълно убеден, че ще получа пистолета си. Всички в класа бяха чули намеците ми.

Нахвърлих се на опаковката, разкъсах кутията и... знаете ли какво видях? Комплект за писма. В стил Дивия запад. Хартия и пликосе за писма с коне по ъглите. Уф! Вероятно е останал от предишната Коледа. Десетгодишните момчета не пишат писма! Какво си мислеше този? Без съмнение някоя майка е забравила за подаръка и едва тази сутрин е изтичала до килера, за да потърси нещо. Завържете ръцете и краката ми и ме хвърлете в реката. Бях обезумял. И разстроен. Така пропуснах празненството. Бях там, но ми беше много тъпо. Така постъпва и големият брат. Той също се чувства жертва на несправедливост. Когато баща му излиза да го повика, той пуска в действие списъка с жестокостите в живота му. От думите му излиза, че неговите злочестини започват още в деня на раждането. "Ето, толкова години ти работя, и никога не съм престъпил някоя твоя заповед. Но на мене нито яре не си дал някога да се повеселя с приятелите си. А щом си дойде този твой син, който изпояде имота ти с блудниците, на него си заклал угоеното теле!" (29-30 ст.) Оказва се, че и двамата синове преминават през кочина. Единият през кочината на непокорството, а другият - на самосъжалението. По-младият от тях се завръща у дома. По-старият остава. Той е все още в

помята и казва същите думи, които сте си казали, когато детето от съседната къща получи колело, а вие не.

Не е честно! Това казала и Уанда Холоуей от град Чанълъво, Тексас. Когато се оказало, че нейната четиринайсетгодишна дъщеря няма да бъде избрана в състава на местните мажоретки, Уанда се вбесила. И решила да се захване сама. Уговорила наемник, който да убие майката на главната съперничка на дъщеря ѝ, като се надявала, че това ще разстрои момичето и така собствената ѝ дъщеря ще влезе в състава.

До такива неща може да ви доведе огорчението. Ще ви накара да изгорите цялата къща, за да убиете мишката. За щастие, нейният план се провалил и Уанда Холоуей била заловена. Осъдили я на петнайсет години затвор. Било е излишно да я поставят зад решетките, за да я затворят. Тя вече се намирала в затвора на горчивината. Черното, студено огорчение не позволява лесно бягство. Стените се хлъзгат от негодувание. Подът на калния гняв сковава краката. Зловонието на предателството изпълва въздуха и пари в очите. Облак от самосъжаление прегражда тесния изход над главата.

Пристъпете навътре и погледнете затворниците. Жертвите са приковани към стените. Жертви на предателство. На насилие. Жертви на властите, на системата, на армията, на света. Те показват своите вериги, издигат гласове и хленчат. Хленчат ден след ден. Те се оплакват. Сърдят се на другите, които имат това, което те не притежават. Сърдят се. Целият свят е против тях. Обвиняват. Надупчените образи на враговете им са окачени на стената. Хвалят се. "Аз спазвах правилата! Играх честно... Всъщност, по-добре от всички останали!" Хленчат. "На никой не му пука за мен!" Сърдити. Начумерени. Обвиняващи. Надути. Хленчеши. Ако трябва да съберете всичко в една дума, напишете: Огорчени. Ако трябва да съберете всичко в един човек, той е в ямата. В тъмницата на огорчението.

Занданът, дълбок и тъмен, ви подканя да влезете. Можете да влезете, знаете го. Достатъчно болка сте преживели. Достатъчно често са ви предавали. Можете да напишете цяла книга за това, как са ви отхвърляли, нали? Нима не сте били забравяни, изоставяни или зарязвани в студа? Вие сте потенциален затворник. Както мнозина други, можете да предпочетете да се оковете с веригите на оскърбленията. Или можете да отстраните обидите, преди да са се превърнали в омраза. Можете да не отидете на празненството. Мястото ви е запазено. До една чиния стои вашето име. Ако сте дете на Бога, никой не може да отнеме вашето синовно право. Именно това казва бащата на по-стария син. "Синко, ти си винаги с мене, и всичко мое твое е." (31 ст.) И точно това казва Бащата и на вас. Как се справя Бог с вашето огорчено сърце? Напомня ви, че това, което имате, е по-важно от другото, което нямате. Вие продължавате да имате своята връзка с Бога. Никой не може да ви я вземе. Никой не може и с пръст да я пипне. Може да сте загубили здравето си или да са откраднали парите ви, но мястото ви на Божията трапеза стои непокътнато. Братът се озлобява, защото се съсредоточава върху това, което няма, и забравя другото, което притежава. Неговият баща му напомня (и на нас също), че синът има всичко, което винаги е имал. Работата си. Мястото си. Своето име. Своето наследство. Единственото нещо, което в този момент няма, са светлините на прожекторите. И понеже не пожелава да си ги поделител с друг - пропуска празненството. За да оставиш ревността и да се радваш на постиженията на съперника е нужна смелост.

Искате ли да ви дам пример за такъв човек? Пред десетки хиляди очи стои Абрахам Линкълн. Той е доста смутен. Неговото смущение не се дължи на мисълта, че ще произнесе речта при встъпването си в длъжност, а на амбициозните усилия на група добронамерени шивачи. Не е свикнал с подобно облекло - официално черно сако, копринена жилетка, черни панталони и лъскав цилиндър. В ръцете си държи голям абаносов бастун със златна дръжка, едра колкото яйце. Той се приближава към трибуната с шапка в едната и бастун в другата ръка. И с двете не знае какво да прави. В напрегнатата тишина след ръкоплясканията и преди речта, Линкълн се оглежда къде да ги постави. Накрая подпира бастуна в един ъгъл на перилата, но все още не знае какво да прави с цилиндъра. Може да го положи на катедрата пред себе си, но ще заеме много място. Или на пода... не, много е мръсно. Тъкмо тогава напред излиза един мъж, поема шапката, връща се на мястото си и се заслушва внимателно в речта на Линкълн. Кой е той? Най-близкият приятел на Линкълн. За него президентът казва: "С него сме най-добрите приятели на света." Той е един от най-големите поддръжници на Линкълн през ранните години на управлението му. По време на големия бал при встъпването в длъжност той е удостоен с честта да придружава госпожа Линкълн. Когато се задава бурята на Гражданската война, много от приятелите на Линкълн си тръгват, но не и той. Доказва верността си, като обикаля Юга в ролята на негов посланик за мир. Умолява представителите на Юга да не се отцепват, а на Севера - да се обединят около президента. Неговите усилия са големи, но вълната на недоволство се оказва по-мощна. Страната се разделя и нацията е потопена в кръвта на Гражданската война. Приятелят на Линкълн не доживява да види това. Умира три месеца след като Линкълн става президент. Изтощен от пътуванията, той се разболява и Линкълн остава сам срещу настъпващата война.

При известието за смъртта на своя приятел, Линкълн не скрива сълзите си и заповядва знамето над Белия дом да се сваля в знак на траур. Някои предполагат, че ако не бе умрял, през 1864 г. приятелят на Линкълн щял да бъде избран за негов вицепрезидент и по-късно да го наследи на президентския пост. Кой знае? Със сигурност знаем само, че Линкълн е имал един истински приятел. Можем само да си представим колко пъти споменът за него е внасял топлина в студения Овален Кабинет.

Той е бил пример за приятел, пример за простителност. Със същия успех този близък приятел е можел да бъде и враг. Преди двамата с Линкълн да станат съмишленици, те са били съперници, които преследвали една и съща цел в политиката. Но за нещастие по-известни са дебатите, отколкото приятелството помежду им. Дебатите между Абрахам Линкълн и неговия скъп приятел Стивън А. Дъглас. Но в най-прекрасния ден за Линкълн, Дъглас оставя настрана техните разногласия и поема шапката на президента. За разлика от по-стария брат, Дъглас чува по-висшия глас. И за разлика от него, той присъства на празненството. Ще проявим разум, ако направим същото. Ще проявим разум, ако се издигнем над раните си. Защото така ще присъстваме на окончателното тържество на Бащата - Празненството, което слага край на всички останали. Празненството, където не се допускат сърдитковци. Защо не дойдете и не се повеселите?

Досадни роднини - Когато с Ваш роднина нещо не върви

Който върши Божията воля, той Ми е брат и сестра, и майка. Марк 3:35

- Обрисуйте ми словесно някой ваш роднина, който истински ви досажда.

Задах въпроса на неколцина приятели, с които седяхме около масата на обяд. Всички реагираха с изрази от рода: "Какво, за Бога, искаш да кажеш?"

Поясних.

- Постоянно срещам хора, които не могат да се справят с човек от своето семейство. Или тъщата им е вещица, или чичото е негодник, или пък баща им се отнася към тях така, сякаш изобщо не са се раждали.

Този път слабите закимаха разбиращо. Получи се контакт. И описанията започнаха.

- Бих го сравнил - взе думата един от масата - с паразит на врата ми. Жена ми има брат, който изобщо не работи и винаги очаква да му даваме пари.

- Кактус в копринени дрехи - каза друг. - Майка ми. Изглежда чудесна. Всички мислят, че е най-добрата, но опитай да се приближиш до нея и ще видиш, че е бодлива, суха и... Жадна за Живот.

- Мраморна колона - бе сравнението, с което трети описа своя леля. - С достойна и благородна осанка, но високомерна и студена.

- Катранена кукла от приказката за заека Бърър - добави някой. Всички освен мен разбраха сравнението. Аз не си спомнях приказката за заека Бърър. Помолих за кратката ѝ версия. Лисокът Уили изиграл номер на заека Бърър. Той направил кукла от катран и я оставил встрани от пътя. Когато заекът видял катраненото бебе, си помислил, че е живо и спрял да се запознае. Разговорът бил едностранен. Мълчанието на катраненото бебе обезпокоило заека. Не можел да понася да стои до някого, без да общува с него. В своето недоволство той ударил бебето и залепнал за него. После пак ударил куклата с другата ръка и... познаяте! - тя също залепнала.

- Това е и нашето положение с трудните роднини - обясни моят приятел, любител на притчите. - Залепени сме за някого, с който не можем да общуваме.

О, да, "залепени"! Те не са като съседите, от които можеш да се махнеш, или като работник, който можеш да уволниш. Те са от семейството. Можеш да избираш приятелите си, но не можеш да избираш... е, знаете кого. Навярно имате катранено бебе в живота си, някой, с когото не можете да разговаряте и от когото не можете да се отървете. Майка, която хленчи. Вуйчо, който сърба, или сестра, която парадира с фигурата си. Баща, който продължава да очаква, че ще си намерите истинска работа, или тъща, която се чуди защо дъщеря ѝ се е омъжила за вас. Взаимоотношения, като с "катранената кукла". Залепени, но далеч един от друг. Като в претъпкан асансьор. Заедно за кратко пътуване се напъхват случайни хора, които говорят възможно най-малко. Единствената разлика е, че когато слезете от асансьора вероятно никога няма да срещнете същите хора отново, а с досадните роднини не е така. Семейни събирания, Коледи, празници, сватби, погребения - те винаги ще са там. Вие - също, в опити да си проправите път през сложните въпроси. Защо животът става толкова роднински труден? Ако очакваме от някого да бъде чувствителен към нашите нужди, това са именно членовете на семейството. Когато страдаме физически, искаме семейството да откликне. Когато се борим емоционално, искаме семейството да знае. Но понякога те се държат така, сякаш не разбират. Понякога те се държат така, сякаш не ги е грижа.

В своята книга "Необичайни хора" Джойс Лендорф разказва за една трийсетгодишна жена, която разбрала, че трябва да си направи мастектомия (хирургично отстраняване на гърда, което се налага при сериозни съмнения за раково заболяване, б.пр.). Тя разговаряла рядко с майка си и сега не можела да се реши да ѝ каже. Един ден по време на обяд тя разкрила положението.

- Майко, наскоро научих, че трябва да ми направят мастектомия.

Майката останала безмълвна. Дъщерята попитала дали е чула казаното. Майката кимнала, а след това спокойно сменила темата, като каза:

- Знаеш ли, сестра ти има страхотна рецепта за епчилади (вид мексиканско ястие, б.пр.) с пилешко.

Какво да правите, когато най-близките ви хора се държат на разстояние? Когато се разбирате чудесно с другите, но не и с някой роднина? Дали Исус говори това? Има ли пример, където Той внася спокойствие в болезнени семейни отношения? Да, има. Собственото Му семейство. Може да ви изненада фактът, че Исус има трудно семейство. Може да ви учуди, че Исус изобщо има семейство! Навярно не знаете, че Исус има братя и сестри. Точно така. Като цитира критиците от родния град на Исус, Марк пише: "Тоя не е ли дърводелецът, син на Мария и брат на Яков и Йосиф, на Юда и Симон? И сестрите Му не са ли тука между нас?" (Марк 6:3) Може да ви изненада фактът, че Неговото семейство съвсем не е свършено. Така е. Ако семейството ви не ви оценява, не се отчайвайте, Исус също не е бил оценяван. "Никой пророк не е без почит, освен в своята родина, и между своите сродници, и в своя си дом." (Марк 6:4) Питам се какво ли иска да каже Марк с последните пет думи. Исус отива в синагогата, където е помолен да говори. Хората се гордеят, че момчето от родния им град напредва - докато не чуват думите Му. Той говори за Себе Си като за Месия. Описва се като този, който изпълнява пророчеството.

Как реагира? "Това не е ли синът на Йосиф?" Разбирай: "Този не е никакъв Месия! Той е като всички нас! Той е момчето на водопроводчика от къщата по-надолу. Счетоводителят от третия етаж. Строителят, който излизаше със сестра ми. Бог не говори чрез познати хора!" В първия миг той е герой, а в следващия - еретик. Слушайте какво става по-нататък. "И като станаха, изкараха Го извън града и заведоха Го при стръмнината на хълма, на който градът им беше съграден, за да Го хвърлят долу. Но Той мина посред тях и си отиде." (Лука 4:24-30) Какъв отвратителен момент!

Виждаме как приятелите от квартала се опитват да Го убият. Но по-отвратителното е другото, което не виждаме. Забележете какво липсва в този стих. Кой думи би трябвало да присъстват, а ги няма. "Заведоха Го при стръмнината на хълма, но братята на Исус дойдоха и се застъпиха за Него."

Иска ни се да прочетем подобно нещо, но не можем, защото не е записано. Това не се случва. Когато Исус изпада в беда, Неговите братя ги няма наоколо. Не винаги е така. Има и време, когато те говорят. Има и време, когато са заедно с Него пред хората. Но не защото се гордеят, а защото се срамуват от Него. "А своите Му... излязоха, за да Го хванат, защото казваха, че не бил на Себе Си." (Марк 3:21) Сродниците на Исус Го смятат за луд. Те не се гордеят с Него. Те са притеснени!

"Здравата се е отнесъл, мамо. Трябва да чуеш какво говорят хората за него."

"Казват, че нещо е смахнат."

"Да, един човек ме попита няма ли да направим нещо."

"Добре, че татко не е тук, за да види какво върши Исус."

Нараняващи думи, произнесени от най-близките. Ето още: "Тогава Му рекоха братята Му: Замини оттук и иди в Юдея, за да видят и Твоите ученици делата, що вършиш. Защото никой не върши нещо скришом, когато сам иска да бъде известен. Ако вършиш тия дела, покажи вече и на света." Защото нито братята Му вярваха в Него." Йоан 7:3-5, СИ

Каква ирония има в тези думи! Преливат от подигравка. Как е могъл Исус да ги понася? Как можеш да вярваш в себе си, когато тези, които най-добре те познават, не вярват? Как да напредваш, когато семейството ти те дърпа назад? Как да постъпиш, когато близките ти имат различни планове?

Исус ни дава някои отговори. Струва си да се отбележи, че Той не се опитва да контролира поведението на Своето семейство, нито пък допуска тяхното поведение да Го манипулира. Не настоява да се съгласят с Него. Не се сърди, когато Го наскърбяват. Не си поставя за цел да им угоди. Всеки от нас мечтае семейството му да е като семейство Уолтън. Очаква роднините му да са най-скъпите приятели. Исус няма подобни очаквания. Погледнете как определя своето семейство: "Който върши Божията воля, той Ми е брат, и сестра, и майка." (Марк 3:35) Когато братята Му не споделят Неговите убеждения, Исус не се опитва да упражнява натиск. Той съзнава, че духовното Му семейство може да Му даде онова, което физическото не може. Ако сам Исус не може да застави Своето семейство да приеме Неговите убеждения, какво ви кара да мислите, че вие ще успеете да заставите вашето?

Ние не сме в състояние да контролираме отношението на семейството си. Когато става дума за поведението на други хора спрямо нас, ръцете ни са вързани. Трябва да изоставим наивните очаквания, че ако постъпваме правилно, хората ще се отнасят добре с нас. Истината е, че те могат да го правят, но могат и да не го правят. Не можем да контролираме тяхното отношение към нас. Ако баща ви е недосетлив, дори и да сте най-добрата дъщеря на света, той може никога да не ви го каже. Ако леля ви не харесва вашата професия, дори и десет пъти да смените работата си, тя може никога да не остане доволна. Ако сестра ви постоянно ви натяква за нещата, които вие имате, а тя няма, дори да й дадете всичко, тя може да продължи да мърмори. Докато си мислите, че можете да контролирате поведението на хората спрямо вас, вие сте обречени да робувате на техните мнения. Ако смятате, че ще можете да повлияете на решенията им, които не са положителни, тогава чия е вината? Ваша. Тази игра е с нечестни правила и фатален край. Исус не я започна, не я започвайте и вие. Не знаем дали Йосиф одобрява служението на своя син Исус, но знаем, че Бог го одобрява: "Този е възлюбеният Ми Син, в когото е Моето благоволение." (Мат. 3:17)

Не мога да ви уверя, че някога вашето семейство ще ви даде благословията, към която се стремите, но знам, че Бог ще го направи. Оставете Бог да ви даде това, което не получавате от семейството си. Ако вашият земен баща не ви одобрява, тогава оставете Небесния да заеме неговото място. Как? Като приемете с чувствата си Бог за свой баща. Виждате ли, едно нещо е да Го приемете за Господ, друго - да Го признаете за Спасител, и съвсем друго - да Го възприемете изцяло като Баща. Да признаете, че Бог е Господ, означава да се съгласите, че Той е суверен и най-висш в цялата вселена. Да Го приемете за Спасител е да приемете Неговия дар - спасението, извоювано на кръста. Да Го считате за свой Баща е още една крачка напред. В идеалния случай бащата е онзи, който се грижи за вас и ви закриля. Бог прави именно това. Той се грижи за вас (Мат. 6:25-34). Предпазил ви е от зло (Пс. 139:5). Осиновил ви е (Еф. 1:5). И вие е дал името Си (I Йоан 3:1) Бог е доказал, че е верен баща. Сега зависи от нас да бъдем доверчиви деца. Позволете на Бога да ви даде това, което семейството ви не може. Нека изпълни празнотата, оставена от другите. За одобрение и насърчение разчитайте на Него. Погледнете думите на Павел: "Ти си Божие дете, и поради това *Бог ще ти даде благословието, което е обещал.*" (Гал. 4:7, преводът мой) Одобрението на вашето семейство е желателно, но не и необходимо за вашето щастие. А и не винаги е възможно. Исус не позволява на напрегнатите отношения със семейството Му да засенчат призива на Бога. И заради това настоящата глава има щастлив край. Какво става със семейството на Исус?

Можем да проследим златната нишка, вплетена в Деяния на апостолите. "Тогава те се върнаха в Йерусалим от хълма, наречен Елеонски... Всички тия единомудно бяха в постоянна молитва (и моление) с някои жени и Мария, майката на Исус, и с братята Му." (Деян. 1:12, 14, курсивът мой) Каква промяна!

Онези, които са Му се присмивали, сега Му се покланят. Тези, които са Го съжалявали, сега Му се молят. Какво щеше да стане, ако Исус се бе отказал от тях? Или още по-лошо, ако бе задушил семейството Си с настояването да се променят? Но Той не го прави. Дава им свобода, време и благодат. И те се променят. В каква степен? Един от братята става апостол (Гал. 1:19), а другите - мисионери (I Кор. 9:5). Така че не губете кураж. Бог и днес променя семействата. Днешната катранена кукла може да стане най-добрият ви приятел утре.

Не се страхувайте отново да мечтаете - Пред лицето на отчаянието

"И ето, стана голям трус, защото Господен ангел слезе от небето и пристъпи, отърколи камъка и седна на него. Изгледът му беше като светкавица, а облеклото му - бяло като сняг. Но от страх от него стражарите се разтрепериха и станаха като мъртви. А ангелът проговори, като каза на жените: Вие не се бойте, защото зная, че търсите разпънатия Исус. Няма Го тук; защото възкръсна, както беше казал. Елате и вижте мястото, където е лежал Господ. И идете бързо да кажете на учениците Му, че е възкръснал от мъртвите. И ето, Той отива преди вас в Галилея. Там ще Го видите. Ето, казаха ви." И те излязоха бързо от гроба със страх и голяма радост и се затичаха да известят на учениците Му. И ето, Исус ги срещна и каза: Здравейте! А те се приближиха и се хванаха за краката Му и Му се поклониха. Тогава Исус им каза: Не се бойте! Идете и кажете на братята Ми да идат в Галилея и там ще Ме видят. Матей 28:2-10.

Не се бойте, защото зная, че търсите разпънатия Исус. Няма Го тук, защото възкръсна, както беше казал. Мат. 28:5

Не ви ли се е случвало, когато за пореден път препрочитате разказ, който сте убедени, че познавате, изведнъж да забележите нещо, което дотогава ви е убягвало? Случвало ли ви се е да четете сто пъти за едно и също събитие и на сто и първия да чуete нещо толкова впечатляващо и ново, че да се запитате как сте го пропускали досега? Така е може би, защото вместо отначало, започвате от средата. Или защото някой друг чете на глас и прави пауза там, където обикновено вие не спирате и БАМ! Халосва ви право по главата! Грабвате книгата и поглеждате, убедени, че някой неправилно е преписал или прочел. Но после прочитате сами и... добро утро! Гледай ти! Ами, на мен ми се е случвало. Днес например.

Само Бог знае колко пъти съм чел разказа за възкресението. Най-малко двайсет и пет Великдена и поне още двеста пъти между тях. Проповядвал съм върху него. Писал съм за него. Размишлявал съм върху него. Подчертавал съм го. Но това, което видях днес, никога не го бях срещал преди. Какво видях? Преди да ви разкажа, нека да припомня историята. Призори е, неделя сутрин, и небето е още тъмно. Думите всъщност са на Йоан. "Като беше още тъмно..." (Йоан 20: 1) Тъмно неделно утро. Тъмно е още от петък.

Тъмно е заради отричането на Петър. Заради предателството на апостолите. Заради страхливостта на Пилат. Заради мъките на Христос. Заради тържествуването на Сатана.

Единственият тлеещ въглен е малката група жени, които стоят недалеч от кръста и гледат (Мат. 27:55). Сред тях са двете Марии, едната е майката на Яков и Йосиф, а другата - Мария Магдалена. Защо са там? За да викат името Му. Да бъдат последните гласове, които ще чуе, преди да издъхне. За да приготвят тялото Му за погребение. Те са там, за да изчистят кръвта от братата Му. Да избършат червените петна от краката. Да затворят очите. Да докоснат лицето Му. Те са там. Последните, които си тръгват от Голгота,

Това копие се разпространява безплатно.

"Парчета живот", Макс Лукадо 11

и първите, които отиват на гроба. Много рано в неделната сутрин те напускат сламениците си и се запътват по пътеката под сенките на дърветата. Пред тях стои мрачна задача. Утрото обещава само една среща, при това с труп. Спомнете си, жените не знаят, че е първият Великден. Те не се надяват гробницата да е празна. Не обсъждат как ще реагират, когато видят Исус. Нямаат ни най-малка представа, че гробът е опразнен. Някога биха се осмелили да мечтаят за това. Но не и сега. Вече е твърде късно за невъзможното.

Краката, стъпвали по вълните, са пронизани. Ръцете, изцелявали прокажените са неподвижни. Прекрасните очаквания са заковани на кръста в петък. Двете жени идват да намажат с топли благовония студеното тяло и да се сбогуват с човека, осмислял надеждите им. Те отиват към гробницата на хълма, водени не от надежда, а от задължение. Голо задължение. Те не очакват нищо от там. Какво може да им даде Исус? Какво може да предложи един мъртвец? Двете жени не се изкачват по хълма, за да получат.

Те отиват към гробницата, за да дадат. Това е всичко. Най-благородните мотиви. Понякога и ние сме призовани да обичаме, без да очакваме нищо в замяна. Има случаи, когато трябва да дадем пари на хора, които няма да кажат и едно "благодаря". Да простим на онези, които няма да ни простят. Да ставаме рано и да лягаме късно, когато никой не забелязва. Служение, подсказано от задължение. Такъв е призивът на ученичеството. Жените знаят, че трябва да се свърши определена работа - тялото на Исус трябва да се приготви за погребение. Петър не е предложил услугите си. Андрей не е изявил желание. Простените блудници и изцелените прокажени не се мяркат наоколо. И така двете Марии решават да се заемат с това. Питам се дали по пътя към гробницата не са седнали да помислят. Какво щеше да стане, ако се бяха погледнали и вдигнали рамене: "Каква полза?" Какво щеше да стане, ако се бяха отказали? Ако едната бе отпуснала безсилно ръце: "Писна ми само мен да ме е грижа. Нека този път Андрей направи нещо. Нека Натанаил покаже способностите си на водач." Независимо дали са били изкушени или не, аз се радвам, че не са се отказали. Щеше да е трагично. Виждате ли, ние знаем нещо, което те не знаят. Знаем, че Отец наблюдава всичко. Те си мислят, че са сами. Но не са. Те мислят, че вървят, незабелязани от никого. Но грешат. Бог ги забелязва. Той ги гледа как се изкачват по хълма. Отброява крачките им. Усмива се на сърцата им и тяхното посвещение Го трогва. Освен това им е приготвил и една изненада.

"И ето, стана голям трус, защото Господен ангел слезе от небето и пристъпи, отърколи камъка и седна на него. Изгледът му беше като светкавица, а облеклото му - бяло като сняг. Но от страх от него стражарите се разтрепериха и станаха като мъртви." Матей 28:2-4.

(А сега, четете внимателно - ето какво забелязах днес за първи път.) Защо ангелът отмества камъка? Заради кого претъркаля скалата? За Исус? Точно това винаги съм си мислел. Просто съм приемал, че ангелът отмества скалата, за да излезе Исус. Но помислете. Трябва ли камъкът да бъде преместен, за да може Исус да излезе? Нима Бог се нуждае от помощ? Нима победителят над смъртта е толкова слаб, че да не може да избути настрана една скала? ("Хей, има ли някой, който да махне тази скала, за да излезе?") Едва ли. Текстът създава впечатление, че когато камъкът се отмества, Исус вече е вън! Никъде в Евангелията не се казва, че ангелът отмества камъка заради Исус. Тогава заради кого? Чуйте какво казва ангелът: "Елате и вижте мястото, където е лежал Господ." Камъкът е отместен - не за Исус, а за жените.

Не за да може Исус да излезе, а за да могат жените да видят! Мария поглежда към другата Мария и тя се усмива, както се усмиваше, когато раздаваха хляба и рибата от кошницата. Старият порив припламва. В този миг тя може пак да забележи! "Идете бързо да кажете на учениците Му, че е възкръснал от мъртвите. И ето, Той отива преди вас в Галилея. Там ще Го видите." (7 ст.) Не е нужно да им се повтаря. Те се обръщат и се втурват към Йерусалим. Тъмнината си е отишла. Слънцето е изгряло, Светлината е възкръснала. Но това не е всичко. Очаква ги изненада. "И ето, Исус ги срещна и каза: Здравейте! А те се приближиха и се хванаха за краката Му и Му се поклониха. Тогава Исус им каза: "Не се бойте. Идете и кажете на братята Ми да идат в Галилея, и там ще Ме видят." (9-10 ст.) Богът на изненадите отново изненадва. Сякаш Си казва: "Не мога да чакам повече. Те изминаха толкова път, за да Ме видят! Ще им се покажа." Бог прави това за верните. Когато утробата е остаряла твърде много, за да носи бебе, Сара забременява. Точно когато падението е прекалено голямо за каквато и да е благодат, Давид получава прошка. Тъкмо когато за Мария и Мария Магдалена пътят е станал твърде тъмен, идва ангелският блясък. Спасителят се явява и животът на двете жени се променя завинаги. Каква е поуката? Три думи.

Не се предавай! Тъмна ли е пътеката? Не сядай! Дълъг ли е пътят? Не спирай! Черна ли е нощта? Не се отказвай! Бог гледа. Не знаеш дали точно в този момент Той не казва на ангела да отмести камъка. Чекът може да е в пощенската кутия. Извинението може да е на път. Договорът за работа може да е на бюрото. Не се отказвай. Защото иначе ще пропуснеш отговора на своите молитви.

Бог продължава да изпраща ангели. И да отмества камъни.

Вкиснато мляко - Превъзможване на огорчението

"И като вървяха по пътя, Той влезе в едно село. И някоя си жена на име Марта Го прие у дома си. Тя имаше сестра на име Мария, която седна при краката на Исус и слушаше словото Му. А Марта, като беше заета с много прислужване, пристъпи и каза: Господи, не Те ли е грижа, че сестра ми ме остави

сама да прислужвам? Кажй ѝ тогава да ми помогне. Но Господ в отговор ѝ каза: Марто, Марто, ти се грижиши и безпокоиш за много неща, но едно е потребно. И Мария избра добрата част. Която няма да се отнеме от нея.” Лука 10:38-42.

***Вършете всичко без роптание и без препиране,
за да бъдете безукорни и незлобливи.*** Фил. 2:14-15

Много обичам мляко. Признавам си, че направо съм пристрастен към него. Един от най-печалните дни в живота ми бе, когато научих че пълномасленото мляко не е полезно. С огромна неохота се приспособих към версията, разрежена с вода. Но при особени случаи все още си позволявам свещения екстаз на студената чаша истинско мляко с гореща меденка, потопена в шоколад.

През годините, когато оценявах чудесния продукт на кравата, научих, че когато не прибереш млякото в хладилника, се налага да платиш висока цена. (Веднъж изплюх глътка пресечено мляко върху плота на кухненския шкаф!) Ако остане прекалено дълго на топло, вкусното мляко кисва. По същите причини загорчават и най-добрите взаимоотношения. Оставете раздразнението да поври по-дълго, и ще си спечелите лошо и кисело настроение. В Евангелието от Лука 10 гл. се описва стъпка по стъпка процесът, при който вкусното се превръща във киснато. Това е историята за Марта. Една мила душа, отдадена на гостоприемство, погълната от желанието си за добра организация. По-скоро пестеливо, отколкото прахосническо, повече практично, отколкото превъзвишено, нейното домакинство е като стегнат кораб със суров капитан. Ако я накарате да избира между книгата и метлата, ще грабне метлата.

Мария обаче ще вземе книгата. Мария е сестра на Марта. Едни и същи родители, но различни предпочитания. Марта има работа за вършене. Мария - теми за разсъждение. Съдовете могат да почакаат. Оставете Марта да отиде на пазара. Мария ще тръгне към библиотеката. Две сестри. Два характера. И докато проявяват разбиране една към друга, те живеят в пълна хармония. Но започнат ли да се карат, стават като два остри камъка, които брашно не мелят. Нека си представим, че влизаме тихо през задната врата в кухнята на Марта, и ще ви покажа какво имам предвид. (Предупреждавам ви, стойте далеч от млякото, започва да се кисва!) Ш-шт, ето я. Над масата. Тази с престилката. Погледнете само как работи! Казах ви, тази жена знае как да се оправя в кухнята. Как го прави? Бърка с едната ръка, а с другата чупи яйцата. И нищо не се разлива. Разбира си от работата. Сигурно са много хора. Има много храна. Ето ги, смеят се в съседната стая. Като че ли си прекарват чудесно. За разлика от Марта. Достатъчен ви е само един поглед към изцапаното с брашно намръщено лице. “Глушава сестра.” Какво? Чухте я да си мърмори нещо? “Тази Мария. Аз съм сама в кухнята, а тя си седи там!” Хм-м. Изглежда печката не е единственото горещо нещо тук. “Ако знаех, че Исус ще доведе цялата тази армия, нямаше да Го покания на вечеря. Тия мъже ядат като мечки, а Петър вече втора порция си поръчва!” Внимание! Тя е ядосана. Погледнете как мята гневни погледи през рамо към вратата. Към Мария. Тази, която седи на пода и слуша Исус.

“Малката ми, сладка сестричка... Винаги е готова да слуша и никога - да работи. И аз нямам нищо против да седна там. Но вместо това аз стоя тук, затворена в кухнята, готвя и се задушavam. Стига толкова!” Внимавайте! Ето, отива! Някой май ще си получи заслуженото. “Господи, не Те ли е грижа, че сестра ми ме остави сама да прислужвам? Кажй ѝ тогава да ми помогне!” (40 ст.) Изведнъж стаята утихва.

Настъпва тишина. Чува се само потропването на стъпалото на Марта по пода и на дървената лъжица по дланта ѝ. С брашното по лицето и огъня в очите, домакинята изглежда наистина страшно. Можем да се посмеем на израженията на апостолите. Те са се вторачили с широко отворени очи в този гняв, който и адът не познава, а горката Мария, почервенияла от смущение въздъхва и потъва в земята. Само Исус проговаря, Защото само Той разбира какъв е проблемът. Проблемът не е в многото хора. Не е в избора на Мария да слуша. Нито в решението на Марта да прислужва. Проблемът е в сърцето на Марта, едно сърце, киснато от безпокойства. “Марто, Марто, ти се грижиш и безпокоиш за много неща.” (41 ст.)

Бог знае, Марта иска да постъпи правилно. Но Бог знае и че отношението ѝ не е правилно. Сърцето ѝ, казва Исус, е обезпокоено. В резултат на това, от щастлива слугиня тя се превръща в обременен звяр. Тя се безпокои. Безпокои се за готвенето, притеснява се дали ще се хареса и всичко това я изнервя твърде много. Харесва ми това, което казва за безпокойствата моят любим богослов Ерма Бомбек (1927-1996 г. - американска писателка, хумористка, б.пр.):

Винаги съм се тревожила много и открито. За това ме бива. Тревожа се да не би когато представям непознати, да забравя името на майка си. Тревожа се за дефицита на сачмени лагери. Страхувам се да не би някоя змия да се промъкне през кухненската тръба от канализацията. Притеснявам се в полунощ да не дойде краят на света. Притеснявам се да не би да вляза в *Книгата на Гинес* като най-възрастната бременна жена. Безпокоя се какво си мисли кучето, когато ме вижда да излизам от банята. Или да не би някое от децата ми да се омъжи за ескимос и когато вече не мога да се храня сама, да ме изоставят на някой айсберг в океана. Притеснявам се, когато продавачките ме придружават до пробната. Безпокоят ме петролните петна в моретата. Боя се, че косата на Керъл Ченинг (американска комедийна актриса (р. 1923 г.), известна с участието си в мюзикъли на Бродуей, най-вече в “Хелюу, Доли”, б.пр.) започва да окапва.

Тревожа се, че някой ден учените ще открият, че в крайна сметка и от марулята се пълнее.

Очевидно Марта се безпокои прекалено много. Толкова много, че започва да командва и самия Бог. До това водят притесненията. Ще ви накарат да забравите кой е шефът. Но интересното в случая е, че Марта се тревожи за нещо добро. Поканила е Исус на вечеря. Тя прислужва на самия Бог! Нейната цел е да угоди на Исус. Но тя допуска една разпространена и все пак опасна грешка, когато започва да работи за Него, нейната работа става по-важна от Този, за когото работи. Това, което започва като прислужване на Исус, бавно и неусетно се превръща в служене на себе си. По всяка вероятност процесът е следният: когато започва да приготвя храната, тя очаква комплименти за ястията. Докато подрежда масата, си представя одобрението. Вижда всичко като на картинка. Исус влиза в къщата и ѝ благодари за цялата работа. Казва на учениците Си да станат на крака и да ѝ ръкопляскаат. Йоан я посочва за пример на гостоприемство и ѝ посвещава цяла глава в Библията. После отдалече идват жени, за да я питат как се е научила да бъде такава вежлива и смирена слугиня. Тя прекарва останалата част от живота си като ръководител на школа по служене, където Исус е директор, а Марта - преподавател. Но нещата не стават според плана. Тя не получава вниманието, което търси. Няма бурни ръкопляскания. Няма комплименти, хвалебствия. Никой не забелязва. И това я раздражнява. Марта се безпокои много, но помни малко.

Тя е забравила, че поканата е нейна идея. Че Мария има всяко право да бъде до Исус. И най-вече, че на вечерята трябва да бъде почетен Исус, а не Марта. Много добре зная как се чувства тя, защото съм бил в кухнята на Марта. Или по-точно, в кабинета на Макс. Знам какво е да започнеш да служиш на Бога, а да завършиш като служиш на себе си. Трудил съм се дълго и упорито над проповеди, така и останали непохвалени. Потъвал съм дълбоко в ръкописи, истински обхванат от блянове за похвалите след издаването им. Говорил съм на конференции за страданията на Христос, а след това съм се разстройвал, че хотелската ми стая не е оправена. Лесно се забравя кой на кого всъщност служи. Сатана го знае. Отклоняването на вниманието е най-коварното му средство. Забележете. Той не отстранява Марта от кухнята, а само отнема целта ѝ. Противникът няма да ви обърне срещу църквата, а срещу мястото ви в нея. Той няма да ви отдели от служението ви, а ще ви разочарова от него. И когато в центъра застанете вие, ще постъпите като Марта. Ще започнете да се безпокоите. Ще се притеснявате за много неща.

Ще се тревожите, че: Вашите колеги няма да ви оценят. Вашите ръководители ще ви пренебрегват. Председателят на вашата деноминация няма да ви разбира. Вашата църква няма да ви подкрепи.

С времето вашата програма ще стане по-важна от Божията. Ще бъдете по-загрижен да реализирате себе си, отколкото да угодите на Него. А може дори да откриете, че се съмнявате в Божията преценка. "Господи, не Те ли е грижа, че сестра ми ме остави сама да прислужвам? Кажй ѝ тогава да ми помогне!" (40 ст.) Не знаете ли, че после Марта съжالياва за думите си? Обзалагам се, че след като се е поохладила, сигурно е искала да може да ги върне назад. Представям си, че ѝ се е искало да може да ги върне назад. Представям си, че ѝ се е искало да бе последвала съвета на Соломон: "Безумният изригва целия си гняв, а мъдрият го задържа и укротява." (Пр. 29:11) Тук има един принцип. За да предпазите своето отношение от вкисване, отнасяйте се към него като към чаша мляко. Слагайте го на студено.

Животът на Марта е претоварен. Тя има нужда от почивка. "Марто, Марто, ти се грижиш и безпокоиш за много неща - обяснява ѝ Господарят. - Но едно е потребно. И Мария го избра." (41-42 ст.)

Какво избира Мария? Да седне в краката на Христос. Бог е по-доволен от тихото внимание на откровения слуга, отколкото от шумното служение на огорчения. Между другото, ролите можеха да са разменят. Да се разгневи можеше и Мария. Сестрата на пода можеше да се засегне от сестрата на мивката. Мария можеше да сграбчи Исус, да го замъкне в кухнята и да каже: "Кажй на Марта да спре да работи и да започне да размишлява. Защо само аз трябва да мисля и да се моля за всичко?" Сърцето, което служи, е по-важно от вида на служението. Лошото отношение разваля дара, който оставяме на Божия олтар. Може би сте чували лица за човека, който се молил с лошо отношение? "Защо, питал той, моят брат е благословен с богатство, а аз - с нищо? През целия си живот не съм пропускал нито един ден, без да си кажа сутрешната и вечерната молитва. Посещението ми на църква е за пример. Винаги съм обичал ближния си и съм раздавал парите си. Но сега в края на живота си, едва смогвам да си плащам наема. От друга страна моят брат пие, играе на комар и постоянно се забавлява. Но има повече, отколкото може да преброи. Не Те моля да го накажеш. Но, моля Те, кажй ми, защо на него му е дадено толкова много, а на мен - нищо? Защото, отговорил Бог, си един досадник, който непрекъснато се мисли за праведен."

Пазете отношението си. Бог ви е надарил с различни таланти. Вашия ближен - също.

Ако се занимавате с талантите на ближния ще изгубите радостта от своите.

Ако се вгледате в своите таланти, можете да послужите за вдъхновение и на себе си, и на него.

Безумно предчувствие и огромна надежда - Истински прояви на вяра

"И Той отиде с него. И едно голямо множество Го следваше и Го притискаха. И една жена, която беше имала кръвотечение дванадесет години и беше много пострадала от мнозина лекари, и беше изразходвала целия си имот, без да види някаква полза, а напротив, беше ѝ станало по-зле, като чу какво

се говореше за Исус, дойде между народа изотзад и се допря до дрехата Му. Защото си казваше: “Ако само се допра до дрехата Му, ще оздравея.” И начаса кръвотечението ѝ престана и тя усети в тялото си, че се изцели от болестта. А Исус, който веднага усети в Себе Си, че е излязла от Него сила, се обърна сред множеството и каза: Кой е допря до дрехите ми? Учениците Му казаха: Ти виждаш, че множеството Те притиска, а казваш: “Кой се допря до Мен?” Но Той се оглеждаше, за да види тая, която беше направила това. А жената, уплашена и разтреперана, като знаеше станалото с нея, дойде и падна пред Него, и Му каза цялата истина. А Той ѝ рече: Дъще, твоята вяра те изцели; иди си с мир и бъди здрава от болестта си.” Марк 5:24-34.

Дъще, твоята вяра те изцели. Марко 5:34

Часовник за Коледа не е подарък, който може да зарадва едно осем-годишно момче. Аз обаче успях да промърморя: “Благодаря!” След това го занесох в стаята си, сложих го на нощното шкафче и го включих. Беше квадратен “Булова”. Не беше с цифри, а със стрелки. Нямаше устройство за касети или дискове, а с годините започна да развива леко, приспивно бръмчене, което се чуваше, когато в стаята е тихо. Днес можете да си купите часовници, които издават ромон на дъжд, когато е време за лягане, или гласа на майка ви, когато трябва да ставате. Но не и този часовник. Неговият звън можеше да накара кучетата да вият. Моделът бе неандерталски. Днес, във времето на електронните часовници и музикалните аларми, той не би стигнал и петдесет цента на разпродажба.

Но все пак с течение на времето аз се привързах към него. Обикновено хората не се размекват по електрически часовници, но аз се размекнах. Не защото бе кой знае колко точен - винаги изоставаше малко. Нито заради бръмченето му, към което бях свикнал. Харесвах го заради светлината.

Знаете ли, в тъмното този будилник сияеше. Цял ден той поглъщаше светлина. Попиваше от слънцето, стрелките му бяха като малки пръчици, изплетени от тиктакане, време и слънчева светлина. И когато дойдеше нощта, часовникът бе готов. След като угасях лампата, за да си легна, малкият циферблат трепваше и започваше да свети. Не много силно, но ако светът около вас е тъмен, и малкото светлина значи много. Нещо като светлината, която получава онази жена при срещата си с Исус.

Не знаем нейното име, но знаем състоянието ѝ. Нейният свят е среднощен мрак. Място, където опиваш в тъмното и се надяваш на помощ. Прочетете тези четири стиха и вижте какво искам да кажа.

И едно голямо множество Го следваше и Го притискаха. И една жена, която беше имала кръвотечение дванадесет години и беше много пострадала от мнозина лекари, и беше изразходвала целия си имот, без да види някаква полза, а напротив, беше ѝ станало по-зле, като чу какво се говореше за Исус, дойде между народа и изотзад и се допря до дрехата Му. Марк 5:24-27, ВЕРЕН

Тя е една смазана тръстика: с кръвотечение дванадесет години, много пострадала, изразходвала целия си имот и беше ѝ станало по-зле. Хронично менструално нарушение. Постоянна загуба на кръв. Подобно състояние би съкрушило всяка жена във всяка епоха. Но за една еврейка по-лошо от това не може да има. Няма част от живота ѝ, която да остава незасегната.

Сексуалност... не може да се докосне до мъжа си.

Майчинство... не може да има деца.

Домакинство... Всичко, до което се докосне, се счита за нечисто. Не може да мие чинии. Да мете.

Духовност... не ѝ е позволено да влиза в храма.

Тя е физически изтощена и отлъчена от обществото. Търсила е помощта на мнозина лекари (26 ст.). Талмудът (изучаване, от евр. - източник, който съдържа (1) законови предписания и наставления, задължителни за всички правоверни евреи, и (2) тълкувания, несвързани със закона, като: посеви, празници, жени, глоби, свещенодействия и очиствания. Виж Библейски речник НОВ ЧОВЕК, С, 1995 г., б. пр.) предписва точно единайсет лека за това състояние. Без съмнение тя е опитала всичките. Някои от тях са полезни. Други, като например носенето на пепел от шраусово яйце в парче ленен плат, са си чисти суеверия. “Изразходвала е целия си имот...” (26 ст.) Гнетът на финансовото бреме увеличава болката неимоверно. Един приятел, който страдеше от рак, ми каза, че безмилостното преследване на кредиторите, които настояват да си плати за продължаващото медицинско лечение, е толкова болезнено, колкото и самата болка. “А напротив, беше ѝ станало по-зле...” (26 ст.) Тя е смазана тръстика. Всяка сутрин се събужда в тяло, което никой не желае. Наближава времето на последната ѝ молитва. Тя се кани да я произнесе в деня, когато я срещаме. Докато стигне до Исус, Той вече е заобиколен от хората. Молят Го да помогне на дъщерята на Яир, най-важния човек в града. Какви са шансовете Той да прекъсне спешния Си ангажимент с високопоставения служител, за да помогне на човек като нея? Съвсем малки. А каква е вероятността да оцелее, ако не използва тази възможност? Още по малки. Затова жената сграбчва шанса си. “Ако само се допра до дрехата Му, мисли тя, ще оздравея!” (28 ст.) Рисковано решение. За да се допре до Него, трябва да се промъкне между хората. Ако някой от тях я познае, тогава... Здравей, разобличение! Сбогом, изцеление! Но има ли избор? Тя няма пари и влияние, няма приятели. Нито друг изход.

Единственото, което има, е безумното предчувствие, че Исус е способен да ѝ помогне, и огромната

надежда, че ще го стори. Навярно и на вас ви е останало само това - безумно предчувствие и огромна надежда. Нямайте какво да дадете. А страдате. И единственото, което можете да Му предложите, е своята болка. Може би това ви спира да отидете при Бога. О, да, правили сте една-две крачки в тази посока. Но след това сте видели другите около Него. Те изглеждат толкова чисти и спретнати, толкова подобаващи и достойни в своята вяра. И когато сте погледнали към тях, те са Го скрили от погледа ви. Затова сте се отдръпнали. Ако описанието се отнася за вас, забележете следното: В този ден само един човек е похвален за своята вяра. Той не е богат дарител. Нито верен последовател. Не е прехвален учител. А една отхвърлена жена, потънала от срам, без пукната пара, стиснала здраво предчувствието си, че Той може да ѝ помогне, и надеждата си, че ще го направи. Това всъщност не е лошо определение за вярата: *Убеждение, че Бог може да помогне, и надежда, че ще го направи*. Прилича на определението, дадено в Библията.

“Без вяра не е възможно да се угоди на Бога, защото който дохожда при Бога, трябва да вярва, че има Бог, и че Той възнагражда тия, които Го търсят.” (Евр. 11:6) Не е толкова сложно, нали? Вярата е убеждение, че Бог съществува и че е добър. Не е мистично преживяване, среднощно видение или глас сред гората. Тя е решението да повярваш, че онзи, който е създал всичко, не го е изоставил. Че продължава да изпраща светлина в тъмното и да откликва на вярата ти.

Разбира се, за жената няма никаква гаранция. Тя се надява, че Той ще откликне... Копнее за това, но не знае дали ще стане. Единственото, което знае, е, че Той съществува и че е добър. Това е вярата.

Вярата не е убеденост, че Бог ще направи това, което искате. Тя е увереността, че ще направи това, което е правилно. *Блажени бедните и дрипавите, нямащите какво да дадат, притиснатите в ъгъла, изоставените, болните, казва Исус, защото тяхно е Небесното царство* (Мат. 5:6, *моя интерпретация*).

Божии стандарти са доста странни (или по-точно, те са си наред, а нашите са наопаки!). Бог казва, че колкото по-безнадеждни са вашите обстоятелства, толкова по-вероятно е спасението ви. Колкото по-големи са вашите грижи, толкова по-истински са молитвите ви. Колкото е по-тъмна стаята, толкова по-голяма е нуждата от светлина. Което ни връща обратно към моя будилник. През деня аз изобщо не оценявам способността на малкия ми “Булова” да свети в тъмното, но вечер сенките растяха, а с тях и признанието ми. Една здрава жена никога не би оценила силата от допира на края на Исусовата роба. Но тази жена е болна... и когато нейната дилема се среща с посвещението ѝ, става чудо. Нейната роля в изцелението е много малка. Единственото, което тя прави, е да протегне ръка всред тъптата.

“Да можеш само да Го докосна!” Важна е не формата, а фактът на усилието. Фактът, че тя прави нещо. Че не се примирява с болестта си за още един ден, а решава да предприеме нещо. Изцелението започва, когато сторим нещо. То започва, когато протегнем ръка, когато направим крачка. Божията грижа е близо и винаги на наше разположение, но я получават само онези, които я потърсят. Бездействието не разрешава проблема. Най-хубавото в разказа е, че изцелението започва с нейния допир. И чрез тази малка, смела проява тя усеща нежната сила на Исус. Сравнен с Божия дял, нашият дял е микроскопичен, но необходим. Не е нужно да правим много, *трябва просто да предприемем нещо*.

Да напишем писмо. Да поискаме прошка. Да се обадим на приятел. Да си признаем. Да се обадим на майка. Да отидем на лекар. Да се кръстим. Да нахраним гладен. Да се помолим. Да кажем една дума. Да отидем. Да предприемем нещо, което изразява вяра, защото вярата без усилие не е никаква вяра. *Бог ще откликне*. Той никога не отхвърля истинските прояви на вяра. Никога. Бог уважава сърдечната вяра, рискуващата вяра. Когато се строят ноеви ковчези, се спасява живот. Когато започнат да маршируват войниците, Йерихон се сгромолясва. Когато се вдига жезълът, морето се разтваря. Когато се споделя обядът, хиляди са нахранени. И когато се докосва наметалото, независимо дали от ръката на анемична жена от Галилея или от молитвите на просяк от Бангладеш, Исус спира. Спира и реагира. Попитайте Марк. Когато тази жена докосва Исус, се случват две неща, които не виждаме никъде другаде в Библията. Марк записва и двете. Първо, Исус изцелява, преди да е разбрал. Силата излиза автоматично и моментално. Сякаш Бог Отец скъсява веригата и Божествената природа на Исус е една крачка напред от човешката.

Нейната нужда призовава Неговата помощ. Без неонов светлини и силни викове. Без панаирджийски реклами. Без фанфари. Без абра-кадабра. Без сензации. Просто зов за помощ. Точно както моята тъмна стая извикваше светлината на часовника, тъмнината в нашия свят извиква светлината на Бога.

На второ място, Той нарича тази жена *дъщеря*. “Дъще, твоята вяра те изцели!” (34 ст.) Това е *единственият път*, когато Исус нарича *някого* по такъв начин. Представете си как се е почувствала! Кой би могъл да си спомни последното мило обръщение към нея? Кой би могъл да знае последния благ поглед към очите ѝ? Лев Толстой разказва как веднъж вървял по улицата и минал покрай един просяк. Толстой бръкнал в джоба си, за да му даде малко пари, но вътре нямало нищо. Писателят се обърнал към човека и казал: “Съжалявам, братко, но нямам какво да ти дам.” Просякът засиял и отвърнал: “Ти ми даде повече от това, за което помолих - нарече ме брат!” За обичаните милата дума е само една хапка, но за онези, които жадуват за любов, тя е цял пир. И Исус урежда на жената пиршество. Според преданието тя никога не забравя постъпката на Исус. Легендата разказва, че остава с Него и го следва чак до Голгота. Някои вярват, че тя е Вероника - жената, която извървяла пътя към кръста редом с Него. И избърсва челото Му,

когато потта и кръвта влизат в очите Му. Той я докосва в момента на огромната ѝ нужда, а тя Го докосва във времето на Неговото страдание. Не знаем дали легендата е вярна, но може и да е. Не знаем дали ви се е случвало същото, но знаем, че може и да ви се случи.

Вечно млади - Как да обичаме стареенето (Как да се радваме на старостта)

*Който иска да спечели живота си, ще го изгуби;
а който го изгуби, ще го запази. Лука 17:33,*

Сигурно мразите да ви напомнят неприятни неща. Бръснарят: “Джо, темето отгоре вече оредява.” Фризьорката: “Сю, следващият път ще трябва да направим нещо за тези посивели кичури.” Поканата: “Поканени сте на сбирката по случай 30 години от завършване на гимназията.” Децата: “Татко, чувал ли си за “Ролинг Стоунс”? Лекарят: “Не се безпокой, Бил. Твоето състояние е нормално за мъжете на средна възраст.” Настъпването на старостта. Първите страници на последните глави. По зелените листа на живота ви се появява златно зрънце и вие се изправяте пред набръчканото лице на факта, че стареете. И макар често да се шегуваме с нея (“Старостта е когато запиваш зъби в пържолата и... те остават там”), не всички се смеят. Особено онези, за които младостта е особено ценна. А нима не я ценим всички ние? Десетилетия наред сте се тревожили за всичко друго, но не и за старостта. Сред всички неща, на които не сте могли да се облегнете, е имало едно единствено, на което сте се осланяли - вашата младост. Яли сте като слон (но без да приличате на слон). Всичките ви приятели са били по-тромави от вас. Професионалните спортисти са били на годините на по-големия ви брат. Животът е бил като открита магистрала, а смъртта - отдалечена на хиляди години. Но после са се появили едва доловимите послания на тленността:

За първи път сте си купили застраховка живот, която включва и разходи за погребение.

Приятелите ви питат защо присвивате очи, когато гледате пътните знаци.

Момчето, което ви доставя зарзавата, ви нарича “бабче”.

На първо време тези неща са като дъждовни капки, които леко опръскват акварела на убедеността ви във вечната младост. С времето обаче дъждовните капки стават все по-големи и все по-силни. Когато се събудите сутрин, всичко ви боли. А което не боли, изобщо не работи. Вашите родители започват да се държат като децата ви. Бръчките на усмивката ви не изчезват, когато престанете да се усмихвате. И тогава внезапно дъждът се превръща в порой. Далечният тътен - в близък гръм. Лекарства за сърцето. Опразващ се дом. Четиридесет свещи. Очила за старческо късогледство. Вече не можете да го скриете.

Понс дьо Леон (1460-1571 г., испански откривател, придружавал Христофор Колумб през 1493 г., б. пр.) не е открил извора на младостта, нито пък вие. Но как се стареем! Тупираме мустаците. Отново боядисваме посивелите коси. Изпъваме кожата на лицето. Пооправяме зъбите. Повдигаме гърдите. Но колкото и усилено да се опитваме да го прикрием, страниците на календара продължават да се прелистват. Часовниците продължават да тиктакат. Тялото - да остарява. И всяка следваща таблетка ни напомня, че стареенето е хап, който се налага да преглътнем. Разбира се, част от проблема е огледалото ни (или поне отражението в него). Това, което някога е било стегнато, сега виси. Както казват, времето лекува, но също така и пилее красотата. За други то е житейски провал. Не сте довършили нещата, с които някога сте се захванали. Клели сте се, че никога няма да се превърнете във фирмена пионка, а целият ви гардероб е пълен със сиви костюми. Били сте твърдо решени да оставите наследство на децата си, а са ви останали единствено няколко полени и кочаните от използваните чекове. Но истинската болка е по-дълбока.

За едни тя е в празнотата, която следва постигнатия успех. Животът на върха може да бъде изпълнен със самота. От махагоновото писалище вее хлад. Наградите за осъществени големи продажби са изгубили блясъка си. Дипломите са избелели или пожълтели. Може би невъзможните мечти са се сбъднали, но се оказват далеч по-незначителни, отколкото сте очаквали. Основната част от времето отива в самосъжаление. Водопроводчикът се кае, че не е учил медицина, а лекарят - че не е станал водопроводчик. Бизнес дамата съжالياва за времето, което не е прекарала с децата си, а на домакинята ѝ се иска да бе направила кариера. Може да стане и по-лошо. Самосъжалението може да доведе до придиричливост спрямо всичко наоколо. Несъгласие с изискванията. Недоволство срещу заповяданото.

Негодувание от суката. Роптание против всичко, което те връзва - работата, правителството, колата или още по-лошо - семейството. Тези, които се бунтуват, които решават да се впуснат по тъмните алеи на неудовлетворението, са най-подходящите кандидати за една от най-старите примки на сатана. Прелюбодейството. Красива млада секретарка от долния етаж донася в кабинета ви някои документи и едно познато чувство... Мъжът в купето на влака ви казва, че не може да повярва, че имате четири деца и сте запазили фигурата си толкова стройна... Давид в нас търси Витсавее. Жената на Петефрий гледа към Йосиф. Моментна лудория в парка, която ще отвори рана. Нека изясня мисълта си. Зрялата възраст може и да крие опасности. В нея има измамни пътеки и немалко клопки. Добре е да се пригответе. Знаете, че приближава. Бог не е оставил този процес скрит. Не сте първият, който остарява. Не вие прокарвате пътя. Огледайте се. Имате предостатъчно възможности да се подготвите и предостатъчно случаи, върху

които да размислите. Ако старостта ви изненада, не обвинявайте Бога. Той ви е дал многобройни предупреждения. А също и многократни съвети. Искате ли примери? Радвам се, че поискахте. Какво ще кажете за Лука 17:33: “Който иска да спечели живота си, ще го изгуби, а който го изгуби, ще го запази.”

“Има две възможности - казва Исус. - Едни хора треперят над живота си, а други търсят живота. Най-умните не са онези, които имат най-много години живот, а които имат най-много живот през годините”. Това, което казва Ани Дилард (р. 1945 г., американска писателка) в книгата си *Живот в писане*, се отнася и за живота: “Едно от малкото неща, които знам за писането, е следното. Излей всичко, освободи се от всичко - и сега, и всеки път, когато пишеш. Не кътай онова, което ти изглежда хубаво, за края на книгата или за следващата книга. Дай го, дай всичко, дай го сега!” Животът е и суров, и красив. Стремете се към него. Преследвайте го. Разпродавайте, за да го получите. Не слушайте виковете на тези, които са се примирили с второто качество и искат и вие да станете като тях, за да не се чувстват виновни. Вашата цел не е да живеете дълго, а да живеете. Исус казва, че възможностите са ясни. От една страна имаме гласа на сигурността. Може да напалите огън в огнището и да останете вкъщи на топло, сухо и безопасно. Ако никога не излизате навън, няма а се нараните, нали така? Няма да ви критикуват за нещо, в което не сте се пробвали, нали? Не можете да изгубите равновесие, ако никога не се катерите, нали така? Затова не опитвайте. Изберете безопасния маршрут. Или можете да чуete гласа на приключението - приключението с Бога. Вместо в огнището, запалете огъня в сърцето си. Следвайте небесния порив. Осиновете дете. Станете мисионер. Научете някого. Сменете професията си. Организирайте нещо. Бъдете различни. Естествено, че не е безопасно, но какво от това? Смятате, че стоенето вътре, далеч от студа, е безопасно? Исус не мисли така. Един английски превод на Лука 17:33 казва: “Който се опитва да поддържа живота си в безопасност, ще го пропилее.” (Филипс) Харесвам думите на генерал Дъглас Макартър (1880 - 1964 год., американски главнокомандващ Съюзническите войски в Тихия океан по време на Втората световна война, б. пр.), които изрича на 78 години: “Човек не остарява, когато просто изживее определен брой години. Хората остаряват, защото изоставят своите идеали. Годините може да набръчкат кожата, а душата се набръчква, когато се откажем от интересите си.” Чарлз Линберг, първият пилот, прелетял над Атлантическия океан, има какво да каже за безопасния живот:

Реших, че ако преди да загина при катастрофа, успея да полета десет години, ще си е струвало повече от един обикновен живот... Кои хора оценяват живота по-високо - летците, които го отдават на любимото изкуство, или скъперниците, които броят до последната стотинка лишениите от смисъл дни?

Прочетете отново думите на Исус. Който се опитва да поддържа живота си в безопасност, ще го пропилее. А който е готов да изгуби живота си, ще го запази. Спомнете си годините на детското любопитство. Това, че сега сте по-близо до върха на планината, не означава, че вече сте я изкачили. Последните глави на вашата книга може да се окажат най-добрите. Лебедовата ви песен може да е най-хубавата. Може да се окаже, че целият ви досегашен живот е бил само подготовка за големия край. За Бога най-старите хора винаги са сред най-отбраните. Мойсей влиза в Библията, когато е над осемдесет. Старият и зрял Авраам е много по-мъдър от младия, безразсъден Аврам. И на 85 Халев все още се стреми към своята планина. Анна е 85-годишна вдовица, достатъчно силна, за да се моли за Месия, и достатъчно зряща, за да Го разпознае. Погледнете и Йоан, остарелия апостол. Последният от апостолите. Любимият ученик на Исус. Несъмнено неговите последни години трябва да са били спокойни и отморяващи. Йоан трябва да е изпълнил призванието си. Но не. Не го казвайте на Йоан. Нито пък на Бога. Защото и двамата не са свършили. На Йоан му остава още една глава. Островът, предназначен за заточение, става място на вдъхновение и в последните си години Йоан написва последната книга от Библията. Дали през целия си живот не е вървял именно към този момент? Последните години могат да бъдат най-добрите. Попитайте Омар Аман 1879-1965 г., прочут американски строителен инженер, роден в Швейцария, проектирал много от известните мостове в САЩ, б. пр.). Излязъл “в пенсия”, той конструира автострадите Кънектикът и Ню Джърси, градската арена в Питсбърг, летището Дълес, мостовете “Тронг нек” и “Верацано нероус”.

Хайнрих Шлиман (1822-1890 г., немски археолог, открива Троя и Микена, след като натрупва състояние от търговия с индиго, б. пр.) също ще се съгласи. Той се оттегля от бизнеса, за да търси легендарната Троя на Омир. И я намира. След Втората световна война Уинстън Чърчил има правото да си вземе заслужена почивка. Вместо това той взема писалката и на 79 години печели Нобелова награда за литература. Едни остаряват и тръгват на риба. Други остаряват и тръгват на лов за онова, което винаги са искали. И го постигат. Един приятел на покойния американски юрист Оливър У. Холмс (1809-1894 г., американски писател, б. пр.) го попитал защо на 94 години е започнал да изучава гръцки. Холмс отвърнал: “Е, добри ми господине, сега или никога.” Когато бил на 95, Джеймс С. Пени (1875-1971 г., прочут американски търговец на дребно, б. пр.) твърдял: “Зрението може и да отслабва, но виждането ми се засилва.” С годините виждането ни ще се подобрява. Няма да виждаме земята, а небето. При появата на небесния град хората, прекарвали живота си в търсене на небето, ще подскачат. След смъртта на Микеланджело в ателието му бил намерен лист хартия с бележка до неговия ученик. “Рисувай, Антонио, рисувай и не си губи времето!” Навременно настояване, Микеланджело! Времето изтича. Дните

отминават. Годините избледняват. И животът свършва. А това, за което сме дошли, трябва да бъде свършено, докато още има време. Би било странно пътешественикът да не е подготвен за края на своето пътуване. Бихме съжалили пътника, който предварително не е разучил маршрута си. Бихме се зачудили на човека, който мисли, че целта на едно пътуване е самото пътуване. Именно заради това говорят и едни от най-гъжните думи в Писанието: “Премина жетвата, мина се лятото, и ние не се избавихме.” (Еремия 8:20).

Други пък все още очакват последната спирка. Надявам се, че не сте сред тях. Надявам се, че ще бъдете готови да пристигнете там, вкъщи. За вас възрастта не е враг. Годините само отмерват разстоянието и тихо нашепват, че домът никога не е бил толкова близо. Кажете го на бръснаря.

Прочетете историята - Когато са ви разочаровали

И ето, в същия ден двама от тях отиваха в едно село на име Емаус, на шестдесет стадия далеч от Йерусалим. И те разговаряха помежду си за всичко онова, което беше станало. И като разговаряха и разсъждаваха, сам Исус се приближи и вървеше с тях; но очите им бяха възпрени, за да не Го познаят. И рече им: Какви са тия думи, които разменяте помежду си, като пътувате? И те се спряха натъжени. И един от тях на име Клеопа в отговор Му каза: Само Ти ли си пришълец в Йерусалим и не знаеш това, което стана там тия дни? И рече им: Кое? А те Му казаха: Това, което стана с Исус Назарянина, който беше Пророк, силен в дело и в слово пред Бога и целия народ; как нашите главни свещеници и началници Го предадоха да бъде осъден на смърт и Го разпънаха. А ние се надявахме, че Той е Онзи, който ще избави Израил. И освен всичко това, вече е третият ден, откакто стана това. При това и някои жени измежду нас ни смаяха, които, като отишли сутринта на гроба и не намерили тялото Му, дойдоха и казаха, че видели и видение от ангели, които казали, че Той бил жив. И някои от ония, които бяха с нас, отидоха на гроба и намериха така, както рекоха жените, но Него не видели. Тогава Той им рече: О, неразбрани и мудни по сърце да вярвате всичко, което са говорили пророците! Не трябваше ли Христос да пострада така и да влезе в славата Си? И като започна от Мойсей и от всичките пророци, тълкуваше им писаното за Него във всичките Писания. И те се приближиха до селото, в което отиваха; а Той се държеше, като че ли отива по-надалеч. Но те Го принуждаваха, като казваха: Остани с нас, защото е привечер и денят вече е превалял. И Той влезе да отседне с тях. И когато седеше с тях на трапезата, взе хляба, разчупи и им го даде. Тогава очите им се отвориха и те Го познаха; но Той стана невидим за тях. И те си казаха един на друг: Не гореше ли сърцето ни, когато ни говореше по пътя и когато ни откриваше Писанията? И в същия час станаха и се върнаха в Йерусалим, където намериха събрани единадесетте и тия, които бяха с тях, да казват: Господ наистина възкръснал и се явил на Симон. А те разказаха за случилото се по пътя и как Го познаха, когато разчупваше хляба. Лука 24:13-35.

Не гореше ли в нас сърцето ни, когато ни говореше по пътя и когато ни откриваше Писанията? Лука 24:32

Десетгодишният Финис станал преди изгрев слънце. През нощта не могъл да мигне. И много преди да се чуе какъвто и да е звук из къщата, той слязъл с приготвената си чанта, готов да се метне на двуколката. Било 1820 г. Финис се отправил към острова. Своя остров. Островът, обещан при раждането му. Денят, в който се родил, неговият дядо му подарил нотариалния акт за една значителна част от Кънектикът - остров, наречен Айви айланд. Днес Финис щял да го види за първи път.

Не всяко момче се ражда като собственик. Родителите на Финис често напомняли това на сина си. Те настоявали да не ги забравя, когато порасне. Съседите се страхували, че младият земевладелец няма да пожелае да играе с техните деца. Притесненията им били основателни. Финис се различавал от своите приятели. Докато те мечтаели за дракони и рицари, неговите мечти били за Айви айланд. Един ден той щял да бъде господар на своя собствена земя. Щял да си построи къща. Да направи ферма. Да отглежда добитък. Да владее своя територия. Когато притежавате остров, се чувствате важни.

Когато притежавате остров, искате да го видите. На Финис му предстояло да види своя остров. Той умолявал баща си да го заведе на острова и най-накрая, през лятото на 1820 г., баща му се съгласил. Три безсънни нощи предшествали експедицията. Накрая рано сутринта, Финис, баща му и един наемен работник, се качили на двуколката и тръгнали на дългоочакваното пътешествие. Най-сетне Финис щял да види своята земя. Едва го свъртало на едно място. На върха на всяко възвишение той питал: “Близо ли сме вече? Вижда ли се от тук?” А баща му го карал да потърпи и го уверявал, че приближават мястото. Накрая таткото посочил на север през една ливада, където имало редица високи дървета, извисени към небето.

- Ето - казал. - Ето го Айви айланд.

Финис не могъл да се сдържи. Той скочил от двуколката и изтичал през ливадата, оставяйки баща си назад. Бързо изтичал през малката горичка и стигнал до едно открито място, от където се виждал Айви айланд. Когато зърнал земята, застинал. Сърцето му се свило. Айви айланд представлявал дващест декара тресавище, гъмжащо от змии. Неговият дядо бил казал, че островът е най-скъпата земя в Кънектикът. А тя

не струвала и пукнат грош. Баща му казвал, че това е щедър подарък. Уви. Всичко било шега. Жестока шега. Докато поразеният Финис се взирал, баща му и работникът се разсмели гръмогласно. Вместо да стане богат, Финис станал за смях. Дядо Тейлър се бил пошегувал със своя наследник. Финис обаче не се смял. И не забравил. Това разочарование определило посоката на живота му. Той, измаменият, направил измамата свой начин на живот. Излъганото малко момче направило кариера, лъжейки хората. Може дори и вас да е излъгал. Такъв е живота на още много хора. Залъгват ги с Обещаната земя, но накрая те попадат в блатото. Тази седмица пътувах в самолета с един бизнесмен, който преди десетина години е имал поне двайсет пъти по-високи приходи от сега. Това било преди кризата в неговия бранш. Преди да банкрутира.

След проповедта миналата неделя, една жена от друг град ме попита какво да прави със спомените си. Поисках да ми обясни какво има предвид. “Искам да ходя на църква, но като младо момиче бях изнасилена от един проповедник. И сега всеки път, когато отивам на църква, си спомням за това.”

Приятелка ми сподели, че нейният съпруг го е грижа повече за голфа, отколкото за самата нея. Даже докато пишех това, един колега се отби, за да ми разкаже как вървят нещата с делото, заведено срещу строител, който така и не завършил къщата му. Дали всички тези хора бъркат? Не, желанията им са здравословни. Единият иска успешен бизнес, другият търси добро богослужение. Съпруг, който да спазва даденото обещание. Строител, който да удържи на думата си. Кой би открил грешка в подобни мечти? Кой би ги обвинил за тях? Кой би допуснал, че мечтите му един ден ще се провалят? Те определено не са си го помисляли. Но сега са изправени пред решение. Какво да направят със своето разочарование? Какво да сторят с разбитото си сърце? Не става дума за неудобствата и кавгите. Не говорим за дългите опашки, червените светофари или лошата игра на тенис. Говорим за сърдечната рана. Говорим за това, как се чувстват двама приятели на Исус два дни след смъртта Му. Светът се е сгромолясал върху главите им. Вижда се от начина, по който говорят. Краката се тътрят, главите са сведени, раменете - отпуснати. Сигурно единайсетте километра от Йерусалим до Емаус изглеждат като сто и единайсет. Докато вървят, разговарят “за всичко онова, което беше станало” (14 ст.). Не е трудно да си представим техните думи.

- Защо хората се обърнаха срещу Него?
- Той можеше да слезе от кръста. Защо не го направи?
- Той просто се остави на властта на Пилат.
- Какво ще правим сега?

Докато вървят, зад тях идва един непознат. Това е Исус, но те не Го разпознават. Дотам води разочарованието. То ще ви направи слепи дори за присъствието на Самия Бог. Обезсърчението обръща очите навътре. Бог може да върви редом с нас, но отчаянието е застанало пред погледа ни.

Отчаянието причинява още нещо. То не само затулява очите, но и закоравява сърцето. Ставаме цинични. Коровосърдечни. И когато идва добрата вест, не искаме да я приемем от страх да не бъдем разочаровани отново. Така постъпват и тези двама мъже. По-късно те разказват следното: “*При това и някои жени измежду нас ни смаяха, които, като отишли сутринта на гроба и не намерили тялото Му, дойдоха и казаха, че видели и видение от ангели, които казали, че Той бил жив. И някои от ония, които бяха с нас, отидоха на гроба и намериха така, както рекоха жените, но Него не видели.*” Лука 24:22-24.

Когато четем Писанието, не винаги можем да кажем какъв е тонът на изречените думи. Понякога не знаем дали интонацията е тържествена, тъжна или спокойна. Тук обаче няма съмнение какви си мислят мъжете. *Като че ли не стига, че Исус бе убит, ами и сега някакъв гробищен крадец е откъснал тялото му и е заблудил част от приятелите ни.* Тези ученици няма да вярват вече на жени. Веднъж излъган - срам. Дваж излъган - позор. Клеопа и неговият приятел вече са бронирани сърцата си. Няма да рискуват повторно. Няма да изпитат отново болката. Нормална реакция, нали? Били ли сте наранени от любов?

Тогава повече не обичайте. Останали ли сте излъгани от обещание? Не се доверявайте повече. Било ли е разбито сърцето ви? Не го отдавайте повече на никого. Реванширайте се, като обвините света и закоравите сърцето си. Има една граница, граница, чието пресичане може да бъде фатално. Границата между разочарованието и гнева. Между оскърблението срещу вас и омразата у вас. Между обидата и огорчението. Ако сте се приближили до нея, съветвам ви да не я пресичате. Отстъпете назад и се запитайте колко дълго ще плащате данък на своето разочарование? Колко време още ще подхранвате болката си? Рано или късно ще се наложи да продължите. Ще трябва да оздравеете. Ще се наложи да позволите на Исус да направи същото, което стори с двамата мъже.

Знаете ли какво направи Той? Най-напред Той отива при тях. Знаем, че вече го казах, но си струва да го повторя. Той не си седи със скръстени ръце, питайки: “Защо тия двамата не могат да проумеят Моя план?” Не се оплаква на ангела: “Защо не повярвах на празния гроб? Защо е толкова трудно да им се угоди?” Какво прави? Той ги среща на мястото на тяхната болка. Въпреки че смъртта е победена, а грехът - премахнат, Исус не се е оттеглил. Възкръсналият Господ отново облича плът и човешки дрехи и търси страдащите сърца. Прочетете внимателно техните думи и вижте дали ще откриете болката им: *И рече им: Какви са тия думи? А те Му казаха: Това, което стана с Исус Назарянина, който беше Пророк, силен в дело и в слово пред Бога и целия народ; как нашите главни свещеници и началници Го предадоха да бъде*

осъден на смърт и Го разпнаха, ние се надявахме, че Той е Онзи, който ще избави Израил. Лука 24:17,19-21.

Ето я. “А ние се надявахме...” Учениците са се надявали, че Исус ще освободи Израил. Надявали са се, че ще изгони римляните. Че Пилат ще слезе от престола, а Исус ще се възкачи на него. Но Пилат продължава да бъде цер, а Исус е мъртъв. Неоправдани очаквания. Бог не е направил това, което те са искали от Него. Те знаят какво са очаквали от Исус. Какво е трябвало да направи. Не е нужно да Го молят. Ако Исус беше Месия, нямаше да спи по време на бурята. Нямаше даже да умре. Нямаше да въстава срещу традицията. Щеше да изпълни задълженията си. Но Той не постъпва така. Не е ли чудесно? Не е ли чудесно, че очакванията на Клеопа и неговия приятел остават без отговор? Че Бог не променя Своя план, за да изпълни изискванията на двамата ученика?

Те са добри ученици. С добри сърца. И искрени молитви. Просто техните очаквания са погрешни.

Веднъж, когато най-голямата ми дъщеря беше на шест години, двамата разговаряхме за моята работа. Тя като че ли не бе много щастлива от професията, която съм избрал. Искаше да приключи със служението. “Харесвам те като проповедник - обясни тя, - но всъщност много повече искам да си продавач на сладолед.” Открита молба на едно чисто сърце. За нея хората, които карат камиони за сладолед, са най-щастливите на света. Слушаш си музика. Продаваш вкусотии. Радваш децата. Какво ти трябва повече? (Като се замисля, тя може и да има право. Ще тегля заем, ще купя камион и... Не, не, много ще ям!) Аз изслушах нейната молба, но не се вслушах в нея. Защо? Защото аз знам по-добре. Знаем за какво съм призван и какво точно трябва да правя. Истината е, че знам за живота повече от нея.

Мисълта ми е, че Бог знае за живота повече от нас. Хората искат Той да освободи Израил, но Той знае по-добре. Бог предпочита Неговият народ да бъде временно подтиснат, отколкото вечно изгубен. Изправен пред избора с кого да се бори - с Пилат или със сатана, - Той избира битката, която ние не можем да спечелим. Исус казва “не” на това, което хората искат, и “да” на това, от което се нуждаят. “Не” на освобождението на Израил и “да” на освобождението на човечеството. Пак ще повторя. Не е ли страхотно, че го направи? Не е ли невероятно, че продължава да го прави? А сега бъдете честни. Радвате ли се, когато Бог казва “не” на вашите искания и “да” на вашите нужди? Не винаги. Когато искаме друг брак, а Той ни казва да почитаме сегашния, не сме никак щастливи. Когато искаме изцеление, а Той казва да се учим чрез болката, не сме щастливи. Когато искаме повече пари, а Той казва да ценим невидимото, не винаги сме щастливи. Не е лесно, когато Бог не прави това, което искаме. Никога не е било. И никога няма да бъде. Но вярата е убеждението, че Бог знае за този живот повече от нас и че ще ни преведе през него. Спомнете си, разочарованието се дължи на несбъднати очаквания и се лекува с преработени очаквания.

Харесвам историята за човека, който отишъл в магазин за домашни любимци, защото търсел пееш дългоопашат папагал. Изглежда бил ерген и къщата му била прекалено тиха. Собственикът на магазина имал птицата, която търсел. Човекът я купил. На другия ден се прибрал от работа в своя дом, който ехтял от песни. Отишъл до клетката, за да нахрани птицата, и чак тогава забелязал, че папагалът имал само един крак. Почувствал се измамен, че му продали еднокрак папагал и се оплакал по телефона.

- Вие какво искате - казал продавачът - птица, която пее, или птица, която танцува?

Хубав въпрос за време на разочарование. Какво искаме? Точно това попита и Исус учениците. Какво искат? Временна или вечна свобода? И се залавя да преработи техните очаквания. Знаете ли какво прави? Разказва им историята. Не някаква си там история. А историята за Бога и Неговия план за хората. “И като започна от Мойсей и от всичките пророци, тълкуваше им писаното за Него във всичките Писания.” (27 ст.) Очарователно! Лекарството на Исус за разбити сърца е историята за Бога. Той започва с Мойсей и завършва със Себе Си. Защо? Защо разказва древната приказка? Защо се връща две хиляди години назад към историята на Мойсей? Струва ми се, че знам причината. Знаем, защото това, което те чуват, е същото, което ние всички се нуждаем да чуем, когато сме разочаровани. Имаме нужда да чуем, че Бог владее положението. Имаме нужда да чуем, че нищо не свършва, преди Той да каже. Че нещастните случаи и трагедиите в живота не са причина да си плюем на петите. Те са само причина да седим по-здрави. Кори тен Бум обича да казва: “Нима скачаме, когато влакът минава през тунел и около нас е тъмно? Разбира се, че не. Седим тихо и се доверяваме на машиниста да ни изведе на светло.”

Защо Исус разказва историята? За да знаем, че машинистът все още управлява влака. Какъв е начинът да се справим с разочарованието? Какъв е лекът за него? Върнете се към историята. Препрочитайте я отново и отново. Оставете се да ви напомнят, че не сте първият, който плаче. И не сте първият, който ще получи помощ. Четете я и помнете, тя е вашата история! Ако предизвикателството е твърде голямо, прочетете историята. Ето ви там - с Мойсей преминавате Червено море. Ако грижите са твърде много, прочетете историята. Ето ви и вас - заедно с израилтяните получавате манна от небето. Ако раните са прекалено дълбоки, прочетете историята. Вие сте Йосиф, който прощава предателството на братята си.

Ако враговете ви са прекалено силни, прочетете историята. Вие крачите с Йосафат към една вече спечелена битка. Ако разочарованието ви е твърде жестоко, прочетете историята за учениците по пътя за Емаус. Спасителят, когото мислят за мъртъв, сега върви редом с тях. Той влиза в къщата им, сяда на масата. И нещо се случва в сърцата им. “Не гореше ли в нас сърцето ни, когато ни говореше по пътя и

когато ни откриваше Писанията?” (31 ст.) Следващият път, когато се разочаровате, не изпадайте в паника. Не изхвърквайте навън. Не се отказвайте. Просто потърпете и оставете Бог да ви напомни, че продължава да владее положението. Още нищо не е свършило.

Глеещите фитили

Нишки, сплетени за пламък, пламък, запален за светлина.

Студени опити, горещи пориви, свещ, надвита от нощта...

И все пак, въгленът не се предава. Срецу сенките воюва и стреми се към топлия, по-ярък пламък, към силата на истинския огън.

Силата на слабата молитва - Когато се питате дали си струва да се молите

И когато дойдоха при учениците, видяха около тях едно голямо множество и книжници, които се препираха с тях. И веднага, като Го видя цялото множество, смаяха се, стекоха се и Го поздравяваха. И Той ги попита: За какво се препирате с тях? И един от народа Му отговори: Учителю, доведох при Теб сина си, който има ням дух. И където и да го прихване, тръшка го. И той се запеня, скърца със зъби и се вцепенява. Говорих на Твоите ученици да изгонят беса, но не можеха. А Той в отговор им каза: О, родо невярващ, до кога ще бъда с вас? До кога ще ви търпя? Доведете го при Мен. И доведоха го при Него. Като Го видя хванатият от бяс, веднага духът го сгърчи. И той падна на земята и се валише запенен.

Исус попита баща му: Колко време има, откак му е станало това? А той каза: От детинство. Много пъти го е хвърлял и в огън, и във вода, за да го погуби. Ако можеш да сториш нещо, смили се за нас и помогни ни. А Исус му рече: “Ако можеш?” Повярвай! Всичко е възможно за този, който вярва! Веднага бащата на детето извика, казвайки: Вярвам, Господи! Помогни на моето неверие! А Исус, като видя, че се стича народ, смъмри нечистия дух, казвайки му: Душе неми и глухи, аз ти заповядвам! Излез от него и да не влезеш вече в него! Духът като изпищя и го сгърчи силно, излезе. И детето стана като мъртво, така че болшинството думаха, че е умряло. Но Исус го хвана за ръката и го вдигна. И то стана. И когато влезе къщи, учениците Му Го попитаха насаме: Защо ние не можем да го изгоним? И каза им: Този род с нещо не може да излезе, освен с молитва и пост. Марк 9:14-29

Този род с нищо не може да излезе, освен с молитва... Марко 9:29

В тази глава не се говори за Конкорди, а за самолети от селскостопанската авиация.

Някои от вас се молят като самолет Конкорд - леко, гладко, възвишено и мощно. Думите ви отекват в облаци и разтърсват небесата с тътена на свръхзвуковата скорост. Ако се молите като Конкорд, моите поздравления! Ако ли не, разбирам ви. Може би по-скоро сте като мен - като селскостопански самолет. Летите ниско, дълго кръжите над една и съща поляна и понякога сутрин с мъка и с манивела запалвате стария двигател. Повечето сме така. Молитвеният ни живот се нуждае от пренастройка.

На едни им липсва постоянство. Веднъж молитвеният им живот е като пустиня, друг път - като оазис. Продължителни безводни и сухи периоди, прекъсвани от кратки потапяния във водите на общението с Бога. Дни и седмици наред се молим рядко, а после нещо става - чуваме проповед, прочитаме книга, преживяваме нещастие. Нещо ни подтиква да се молим и ние се гмуркаме. Потапяме се в молитвата и излизаме освежени и обновени. След това възобновяваме пътуването, но не и молитвите си.

На други им е нужна искреност. Молитвите ни са някак празни, заучени и закостенели. Повече изпълнени с ритуалност, отколкото с живот. И макар всекидневни, те са еднообразни. А на други пък им липсва честност. Честно се питаме дали има смисъл от молитвите. Защо Небесният Бог ще иска да разговаря с мен? След като Той знае всичко, кой съм аз, та да Му кажа каквото и да било? След като Бог владее над всичко, кой съм аз да правя каквото и да било? Ако имате проблеми с молитвата, ще ви представя най-подходящия човек за вас. Не се притеснявайте, той не е някой монах светец. Не е апостол с мазоли на коленете. Нито пък вгълбен в себе си пророк. Той не е възвишен пример за това колко много път има да извървите. Напротив. *Селскостопански самолет* - същият като нашите. Родител с болно дете, което се нуждае от чудо. Молитвата на бащата не е кой знае какво, за разлика от отговора. Но тогава си припомняме. Силата не е в молитвата, тя е в Този, който я чува. Човекът се моли от отчаяние. Синът му, единственият му син, е обладан от демон. Не само е глухоням и епилептик, но и е обладан от зъл дух. От детска възраст демонът го хвърля в огън и във вода. Представете си болката на бащата. Другите татковци гледат как децата им растат и съзряват, а неговото момче години наред се мъчи пред очите му. Докато другите учат синовете си на занаят, той се опитва да опази живота на своя.

Каква съдба! Не може и за миг да остави детето без надзор. Кой би могъл да знае кога ще е следващият пристъп? Бащата трябва да остане на повикване, буден двайсет и четири часа в денонощието. Той е отчаян и изтощен. Молитвата му отразява и двете. “Ако можеш да направиш нещо, съжали ни и ни помогни!” (22 ст.) Чуите тази молитва. Звучи ли ви смело? Уверено? Силно? Едва ли. Една дума щеше да

промени звученето. Ако вместо да каже ако, бащата бе казал след като. “*След като* можеш да направиш нещо, съжали ни и ни помогни.” Уви! Той казва “ако”. На гръцки е още по-изразително. Глаголното време изразява съмнение. Сякаш мъжът казва: “Изглежда този дух не е по силите Ти, но ако можеш...” Класическа молба на “селскостопански самолет”. Повече мекушава, отколкото мощна. Стеснителна, а не настъпателна. По-скоро като куцукащо агне, търсещо овчаря, отколкото като горд лъв, ревящ в саваната. Ако неговата молитва прилича на вашата, не губете кураж, защото именно тук започва истинската молитва. Тя се ражда като копнеж. Като открита молба. Обикновени хора, които се взират във връх Еверест. Без преструвка. Без перчене. Без позьорство. Просто молитва. Крехка, но все пак молитва.

Понякога ни се иска да спрем да се молим, докато не научим как да се молим. Чуваме молитвите на мъдрите. Четем за дисциплината на духовно зрелите. И предчувстваме колко още път ни чака. Вместо да се молим неумело, предпочитаме изобщо да не го правим. И преставаме. Или се молим рядко. Изчакваме да се научим как да се молим. Добре, че този човек не прави същата грешка. Той не е кой знае какъв молител. А и молитвата му не е кой знае какво. Той дори си го признава! “Вярвам, умолява той. Помогни на моето неверие!” (виж Марк 9:24) Тази молитва не е предназначена за наръчник по поклонение. От продуманото няма да стане никакъв псалм. Тя е проста, без тайнствени формули и славословия. Но Исус откликва. Той откликва не на красноречието, а на болката на човека. Исус има много основания да пренебрегне молбата на този човек. Например, защото тъкмо се връща от планината на Преображението. Там лицето Му се бе изменило, а дрехите Му бяха станали бели и блестящи (виж Лука 9:29). Само минути преди това от Него се излъчваше страхотна светлина. Земните товари бяха заменени с небесен разкош. Бяха се появили Мойсей и Илия, ангелите Го насърчаваха. Беше издигнат над прашния хоризонт на Земята, поканен да влезе във възвишеното. Пътуването нагоре действително бе ободряващо. Но слизането надолу е обезсърчаващо. Когато живеехме в Рио де Жанейро, често отивахме на почивка в Тересополис, планинско селце на два часа път от града. Терасополис беше пълната противоположност на Рио. Беше тихо. Чисто. И най-вече прохладно. Рио бе сауна. Пътуването надолу бе винаги подтискащо. Мизерията, горещината и мърсотията ни удряха като вълна. Изправяхме се пред огромното изкушение да завием и да се върнем обратно. Ако ние с Деналин се чувствахме така след една седмица в планината, представете си как трябва да се е чувствал Исус, след като е зърнал небето!

Погледнете бъркотията, която Го посрещна при завръщането Му. Учениците и книжниците се препират. Тълпа зяпачи наблюдава. На показ е изнесено момче, страдало през целия си живот. А бащата, дошъл за помощ, е обезверен, отчаян, че никой не може да му помогне. Не е чудно, че Исус казва: “О, роде невярващ, до кога ще бъда с вас? До кога ще ви търпя?” (19 ст.) Никога разликата между небето и земята не е била толкова осезаема. Никога арената на молитвата не е била толкова пуста. Къде е вратата в цялата картина? Учениците са се провалили, книжниците се забавляват, демонът тържествува, бащата е отчаян. Ще се затрудните да откриете и една игла вяра в тази купа сено! Може би ще се затрудните да откриете и своята игла. Навярно вашият живот също е страшно далеч от възвишеното. Шумна къща. Пищящи деца, вместо пеещи ангели. Студена религия. Вашите водачи повече се разправят, отколкото служат. Непреодолими проблеми. Не помните и ден да е минал без главоболия и терзания. И все пак сред грохота на съмненията се издига плахият ви глас: “Ако можеш да направиш нещо за мен...” Нима подобна молитва може да промени нещо? Нека Марк отговори на този въпрос: ***А Исус, като видя, че се стича народ, смърти нечистия дух, казвайки му: Душе неми и глухи, аз ти заповядвам! Излез от него и да не влезеш вече в него! И духът, като изпищя, излезе. И детето стана като мъртво, така щото бошинството думаха, че е умряло. Но Исус го хвана за ръката и го вдигна. И то стана.*** Марк 9:25-27

Това обезпокоява учениците. Веднага след като си тръгват от тълпата, те питат: “Защо ние не можахме да изгоним злия дух?” Какво им отговаря? “Тоя род с нищо не може да излезе, освен с молитва...” Каква молитва? Чия молитва довежда до промяната? Молитвата на апостолите ли? Не, те не се молят. Тогава трябва да са молитвите на книжниците? Може би са отишли в храма и са се застъпили? Не.

Книжниците също не се молят. Тогава сигурно тълпата? Може да са организирали нощно бдение за момчето. Не. Хората не се молят. Нито за момент не прегъват коляно. Тогава чия молитва според Исус изгонва демона? В този разказ има само една молитва. Това е честната молитва на страдащия баща. И тъй като Бог се трогва повече от нашите болки, отколкото от красноречието ни, Той откликва. Така постъпват бащите. Точно така постъпил и Джим Редмънд. На Олимпиадата в Барселона през 1992 г. неговият син Дерек Редмънд, 26-годишен британец, бил сред фаворитите в състезанието на четиристотин метра гладко бягане. На фаталната полуфинална серия в десния му крак се появила остра болка. Той се сгърчил на пътеката със скъсано ахилесово сухожилие. Докато медицинският екип се приближавал към него, Дерек успял да се изправи на крака. “Това бе животински инстинкт”, казал по-късно. Подскачайки на един крак, той продължил, като разблъсквал треньорите в безумен опит да завърши състезанието. Когато навлизал във финалната права, един едър човек разбутал тълпата. На тениската му стоял надпис: *Днес прегърна ли детето си?*, а шапката предизвиквала: *Просто го направи.* Мъжът бил Джим Редмънд, бащата на Дерек.

- Не си длъжен да правиш това - казал той на просълзеното момче.

- Не, трябва - отвърнал Дерек.

- Добре - казал Джим, - тогава ще го завършим заедно.

Така и направиха. Джим обвини ръката на Дерек около рамото си и му помогнал с накуцване да стигне до финала. Докато отблъсквали хората от охраната, главата на сина от време на време клюмвала върху бащиното рамо, но те останали в коридора на Дерек до края. Публиката ръкопляскала. После хората се изправили на крака и започнали бурно да аплодират. А накрая, когато синът и бащата финализирали, по очите им се стичали сълзи. Какво накарало бащата да постъпи така? Какво го накарало да напусне трибуните и да отиде при сина си на пистата? Силата на неговото дете ли? Не, болката му. Синът бил наранен, но се мъчел да довърши състезанието. Бащата дошъл, за да му помогне да финишира.

Бог постъпва по същия начин. Молитвите ни може и да са странни. Но тъй като силата на молитвата е у Този, който я чува, а не у този, който я изрича, си струва да се молим.

Ярка светлина сред мрака - Когато нямате избор

След това имаше юдейски празник и Исус се изкачи в Йерусалим. А в Йерусалим, близо до овчата порта, се намира къпалня, наречена на еврейски Витезда, която има пет предверия. В тях лежах много болни, слепи, куци и парализирани, които чакаха да се раздвижи водата. Защото от време на време ангел слизаше в къпалнята и раздвижваше водата. И който пръв влизаше след раздвижването на водата, оздравяваше от каквато и болест да беше болен. И там имаше един човек, болен от тридесет и осем години. Исус, като го видя да лежи и узна, че от дълго време вече е така, му каза: Искаш ли да оздравееш? Болният Му отговори: Господине, нямам човек да ме спусне в къпалнята, когато се раздвижи водата, а докато аз отида, друг слиза преди мен. Исус му каза: Стани, вдигни постелката си и ходи. И начаса човекът оздравя, вдигна постелката си и започна да ходи. А тоя ден беше събота. Затова юдеите казаха на изцеления: Събота е. Не ти е позволено да носиш постелката си. Но той им рече: Онзи, който ме изцели, Той ми каза: "Вдигни постелката си и ходи." Попитаха го: Кой е човекът, който ти рече: "Вдигни постелката си и ходи"? А изцеленият не знаеше кой е. Защото Исус се беше оттеглил заради множеството, което беше на онова място. По-късно Исус го намери в храма и му рече: Ето, ти оздравя; не съгрешавай вече, за да не те сполети нещо по-лошо. Човекът отиде и каза на юдеите, че Исус е, който го изцели. Затова юдеите гонеха Исус и търсеха случай да Го убият, защото вършеше тия неща в събота. А Исус им отговори: Моят Отец работи досега, и аз работя. Затова юдеите искаха още повече да Го убият. Защото не само отменяше съботата, а и наричаше Бога Свой Отец и така правеше Себе Си равен на Бога. Йоан 5:1-18.

Исус... му каза: Искаш ли да оздравееш? Болният Му отговори: Господине, нямам човек да ме спусне... Йоан 5:6-7

Дълго време изобщо не разбирах тази история. Не можех да я проумея. В нея се говори за човек, на който едва му стига вярата да се изправи, а Исус се отнася към него така, сякаш е положил сина си на Божия олтар. Такава чест заслужават мъчениците и апостолите, но не и някакъв си просяк, който дори не разпознава Исус. Или поне така си мислех. Дълго време смятах, че Исус е прекалено мил. Че историята е твърде странна и твърде хубава, за да е истина. И тогава осъзнах нещо. В нея не се говори просто за някакъв инвалид от Йерусалим. В нея се разказва за вас. За мен. Човекът не е безименен. Той си има име - вашето. Има лице - моето. Има проблем - същия като нашия.

Исус среща човека при една голяма къпалня, северно от храма в Йерусалим. Тя е дълга 110, широка е 40 и дълбока над 2 метра. Над водата се издигат множество колони с пет предверия. Паметник на богатство и благоденствие, чиито обитатели са хора на недъга и болестта. Името ѝ е Витезда. Можеше да се казва *Сентръл парк*, болница *Метрополитен* или *Барът на Джо*. Можеше да е подножието на някой мост в края на града, където група бездомни са се скупчили около огъня. Или кварталната църква. Можеше да бъде всяка група страдащи хора. От време на време подводен извор кара водата в басейна да бълбука. Хората вярват, че раздвижването се дължи на потапянето на ангелски крила. Също така вярват, че първият, който се допре до водата след ангела, ще бъде изцелен. Дали действително оздравяват? Не знаем. Но немалко инвалиди идват тук, за да опитат късмета си.

Представете си картина на бойно поле, осеяно с ранени тела, и ще видите Витезда. Представете си лазарет, препълнен с ранени и без почти никакъв персонал, и ще видите къпалнята. Извикайте в ума си сираците в Бангладеш или изоставените в Ню Делхи и ще видите това, което виждат хората, минаващи покрай Витезда. Какво дочуват, докато минават? Неспирна вълна от стонове. На какво стават свидетели? На поле от безлика нужда. Какво правят? Повечето отминават, пренебрегвайки болните.

Не и Исус. Той е в Йерусалим за празника. Сам е. Не поучава последователите Си и не говори на множествата. Хората се нуждаят от Него и Той е там. Можете ли да си Го представите? Исус пристъпва между болните. Какво си мисли? Какво прави, когато някоя заразена ръка докосва глезена Му? Дали,

когато някое сляпо дете се изпречва на пътя Му, Исус се навежда да го хване? Как реагира, когато сбръчканата ръка се протяга за милостиня? Независимо дали е къпалнята Витезда или барът на Джо, как се чувства Бог, когато хората страдат? Историята си струва да бъде разказана, дори ако само описваше как Исус се приближава. Струва си просто да знаем, че Той отива там. Не е длъжен. Сигурно в Йерусалим има и други тъпци от болни. Сигурно има и по-приятни занимания. В крайна сметка, това е празникът Пасха.

Вълнуващо време за святия град! Хората пропътуват километри, за да срещнат Бога в храма. Те никак не предполагат, че Бог е при болните. Никак не предполагат, че Бог бавно и внимателно пристъпва между просящите и слепците. Никак не предполагат, че силният млад дърводелец, който разглежда дрипавия пейзаж на болката, е Бог. “Той скърбеше във всичките им скърби” пише Исаия (63:9). Този ден Исус трябва да е скърбял особено много. Този ден Исус трябва да е въздишал често, пристъпвайки покрай къпалнята Витезда... Както въздиша и когато идва при мен и при вас. Спомняте ли си дето казах, че в тази история се говори за нас? Че съм открил нашите лица в Библията? Ами, ето ни и нас, изпълваме бялото пространство между буквите в ст. 5: “И там имаше един човек, болен от тридесет и осем години.”

Може би описанието не ви харесва. Може би предпочитате да откриете себе си в смелостта на Давид и посвещението на Мария. На всички ни се иска. Но преди да станем като тях, ние с вас трябва да признаем, че сме като този парализиран. Инвалиди без никакъв избор. Не можем да вървим. Не можем да работим. Не можем да се грижим за себе си. Дори не можем да се отърколим до края на басейна, за да се гмурнем в ангелската вода. Навярно държите тази книга със здравите си ръце, четете я със силното си зрение и не можете да разберете какво общо имате с този парализиран от четиридесет години човек. Как е възможно това да сте вие? Какво е общото помежду ни? Много просто. Нашата обреченост и нашата надежда. Каква обреченост? Библията говори за “святост, без която никой няма да види Господа.” (Евреи 12:14, СИ). Ние сме обречени. Само онези, чийто живот е свят, ще видят Бога. Святостта е условието за влизане в небето. Съвършенството е изискването за получаване на вечността. Искане ни се да не е така.

Живеем така, сякаш само онези, които са “почтени”, ще видят Бога. Мислим си, че всички, които искрено опитват, ще видят Бога. Държим се така, все едно сме добри, все едно никога не сме извършили нещо прекалено лошо. И сякаш такава доброта ни стига, за да отидем на небето. На нас ни звучи правилно, но не и на Бога. А стандартите се поставят от Него. И са високи. “Бъдете съвършени и вие, както е съвършен вашият небесен Отец.” (Матей 5:48). Виждате ли, според Божия план идеалът за съвършенство е Бог. Не бива да се сравняваме с другите. Те са омърсени колкото нас. Целта е да бъдем като Него. Нищо друго не минава. Точно затова ви казвам, че ние с вас сме като този инвалид. Парализирани сме като него. Хванати сме в капан като него. Закъсали сме като него и не можем да намерим изход от положението си.

Долу, на постелката, сме ние с вас. Болни и немощни. Когато става дума за изцеление на духовното ни състояние, нямаме никакъв избор. Със същия успех можем да се опитваме да достигнем луната с овчарски скок. Не разполагаме с нужното, за да оздравеем. Единствената ни надежда е, че Бог ще направи за нас същото, което прави за човека във Витезда. Че ще излезе от храма и ще влезе в нашето отделение на болка и безпомощност. Кое на практика и прави. Прочетете внимателно описанието на Павел за това, какво е направил за вас Бог: “Вас, които бяхте мъртви в прегрешенията си и необрязването на плътта си, Той съживи с Него, като прости всичките ви престъпления, Той изличи написаното в постановленията на закона, което беше против нас, и го отстрани отсрещ нас, като го прикова на кръста; и като разоръжи началствата и властите, Той ги изложи на показ, тържествувайки над тях чрез него.” (Кол. 2:13-15). И докато четете тези думи, отговорете на следните въпроси. Кой върши работата? Вие или Бог? Кой е активният? Вие или Бог? Кой изработва спасението? Вие или Бог? Кой е силният и кой е парализираният? Нека открийме някои изрази и помислим. Първо, погледнете своето състояние. “Бяхме мъртви в прегрешенията си...” Положението на инвалида е по-добро от нашето. Той поне е жив. Павел казва, че ако сме извън Христос, ние с вас сме мъртви. Духовно мъртви. Безжизнени. Трупове. Мъртъвци. Какво би могъл да извърши един мъртвец? Не много. Но вижте какво прави Бог с мъртвите.

Съживи ни. Прости престъпленията ни. Изличи враждебните постановления. Отстрани ги и ги прикова на кръста. Разоръжи началствата и властите. Изложи ги на показ. Тържествува над тях. И отново същият въпрос. Кой е активният? Ние с вас или Бог? Кой е окованият и кой е освободителят?

Бог хвърля спасителни пояси към всяко поколение. Погледнете Йона в корема на рибата. Плуващ в стомашни сокове и морски водорасли. Бог го оставя там три дни. В продължение на три дни Йона размишлява върху възможностите. И все стига до един и същи извод. Изход няма. От мястото, където седи (или плува), има само два пътя навън. Но и двата пътя са твърде непривлекателни. Какъвто, впрочем, е и самият Йона. Провалил се е като беглец. Направил е фиаско като проповедник. В най-добрия случай е страхливец, а в най-лошия - предател. Опитвайки се да се скрие в миша дупка, той е попаднал в тъмния стомах на рибата. Така че Йона прави единственото, което може. Моли се. Не казва нищо за свое оправдание, но говори много за Божията доброта. Дори не иска помощ, но я получава. Преди още да каже “Амин”, коремът се присвива, рибата го изплюва и Йона се приземява по лице на брега.

Погледнете Даниил в рова на лъвовете. Неговите перспективи не са много по-добри от тези на

Йона. Йона е погълнат и на Даниил му предстои същото. Той е на земята по гръб, а муцуните на лъвовете са толкова близко, че усеща дъха им. Най-големият от тях слага лапа на гърдите му, навежда се за първата хапка и... нищо. Вместо отхапване чувства отъркване. Даниил отваря очи и вижда муцуната на втория лъв, който се трие в корема му. Лъвът ръмжи, но устата му е затворена. В този момент Даниил чува смях от ъгъла. Няма представа кой е, но си личи, че му е забавно. В ръката си държи камшик, а изражението му казва: "Хванах те, когато най-малко очакваше!" Или пък погледнете Йосиф в ямата - варовикова дупка в горещата пустиня. Камъкът е претърколен и животът му е преобърнат. Горещите са неговите братя. Те се смеят и ядат, все едно, че не са направили нищо повече от това, да му кажат да се махне от очите им (което и той прави през по-голямата част от живота си). И имат сериозното намерение да го оставят да прекара последните си дни сред паяците и змиите и да умре в ямата. Подобно на Йона и Даниил, Йосиф е в капан.

Той няма избор. Няма изход. Няма надежда. Но тъй като момчетата на Яков са колкото коварни, толкова и алчни, Йосиф е продаден на някакви пътуващи на юг исмаиляни. След това той променя историята. Макар пътят до двореца да се отклонява през затвора, все пак го довежда на трона. По-късно Йосиф застава отново пред своите братя и този път те го молят за помощ. И той е достатъчно мъдър, за да им даде попросеното, а не заслуженото. Или погледнете Варава в редицата на осъдените на смърт. Последното желание е изпълнено. Екзекуцията е насрочена. Варава прекарва времето в килията, като реди пасианси. Примирил се е с факта, че краят е близо. Не моли. Не търси начини. Не настоява. Решението е взето и той ще умре. Както при Йона, Даниил и Йосиф, не му е останало нищо друго освен сълзите. Но както при Йона, Даниил и Йосиф, времето за сълзи не настъпва. Стъпките на надзирателя отекват в тъмницата. Варава мисли, че му носи белезниците и последната цигара. Грешка. Надзирателят му подава цивилни дрехи. И Варава напуска затвора като свободен човек, защото неговото място заема друг, когото навярно никога не е виждал. Такива са историите в Библията. Една след друга се редят смъртни опасности. Тъкмо главата е поставена на гилотината, тъкмо примката е на шията, и се появява Голгота.

На вратата на Лот почукват ангели (Битие 19 гл.); Вихърът проговаря в болката на Йов (Йов 38-42 гл.); Реката Йордан очистиша проказата на Нееман (I Царе 5 гл.); В килията на Петър се явява ангел (Деяния 12 гл.); Божиите усилия са най-явни, когато нашите са най-ялови. Върнете се за момент във Витезда. Искам да се спрем на краткия, но показателен разговор между паралика и Спасителя. Преди да го изцели, Исус му задава въпрос: Искаш ли да оздравееш? - Господине, когато се раздвижи водата, няма кой да ме спусне в къпалнята. А докато отида, друг слиза преди мен. Дали се оплаква? Дали се самосъжاليا? Или просто отбелязва фактите? Кой знае. Но преди да се задълбочите, вижте какво става по-нататък. Стани, вдигни постелката си и ходи! И начаса човекът оздравя, вдигна постелката си и започна да ходи... Иска ми се и ние да го сторим. Иска ми се и ние така да приемем думите на Исус. Страшно много ми се ще да се научим, че когато Той казва нещо, то става. Каква е тая особена парализа, която ни е приковала? Какво е това твърдоглаво нежелание да оздравеем? Когато Исус ни казва да станем, нека станем!

Когато казва, че ни е простено, нека се разтоварим от вината! Когато казва, че сме ценни, нека Му повярваме! Когато казва, че сме вечни, нека заровим своя страх! Когато казва, че се грижи за всичко, нека престанем да се тревожим! Когато казва: "Стани", нека го направим!

Обичам историята за войника, който хванал избягалия кон на Александър Велики. Когато върнал животното на генерала, Александър му благодарил с думите: "Благодаря ви, *капитане!*" Само с една дума войникът бил повишен. Генералът го изрекъл, а войникът го приел. Той отишъл в щаба, избрал си нова униформа и я облякъл. Влязъл в спалнята на офицерите и си избрал легло. После се нахранил в офицерската столова. Тъй като го казал генералът, той повярвал. Можем да направим същото.

Дали това е вашата история? Може би. Всички елементи съвпадат. Един приветлив непознат е влязъл в света на вашата болка и ви протяга ръка. Време е да я поемете.

Най-трудното, което Бог е правил - Приоритетите на Бога

След няколко дни Той пак влезе в Капернаум; и се разчу, че бил в къщата. И веднага се събраха много хора, така че и около вратата не можеха да се поберат. А Той им говореше Словото. И дойдоха и донесоха при Него един паралик. Носеха го четирима. И като не можеха да се приближат до Него заради множеството, разкриха покрива на къщата, където беше Той, пробиха го и спуснаха постелката, на която лежеше паралика: Синко, прощават ти се греховете. А имаше там някои от книжниците, които седяха и размишляваха в сърцата си: "Тоя защо говори така? Той богохулства. Кой може да прощава грехове освен Един - Бог?" Исус като разбра веднага с Духа Си, че така размишляват в себе си, им каза: Защо размишлявате това в сърцата си? Кое е по-лесно да кажа на паралика: "Прощават ти се греховете" или: "Стани, вдигни постелката си и ходи"? Но за да познаете, че Човешкият Син има власт на земята да прощава грехове каза на паралика казвам ти: "Стани, вдигни постелката си и си иди у дома." И той веднага стана, вдигна си постелката и излезе пред всичките. Така че всички се зачудиха и славеха Бога, и говореха: Никога не сме виждали такова нещо. Марк 2:1-12.

Нека поговорим за изблиците на любов.

Сигурно сте виждали *изблик на слънчеви лъчи*. В сенчестата гора между дърветата внезапно прониква сноп слънчева светлина. Били сте свидетели на *изблик на нов извор*. Горещите земни недра изведнъж изхвърлят огромно количество вода на повърхността. Познавате *изблика на възгласи*, когато цирковият артист е завършил номера си успешно. Преживявали сте и *изблици на любов*. Може би не ги наричате така, но определено се е случвало да ги усещате. Изблик на любов. Спонтанно привличане. Нежни моменти на лъчезарна обич. Пламнало посвещение. Избухване на нежност. Може ли да дам един пример? Със съпруга си сте на парти. Едно от тези места, където всички стоят прави в салона, говорят и ядат. Около вас има няколко жени, а съпругът ви е отсреща в компанията на неколцина други мъже. Темата на вашата групичка са мъжете ви, а общото мнение спрямо тях е отрицателно. Жените се оплакват от голфа, огромните количества мръсни чорапи и работата му до късно през нощта. Но вие мълчите. Говорите малко, защото нямате какво да кажете. Мъжът, за когото сте се омъжили не е идеален, но не е и изтезание. Всъщност, сравнен с другите мъже, изглежда доста специален. Сменил е повече памперси, отколкото му се полагат, а откакто се роди последното бебе, стиковите му за голф не са слизали от тавана. Поглеждайте към съпруга си в другия край на стаята и се усмихвате на жеста, с който той намества вратовръзката, която е сложил след изричното ви настояване. Все така красив, като в деня, когато сте го срещнали. Малко по-пълен и малко по-плешив, но вие не го забелязвате. Човекът, когото виждате е същият, който е откраднал сърцето ви. И внезапно ви се струва, че бихте преплували с лодка и до Китай само, за да му кажете колко се радвате, че го е направил. Това е изблик на любов. Ето още един. Отдавна не сте държали бебе. Отдавна покрай вас не е имало бебе. И ето ви сам с едно пеленаче. Децата ви са го донесли само за вечерта, а жена ви е изтичала до магазина за мляко, така че сега сте само вие и вашият внук. Той е едва на няколко дни и е завит по-стегнато от пурите, с които черпите приятелите си.

Вземате го на ръце и тогава осъзнавате, че за пръв път сте останал насаме с него. Сред всичките празнични фанфари и приятелите в болницата двамата не сте оставали очи в очи. До този момент. Затова сядате в големия си стол и го обгръщате, за да гледате лицето му. Мислите за бъдещето, неговото бъдеще: първите крачки, първата целувка, футболът, колежът. Питате се какво ли е да бъдеш дете в един свят, където от всеки ъгъл дебне опасност. Докато разглеждате малките очи и носле, наследени от другия род, ви сполетява една мисъл. От нищото се появява лъч решителност. Изведнъж осъзнавате, че даже и на ада ще се наложи да мине през трупа ви, ако иска да достигне до този, който носи вашето име. “Всичко ще бъде наред - се чувате да обещавате на спящото момченце. - Каквото и да става, просто помни, че аз съм с теб. Всичко ще бъде наред.” Искате ли още един пример?

Върнали сте се вкъщи раздразнен, защото крайният срок приближава. А тя пък е ядосана, задето в детската градина са забравили да дадат на петгодишната ви дъщеря лекарството за гърло. Всеки от вас иска от другия малко съчувствие, но не получава никакво. И така, сядате на масата за вечеря - вие раздразнен, а тя ядосана - с малката Емили. Емили склучва ръце за молитва (както е била научена), а вие двамата свеждате глави (но не и сърца) и слушате. Само Бог знае от къде идва тази молитва.

“Боже, аз съм Емили. Как си? Аз съм добре, благодаря. Мама и татко са много ядосани. Не знам защо. Имаме си птички, играчки, картофена салатата и семейство. Можеш ли да ги накараш да спрат да се сърдят? Моля Те, направи го, защото иначе само на Теб и на мен ще ни е хубаво. Амин.”

Отговорът пристига преди края на молитвата. По средата и двамата сте вдигнали глави, а на края се смеете, клатите глава и се извинявате. И двамата благодарите на Бога за малкия гласец, който ви напомня кои са истински важните неща. Това правят изблиците на любов. Напомнят ни кои са важните неща в живота. Като телеграма от близък приятел, където ви се припомня да цените съкровището, което притежавате, докато не е станало късно. Прошепване от ангел (или от някой с ангелски глас), което ви подсеща, че имате повече, отколкото искате, и че спешното не винаги е най-важното. Това са изблици на любов. Изпитвали сте ги. Аз - също. И за ваша изненада, Исус също е изпитвал такива изблици. И то не малко. Например при срещата Му с един инвалид. Човекът не може да ходи. Не може да стои. Крайниците му са неподвижни, а тялото - изкривено. Светът над него го подминава, а той само седи и гледа. Навярно паралич е сковал тялото му още от рождение. Докато другите деца скачат и тичат, той с мъка придвижва лъжицата до устата си. Докато неговите братя и сестри говорят и пеят, думите му се сливат и изплъзват.

Навярно никога не е съзнавал какво значи да си напълно здрав. А може и да е обратното. Навярно някога е бил здрав. Дали е имало време, когато е усещал силата си, а не недъгавостта си? Дали е имало моменти, когато е можел да надбяга друг? Дали е имало време, когато е бил най-здравият в къщата? Дали е имало дни, когато всяко дете е искало да прилича на него? После дошло падането - подхлъзване в пропаст или препъване по стълби. Болката в черепа е била непоносима, но още по-лоша е неподвижността в краката и ръцете. Ходилата увиснали безчувствено в краищата на краката му. Китките се люлеели от двете му страни като празни ръкави. Виждал е крайниците си, но не ги е усещал. Независимо дали е

парализиран по рождение или впоследствие, крайният резултат е един и е факт. Пълна зависимост от околните. Някой трябва да мие лицето му и да къпе тялото му. Не може да си издуха носа, нито да отиде на разходка. Времето, когато е тичал, остава в сънищата. След което той се събужда в тяло, което на може да се обърне, нито отново да заспи от болката, донесена от съня. "Той има нужда от ново тяло", би казал всеки полуинтелигентен човек. Има нужда от Господ, който да възвърне това, което трагедията е отнела - ръце, които да се движат, китки, които да хващат, крака, които да танцуват. Когато го гледат, хората не виждат човек, а само тяло, което се нуждае от чудо. За разлика от хората, Исус вижда друго. Сигурно същото са видели и приятелите му. И правят това, което всеки от нас би направил за своя приятел. Опитват се да му помогнат. Разнася се вест, че в града се е появил дърводелец, който учи хората и върши чудеса. И с разнасянето на вестта идват и множествата. Те идват от всяка дупка и бърлога на Израил. Идват като войници, които се връщат от война - бинтовани, осакатени, незрящи. Старите със съсухрени лица и беззъби уста. Младите с глухи бебета и страдащи сърца. Бащи с неми синове. Съпруги с безплодни утробы. Като че ли светът идва да провери дали човекът е истински или нормален. Или и двете.

Докато приятелите пристигат на мястото, къщата вече е претъпкана. Хората се блъскат в преддверието. Децата седят по прозорците. Останалите по-назад надничат над раменете на другите. Как би могла тази малка група да привлече вниманието на Исус? Трябва да решат: *Или влизаме, или се отказваме!* Какво щеше да се случи, ако приятелите се бяха отказали? Какво щеше да стане, ако бяха вдигнали безпомощно рамене, ако бяха промърморили нещо за голямата тълпа и изстиващата вечеря, бяха се обърнали и си бяха тръгнали? В крайна сметка дори само идването им тук е добро дело. Кой може да ги вини, че са си тръгнали? Нима е малко това, което са направили дотук? Но за тях това не е достатъчно. Единият казва, че му е хрумнало нещо. Четиримата се навеждат над паралика и изслушват плана. Да се покатерят на покрива на къщата и с наметките си да спуснат приятеля си долу. Рисковано е, може да паднат. Опасно е, *той* може да падне. Необичайно е, Исус е зает. Но това е единственият им шанс. И те се качват на покрива. Вярата е способна на подобни неща. Вярата прави неочакваното. И привлича вниманието на Бога. Вижте какво казва Марк: "А Исус като видя вярата им, каза на паралика: "Синко, прощават ти се греховете." (5 ст.). Най-накрая някой е повярвал в думите Му! Четирима мъже имат достатъчно надежда в Него и любов към приятеля си, за да използват възможността. Спуснатият от горе е знак от горе - някой е повярвал! Някой желае да рискува въпреки притесненията и усилията само, за да прекара няколко мига с Назарянина. Исус е трогнат. Като жената, изпълнена с любов към своя напълнял, но неоченим съпруг. Като дядото, решен с цената на всичко, да закриля своя внук. Като родителите, докоснати от молитвата на своето дете. Исус е трогнат от проявата на вяра. И изръкоплясква - ако не с ръце, най-малкото със сърце. И не само ръкопляска, а и благославя. Така ставаме свидетели на изблик на Божествена любов. Приятелите искат Той да излекува болния. Но Исус не се задоволява с простото изцеление на тялото. Той иска да излекува душата. Прескача физическото и се справя с духовното. Тялото ще излекуваш за кратко, а душата - завинаги. Молбата на приятелите е сериозна, но и стеснителна. Очакванията на множествата са високи, но не достатъчно. Те очакват Исус да каже: "Изцелявам те." А чуват: "Прощавам ти." Хората очакват да се погрижи за тялото, защото това виждат. Той решава да се погрижи не за тялото, а за духа, защото вижда проблема в него. Те искат Исус да даде на човека ново тяло, за да върви. А Исус му дава благодат, за да живее. Забележително!

Понякога Бог е толкова впечатлен от това, което вижда, че ни дава нужното, а не исканото.

Добре, че е така. На кой би му хрумнало да поиска това, което Бог в края на краищата ни дава? Кой от нас би се осмелил да каже: "Боже, моля Те да се повесиш на уреда за мъчение, за да изкупиш всяка грешка, която съм сторил"? А после да има дързостта да добави: "А след като ми простиш, би ли ми приготвил място в Твоя дом, където да живея вечно?" И сякаш това не стига: "И моля Те, живей в мене, закриляй ме, води ме, благославяй ме повече, отколкото заслужавам."

Честно казано, дали щяхме да имаме нескромността да поискаме всичко това? Не, както приятелите, щяхме да помолим за по-малкото. Щяхме да молим за малки неща като дълъг живот, здраво тяло и добра работа. От наша гледна точка това са големи нужди, а от Божия е като да избереш мотопед, когато ти предлагат лимузина. И понеже знае, че параликът не е наясно, за да поиска това, от което се нуждае, Исус така или иначе му го дава: "Синко, прощават ти се греховете." (5 ст.)

Фарисеите започват да недоволстват. Това не отговаря на правилата. Дори и босоногият евреин знае, че "само Бог може да прощава грехове" (7 ст.). Тяхното мърморене предизвиква един от най-големите въпроси на Христос: "Кое е по-лесно да кажа на паралика: "Прощават ти се греховете", или "Стани, вдигни постелката си и ходи"?" (9 ст.). Отговорете сами. Кое е по-лесно за Исус? Да прости на една душа или да изцели едно тяло? Кое Му причинява по-малко неприятности - да осигури на човека здравето или да му осигури небето? За изцелението на човешкото тяло е нужна проста заповед. За прощението на човешките грехове - Христовата кръв. Първото става в къща между приятели, второто - на кръст между разбойници. Едното струва Неговата дума, другото - Неговото тяло. Едното отнема само миг, а другото - целия Му живот. Кое е по-лесно? Любовта на Исус към тази групичка вярващи е толкова силна,

че Той надминава молбата им и отива право на кръста. Исус вече познава цената на благодатта. Той вече знае колко струва опрощението. Но въпреки всичко им го дава. Сърцето Му изригва в любов.

Между другото, Той не се е променил. Това, което се е случвало тогава, става и днес. Бог вижда, когато пристъпваме с вяра. Същото лице, което се усмихва радостно на паралистика, се усмихва радостно и на алкохолика, отказал се от бутилката. Същите очи, които играят при вида на четиримата приятели на болния, играят и при вида на майката и таткото, които ще направят всичко възможно, за да заведат своето дете при Исус. И същите устни, които говорят на човека в Капернаум, говорят и на мъжа в Детройт, на жената в Белфаст, на детето в Москва... Навсякъде и на всеки, който се осмелява да пристъпи в присъствието на Бога и да Го помоли за помощ. И въпреки, че ние не чуваме този глас, ангелите го чуват. Навярно небесата затаяват дъх при всеки изблик на любов, приел формата на единствените думи, които имат значение: "Прощават ти се греховете!"

Онова, което само Бог може - Когато сте в клопката на законничеството

Между фарисеите имаше един човек на име Никодим, юдейски началник. Той дойде при Исуса нощем и Му рече: Учителю, знам, че от Бога си дошъл учител, защото никой не може да върши тия знамения, които Ти вършиши, ако Бог не е с него. Исус в отговор му рече: Истина, истина ти казвам. Ако се не роди някой от горе, не може да види Божието царство. Никодим Му казва: Как може стар човек да се роди? Може ли втори път да влезе в утробата на майка си и да се роди? Исус отговори: Истина, истина ти казвам. Ако се не роди някой от вода и от Дух, не може да влезе в Божието царство. Роденото от плътта е плът, а роденото от Духа е дух. Не се чуди, че ти рекох "Трябва да се родите от горе." Вятърът духа гдето ще и чуваш шума му, но не знаеш от где идва и къде отива. Така е и с всеки, който се е родил от Духа. Никодим в отговор Му рече: Как може да бъде това? Исус в отговор му каза: Ти си Израилев учител и не знаеш ли това? Истина, истина ти казвам. Това, което знаем, говорим и свидетелстваме за това, което сме видели, но не приемате свидетелството ни. Ако за земните работи ви говорих и не вярвате, как ще повярвате, ако ви говоря за небесните? Никой не е възлязъл на небето, освен Тоя, който е слязъл от небето, сиреч, Човешкият Син, който е на небето. И както Мойсей издигна змията в пустинята, така трябва да бъде издигнат и Човешкият Син, та всеки, който вярва в Него, да не погине, но да има вечен живот. Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот. Понеже Бог не е пратил Сина на света да съди света, но за да бъде светът спасен чрез Него. Който вярва в Него, не е осъден, а който не вярва, е вече осъден, защото не е повярвал в името на Единородния Божий Син. И ето що е осъждението. Светлината дойде на света, а човеците обикнаха тъмнината повече от светлината, защото делата им бяха зли. Понеже всеки, който върши зло, мрази светлината, и не отива към светлината, да не би да се открият делата му. Но който постъпва според истината, отива към светлината, за да се явят делата му, понеже са извършени по Бога." Йоан 3:1-21

Исус отговори: Истина, истина ти казвам. Ако се не роди някой от вода и от Дух, не може да влезе в Божието царство. Йоан 3:5

Това е принцип в земеделието. И най-плодородната почва остава неплодна, ако не бъде засята. Никодим очевидно не е запознат с това. Той си мисли, че почвата може да ражда и без да е засята. Добре разбира ролята на земеделеца, но забравя за семената. Той е законник. Именно така разсъждава законникът. Подготвя почвата и забравя семената. Никодим не крие своето законничество. Той е фарисей.

Фарисеите учат, че вярата се занимава с външното. Какво обличаш, как се държиш, какво звание имаш, как звучат молитвите ти, колко са даренията ти - всичко това е фарисейската мярка за духовност. Ако бяха земеделци, щяха да имат най-впечатляващия участък в околността - боядисани силози и лъснати до блясък машини. С прясно варосани чисти огради. Почвата - изорана и напоена. Ако бяха земеделци, щяха да прекарват в кафенето часове наред в обсъждане на земеделски теории. Кога е най-добре да се тори - преди или след валеж? Как се оставя поле на угар - през една или през две години? Дали фермерът трябва да носи гащеризон или дънки? Каква трябва да е шапката му - каубойска или бейзболна?

Фарисеите имат само един проблем. След всичките им разисквания върху правилните техники, реколтата, която прибират, е слаба. Един необразован галилеянин за няколко месеца дава повече плод, отколкото всички фарисеи за цяло поколение. Това събужда ревността им. Гнева им. Високомерието им. И те Го отстраняват, като пренебрегват постиженията Му и презират подхода Му. Искам да кажа, всички фарисеи без Никодим. Той е заинтригуван. Не, не само това. Развълнуван е. Озадачен е от начина, по който хората слушат Исус. Сякаш единствено Той знае истината. Сякаш е пророк. Никодим е озадачен от делата на Исус. Например когато Той влиза с гръм и трясък в храма и преобръща масите на сарафите. Някога и Никодим е познавал тази ревност, но от тогава е изминало много време. Това бе преди званията, преди специалните дрехи, преди правилата. Никодим е привлечен от дърводелеца, но няма да го видите около Него. Фарисеят е от висшестоящите. Не може да се доближи до Исус посред бял ден. Затова се

среща с Него през нощта. По тъмно. Правилно. Защото законничеството не предлага нищо светло.

Никодим започва с хвалебствия: “Учителю, знам, че от Бога си дошъл учител, защото никой не може да върши тия знамения, които Ти вършиш, ако Бог не е с него.” (2 ст.). Исус не обръща внимание на комплимента. “Истина, истина ти казвам. Ако се не роди някой от горе, не може да види Божието царство.” (3 ст.). Без празнословия. Без безполезни приказки. Право в целта. Право към сърцето. Исус знае, че сърцето на законника е твърдо. Ако го галите с перцето на насърчението, няма да го разчупите. Трябва ви длето. Така че Исус започва да удря. Никодиме, като запалиш лампата, няма да помогнеш на слепия. Никодиме, като усилиш музиката, няма да помогнеш на глухия. Никодиме, като украсяваш отвън, няма да промениш вътрешността. Никодиме, без семена няма да получиш добиви. Трябва да се родиш от горе.

Дан! Дан! Дан! Срещата между Исус и Никодим е повече от разговор между две религиозни лица. Тя е сблъсък на две философии. Две противоположни виждания за спасението. Никодим е убеден, че работата се върши от човека. Исус казва, че я извършва Бог. Никодим мисли, че е покупка. Исус казва, че е подарък. Никодим мисли, че задачата на човека е да го постигне. Исус казва, че задачата на човека е да го приеме. Тези две гледни точки обобщават всички останали. Целият религиозен свят застава в един от двата лагера - при закона или при благодатта. Заслугата е или на човечеството, или на Бога. Спасение като награда за извършените дела или спасение като дар въз основа на смъртта на Христос. Законникът вярва, че решаващият фактор за спасението ви сте вие. Ако изглеждаш правилно, говориш правилно и принадлежиш към правилното крило на правилното вероизповедание, ще бъдеш спасен. Тежестта на отговорността не лежи на Божиите плещи, а на вашите. Какъв е резултатът? Отвън всичко е излъскано. Разговорите са добри и стъпките - верни. Но погледнете отблизо. Вслушайте се внимателно. Липсва нещо. Какво? Радост. А какво има на нейно място? Страх. (Че няма да постигнете всичко.) Високомерие. (Че сте постигнали всичко.) Провал. (Понеже сте сбъркали.) Законничеството е един тъмен свят. Навярно до сега не сте го знаели. Сигурно с учудено изражение четете всичко това и питате: “Макс, какво търси този разказ в тази книга? Мислех, че това е книга за Исус, който среща хората с тяхното страдание. Никодим не страда. Той има власт. Има приятели. Изучава Библията. Нали не е наранен?” Ако не зададете такъв въпрос, бъдете благодарни. Бъдете признателни, че не сте изпитали опустошението на законничеството. Били сте пощадени. За разлика от много други. Други, които биха могли да отговорят на въпроса по-добре от мен. Законничеството е бавна смърт, задушаване на духа, отрязване на човешките мечти. Легализмът е достатъчен, за да те поддържа жив, но не и да те нахрани. Така че умираете от глад. Вашите учители не знаят къде да потърсят храна, затова гладувате заедно. Храните се само с изисквания и правила. Без витамини. Без вкус. Без подправка. Посредствена и предсказуема религия.

Напомня ми за една група, в която членувах като малък. На осем години участвах в момчешки хор. Събирахме се два пъти седмично за по два часа. Обличахме блейзери и пеехме по банкети. Понякога даже и по улиците. Любопитното бе, че нашият ръководител беше бивш сержант, обучавал новобранци. Преди момчешкият хор, той бе ръководил военен лагер. И част от миналото му се изливаше върху настоящето. Всяка вечер по време на репетициите правехме почивка с маршировка. Излизахме навън и марширувахме в строй. Той командваше, а ние изпълнявахме. “Раз, два, три, четири. Раз, два, три, четири.”

В началото не възразявах. Не ми стискаше. Човекът ме плашеше. Накрая събрах достатъчно кураж и поисках обяснение от момчето до мен.

- Защо правим всичко това?

- Не знам.

- Каква е целта?

- Не знам.

Никой не знаеше. Марширувахме два пъти седмично в продължение на две години. Никой не беше наясно каква е целта и защо го правим. Просто знаехме, че ако искаме да пеем, трябва да вървим в крак. Това е законничеството. То е непреклонно. Униформено. Автоматизирано. И не е от Бога. Да ви кажа ли кое е най-долното и най-мръсното в него? Законничеството не се нуждае от Бога. То се стреми към непорочност, но не говори за простителност. То е системен процес, при който легалистът защитава себе си, обяснява поведението си, превъзнася се и се самооправдава. Законниците са обзети от мисълта за себе си, а не за Бога. Законничеството: Превръща моето мнение в твоя тежест. В лодката има място само за едно мнение. Познайте кое ще изхвъркне зад борда! Превръща моето мнение в твое огорчение. Твоето противоположно мнение поставя под съмнение не само правото ти да общуваш с мен, а и дори твоето спасение. Превръща моето мнение в твое задължение. Християните трябва неотклонно да се придържат към правилата. Твоята задача е не да мислиш, а да маршируваш.

Ако искате да сте част от групата, марширувайте в крачка и не задавайте въпроси. Никодим знае как да марширува, но копнее да пее. Той съзнава, че това, с което разполага, не е всичко, но не знае къде да търси. И затова отива при Исус. Отива нощем, защото се страхува да не предизвика недоволството на своите съмишленици. Законничеството залага у вас страха от хората. Прави ви гладни за одобрение. Страшно добре осъзнавате какво ще кажат и ще си помислят другите, така че правите онова, което им

харесва. Съобразяването с околните не е приятно, но е безопасно. Униформата ви стяга, но всички я одобряват и продължават да я носите. Не знаете защо марширувате, нито каква е целта. Но кой сте вие, че да питате? Затова оставате в строя и се носите по течението на най-малкото съпротивление. А ако се осмелите да изпробвате друга пътека, трябва да го сторите през нощта, като Никодим. Той се привежда под сенките, промъква се през абаносово тъмните улици и застава в присъствието на Христос. В разговора Никодим, признатият преподавател по право, има само три реплики. Веднъж, за да отпрати комплимент, и два пъти, за да пита. След като цял живот е претеглял Писанията на везните на логиката, изведнъж ученият онемява, защото Исус отваря портата и в подземие то нахлува светлината на благодатта.

От самото начало Исус разкрива източника на духовността: “Роденото от плътта е плът, а роденото от Духа е дух.” (6 ст.). Духовният живот не е човешко усилие. Той се основава и направлява от Святия Дух. Всяко духовно постижение се създава и оживотворява от Бога. Духовността, казва Исус, не идва от посещението на църква, от добрите дела или от правилните доктрини, а от самите небеса. Подобни думи трябва да накарат Никодим да си плюе на петите. Но Исус тъкмо започва. “Вятърът духа гдето ще и чуваш шума му, но не знаеш от где идва и къде отива. Така е с всеки, който се е родил от Духа.” (8 ст.). Да е търсил някога поривът на вятъра помощта ви? Да сте виждали как бурният вятър си поема въздух встрани от пътя? Не, не сте. Вятърът не търси помощта ни. Дори не разкрива посоката си. Той е тих и невидим. Такъв е и Духът. Никодим вече се изнервя. Тази светлина е прекалено силна за очите му. Ние, религиозните водачи, обичаме да държим контрола и да ръководим. Обичаме да определяме и управляваме. Структурата и яснотата са първи приятели на проповедника. Но не винаги влизат в Божия протокол. Спасението е работа на Бога. Благодатта е Негова идея, Негово дело и на Негови разноски. Той я предлага на когото Сам пожелае и когато пожелае. В този процес нашата роля е да съобщим на хората, а не да ги следим. Вероятно въпросът е бил изписан на лицето на Никодим. Защо? Какво кара Бог да даде такъв дар? Той никога не си е представял, че Исус ще му отговори по този начин. Какво е причината Бог да подарява на хората ново рождение? Любовта. “Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот.” (16 ст.).

Никодим никога не е чувал подобни думи. Никога. Много пъти е разисквал по въпроса за спасението. Но за първи път не се дават никакви правила. Не се предлага никаква система. Никакъв правилник и обред. Исус му казва: “Всеки, който вярва в Него, има вечен живот.” Възможно ли е Бог да е толкова щедър? Удивлението по лицето на Никодим се забелязва дори в тъмнината на нощта. *Всеки, който вярва в Него, има вечен живот.* Не “който напредне”, нито “който успее”, нито “който е съгласен”. А “всеки, който повярва”. Вижте как Бог освобождава законника. Наблюдавайте нежната твърдост на докосването Му. Като умел земеделец, Той разкопава втвърдената почва, за да стигне до влагата. Намира плодородно място и посява семе, семето на благодатта. Дали по-късно то дава плод? Прочетете следните редове и се уверете сами: *Дойде и Никодим, който бе дохождал изпърво при Него нощем, и донесе около сто литра смес от смирна и алое. И тъй, взеха Исусовото тяло и го обвиха в плащаницата с ароматите, според юдейския обичай на погребване. А на мястото, гдето бе разпънат, имаше градина, и в градината нов гроб, в който още никой на бе полаган. Там, прочее, положиха Исус поради юдейския Пригответелен ден, защото гробът беше наблизо.* Йоан 19:39-42

Чудно как в Божието царство човек може да се обърне на сто и осемдесет градуса. Човекът, който преди идва през нощта, сега идва през деня. Човекът, който преди пълзи сред дърветата, за да се срещне с Исус, сега отива при кръста, за да Му послужи. Човекът, който получи семето на благодатта, сега полага в земята най-великото семе на света - семето на вечния живот.

Благодатта на Галилеянина - Когато сте разочаровали Бога

Подир това Исус пак се яви на учениците на Тивериадското езеро. Ето как им се яви. Там бяха заедно Симон Петър, Тома, наречен Близък, Натанаил от Кана Галилейска, Заведеевите синове и други двама от учениците Му. Симон Петър им казва: Отивам да ловя риба. Казват му: Ще дойдем и ние с теб. Излязоха и се качиха на ладията. И през оная нощ не уловиха нищо. А като се разсъмваше вече, Исус застана на брега. Учениците обаче не познаха, че е Исус. Исус им казва: Момчета, имате ли нещо за ядене? Отговориха Му: Нямаме. А Той им рече: Хвърлете мрежата от дясно на ладията и ще намерите. Те прочее хвърлиха. И вече не можеха да я извлекат поради многото риби. Тогава оня ученик, когото обичаше Исус, казва на Петър: Господ е. А Симон Петър, като чу, че бил Господ, препаса си връхната дреха (защото беше гол) и се хвърли в езерото. А другите ученици дойдоха в ладията, (защото не бяха далеч от сушата, на около двеста лакти), и влачиха мрежата с рибата. И като излязоха на сушата, видяха жаравата положена, и риба турена на нея, и хляб. Исус им казва: Донесете от рибите, които сега уловихте. Затова Симон Петър се качи на ладията та извлече мрежата на сушата, пълна с едри риби на брой сто петдесет и три; и при все, че бяха толкова, мрежата не се съдра. Йоан 21:1-11

Тогава оня ученик, когото обичаше Исус казва на Петър: “Господ е!” А Симон Петър, като чу, че бил Господ, препаса

Преди Петър да забележи, слънцето се появява във водата - потрепващо златно кълбо върху морските вълни. Обикновено рибарите първи виждат слънцето, когато се покаже над планинските хребети. То отбелязва края на нощния им труд. Не и за този рибар. Макар езерото да отразява светлината, в сърцето на Петър е тъмнина. Вятърът е хладен, но той не го усеща. Приятелите звучно спят, но на него всичко му е безразлично. Мрежата в краката му е празна, езерото - студено, но мислите на Петър са другаде. Той е далеч от Галилейското езеро. Умът му е в Йерусалим. Повторно преживява една мъчителна нощ. Ладията се покляща, а спомените му препускат... Гласовете на римската стража... Проблясва меч, кръвта от ухото на Малх... Протегнатата длан... Докосване... Думи на изобличение... Войниците Го отвеждат... *За какво мислех* - мълви Петър, докато се визира в дъното на лодката. - *Защо избягах?*

Петър е избягал. Обърнал е гръб на най-скъпия си приятел и е избягал. Накъде, не знаем. Навярно и той не е знаел. Намерил е дупка, барака, изоставена къща. Намерил е място, където да се скрие. И се е скрил. А беше се хвалил... "Даже и всички да се отвърнат от Теб, аз никога няма..." (Матей 26:33, ВЕРЕН) Уви! Петър постъпва точно така, както се е клел, че няма да стори. Препънал се е и е паднал по очи в ямата на своите страхове. И ето го там. *Даже и всички да се отвърнат от Теб, аз никога няма... Даже и всички... аз никога няма! Аз никога няма... Аз никога няма...* В сърцето на рибаря бушува война.

Тогав инстинктът за самосъхранение се сблъсква с предаността към Христос и предаността побеждава само за миг. Петър става, излиза от скришното си място и тръгва към шума, докато не съзира осветените от фенери съдебни заседатели в двора на Кайафа. Спира близо до огъня и грее ръцете си. Огънят искри с насмешка. Нощта е студена. Огънят - горещ. Но Петър не е нито горещ, нито студен, а хладък. "А Петър следваше отдалеч" - описва Лука (22:54). Той е верен... отдалеч. През онази нощ върви достатъчно близо, за да вижда, но достатъчно далеч, за да не бъде видян. Проблемът е, че го забелязват. Някои хора близо до огъня го разпознават. "Ти беше с Него - го предизвикват те. - Ти беше с Назарянина!" Три пъти хората казват това и всеки път Петър го отрича. И всеки път Исус го чува.

Моля ви, спомнете си, че главният герой в тази сцена не е Петър, а Исус. Исус, който познава сърцата на всички хора, предварително знае и за отричането на приятеля си. Три пъти солта от предателството на Петър изгаря раните на Спасителя. От къде съм сигурен, че Исус е знаел? От Неговите действия. "И Господ се обърна и погледна Петър." (Лука 22:61). Когато петелът пропява, Исус се обръща. Очите Му търсят Петър и го намират. За момент всички хора на това място - войници, обвинители, свещеници - изчезват. В предутринния миг остават само двама души - Исус и Петър. Петър никога няма да забрави очите. Макар че лицето на Исус е вече окървавено и насинено, погледът Му е твърд и ясен. Скалпел, който се забива в сърцето на Петър. Макар да трае само миг, погледът се запечатва завинаги.

И сега, няколко дни по-късно на Галилейското езеро, погледът продължава да пронизва. Петър не мисли за възкресението. Нито за празния гроб. Нито за победата над смъртта. Мисли за очите на Исус, които виждат неговото падение. Добре ги познава. Виждал ги е и преди. Всъщност виждал ги е точно на същото езеро. Все пак той е рибар. Подобно на останалите работи нощем. Той знае, че в прохладата на нощта рибата изплува, за да се храни близо до повърхността, а през деня се връща в дълбокото. Не, това не е първата нощ, която Петър прекарва на вълните на Галилейското езеро. Нито пък е първата му нощ без улов. Веднъж преди години... Повечето сутрини Петър и неговите другари продават уловената риба, поправят мрежите и се отправят към вкъщи с торба пари и чувство на удовлетворение. Но тази сутрин няма да има пари. Няма удовлетворение. Работили са цяла нощ, но няма какво да върнат вкъщи освен изморените гърбове и изтърканите мрежи. Но по-лошото е, че всички ще разберат. Всяка сутрин брегът се превръща на пазар, хората от близките селища идват, за да си купят риба. Настава оживление. Днес обаче риба няма. Тази сутрин Исус е там, поучава. Тъй като хората се блъскат напред и няма къде да застане, Той пита Петър дали може да превърне ладията му в трибуна. Петър се съгласява. Сигурно си мисли, че така поне от ладията ще има някаква полза. Докато Исус поучава, Петър слуша. Хубаво е да чуеш нещо различно от плисъка на вълните. Когато свършва с множествата, Исус се обръща към Петър. С още една молба. Исква да ловят риба. "Оттегли към дълбокото и хвърлете мрежите за лов!" (Лука 5:4, ВЕРЕН).

Петър изпъшква. Да отиде на улов е последното нещо, което му се иска. Ладията е изчистена. Мрежите са окачени да се сушат. Слънцето е високо, а той - изтощен. Време е да се прибира вкъщи. На всичко отгоре хората ги гледат. Веднъж вече са го видели да се връща с празни ръце. И освен това, какво разбира Исус от риболов? И Петър проговаря: "Учителю, цяла нощ се трудихме, и нищо не уловихме..." (5 ст.) Забележете умората в думите. *Цяла нощ...* От начало небето над тях е било огнено оранжево, после среднощно черно, после утринно златисто. Часовете са минавали бавно, по-бавно от мудните облаци покрай луната. Разговорите са утихвали, а раменете все повече са се схващали. Докато селцето спи, мъжете са работели. Ця-а-ла нощ! *Трудихме се...* Вечерта са изстъргали палубата. Пригответе мрежите. По залез слънце са отплавали. Навътре, в тъмните води, под лунното небе. Издърпали са греблата.

Хвърлили са тежките мрежи нависоко и надалече. Плясъкът по повърхността на водата... *И нищо не уловихме...* Цяла нощ едно и също. Залюляваш и хвърляш мрежите високо и навътре. Оставяш да *Това копие се разпространява безплатно.*

потъне. После чакаш тихо. После издърпваш. След това отново. Хвърляш. Издърпваш. Хвърляш. Издърпваш. Хвърляш. Издърпваш. Всяко мятане е молитва. Но при всяко издърпване мрежата се връща празна, без отговор. Въздишка, и отново хвърляш... Бяха ловили риба дванайсет часа. А сега... Сега Исус иска да отидат отново... И не просто близо до брега, а на дълбокото. Петър вижда как приятелите му вдигат рамене. Поглежда към хората на брега, които го наблюдават. Не знае какво да прави. Исус може да разбира много от много неща, но Петър разбира от риболов. Петър знае кога се работи и кога - не. Знае, че има време за влизане надълбоко и време за излизане на сушата. Здравият разум показва, че е време да се излиза. Логиката диктува да си пресметнеш загубите и да се прибиращ вкъщи. Опитът казва да си събереш багажа и да отидеш да починеш. Но Исус предлага: *“Ако искаш, можем да опитаме още веднъж.”* Най-трудно се пътува до мястото, където вече сте се провалили. Исус го знае. Именно затова изявява желание да дойде и Той. *“При първото излизане бяхте сами, но този път Аз ще съм с вас. Опитайте пак, но този път и Аз ще бъда на борда.”* И Петър неохотно се съгласява да пробва още веднъж. *“Но по Твоята дума ще хвърля мрежите!”* (Лука 5:5) Няма никакъв смисъл, но достатъчно дълго е бил близо до Назарянина, за да знае, че Неговото присъствие е различно. Сватбата в Кана? Онова болно дете на римския стотник? Сякаш Исус въвежда нови правила в играта. Така греблата отново се потапят и ладията се отправя навътре. Котвата се пуска, греблата се издърпват и мрежите политат още веднъж. Петър ги гледа как потъват и чака. Чака, докато се опънат до края на въжето. Рибарите мълчат. И Петър мълчи. Исус - също. Внезапно въжето се дръпва. Мрежата, натежала от риба, почти изхвърля Петър зад борда. *“Йоане, Якове! - Извиква той. - Бързо! Давайте!”* Скоро ладията е така препълнена с риба, че левият борд е почти изцяло потопен във водата. Потънал до глезените в подскачащото сребро, Петър се обръща, за да погледне към Исус. Исус също го гледа. Тогава Петър осъзнава кой е Исус.

Странно място за среща с Бога - на рибарска лодка, посред малко езеро, в никому неизвестна страна! Но е съвсем характерно за този Бог, решил да дойде в нашия свят. Такава е срещата на онези, които са готови да опитат отново... с Него. След този улов животът на Петър се променя. Той обръща гръб на езерото, за да следва Месия. Остава ладията с мисълта, че никога няма да се върне към нея. Но сега се е върнал. Кръгът се е затворил. Същото езеро. Същата ладия. Даже същото място на брега. Но Петър не е същият. Трите години живот с Месия са го променили. Видял е много неща. Твърде много проходили сакати, опразнени гробове, твърде много часове в слушане на думите Му. Той вече не е онзи Петър. Галилея е същата, но рибарят е различен. Защо се е върнал? Какво го е накарало да се върне в Галилея след разпъването на Христос? Отчаянието? Според някои, да. Но не и според мен. За хората, които са познавали Исус, надеждата умира трудно. Мисля, че Петър е един от тях. И именно тя го връща обратно. Надеждата. Странната надежда, че на брега, където Го е срещнал за първи път, ще Го срещне отново.

Така Петър отново е в ладията посред езерото. Отново е ловил риба цяла нощ. И отново езерото не им е дало нищичко. Мислите му се прекъсват от нечий вик откъм брега.

- Хванахте ли нещо?

Петър и Йоан вдигат глави. Вероятно е някой от селото.

- Не! - изкрещават.

- Опитайте от дясната страна! - извиква в отговор гласът.

Йоан поглежда към Петър. Защо не? И мрежите политат. Петър увива въжето около китката си и зачаква. Няма смисъл. Въжето се изопва и мрежата се обтяга. Петър наклонява цялата си тежест на другата страна и започва да придърпва мрежата. Навежда се, издърпва, навежда се, издърпва... Толкова е погълнат от работата, че все още не съзнава какво се случва. За разлика от Йоан. Моментът е толкова познат! Това вече се е случвало! Дългата нощ. Празните мрежи. Викът да хвърлят още веднъж. Пляскащата риба по палубата на лодката. Чакай малко! Той вдига очи към човека на брега. *Той е -* прошепват устните му. После по-силно: *Това е Исус!* После с викове: *Това е Господ, Пепе! Господ е!*

Петър се обръща и поглежда. Исус е дошъл! Не просто учителят Исус. А Исус, който е надвил смъртта. Царят Исус... Исус, победителят над тъмнината. Исус - Богът на небето и земята, е на брега! Приготвя огън... Петър се хвърля във водата, преплува до брега, измъква се мокър и треперещ и застава пред приятеля, когото е предал. Исус е стъкмил жарава. И двамата си спомнят последния път, когато Петър е стоял до огъня. Петър е разочаровал Бога, но Бог отново идва при него. Това е един от малките моменти в живота на Петър, когато той мълчи. Нима има подходящи думи? Моментът е прекалено свят за думи. Бог предлага закуска на приятеля Си, който Го е предал. И Петър отново намира благодат в Галилея.

Какво бихте казали в такъв момент? Какво казвате в такива моменти? С Бога сте насаме. Само вие и Той знаете какво сте направили. И никой от двамата ви не се гордее с това. Какво Му казвате? Какво правите? Можете да направите като Петър. Да застанете в присъствието на Бога. Да се изправите пред погледа Му. Да стоите мълчаливо и да чакате. Може би това е единственото, което сте в състояние да сторите. Твърде съкрушени, за да кажете каквото и да е, и твърде обнадеждени, за да избягате. Просто заставате пред Него. Заставате онемели. Той се е върнал! Кани ви да опитате още веднъж. Този път с Него.

Нежността на Бога - Когато се питате дали Го е грижа

На третия ден имаше сватба в Кана Галилейска и майката на Исус беше там. И Исус и учениците Му бяха поканени на сватбата. И когато се свърши виното, майката на Исуса Му казва: Вино нямат. А Исус ѝ казва: Какво има между тебе и Мене, жено? Часът Ми още не е дошъл. Майка Му казва на слугите: Каквото ви рече, сторете. А там имаше шест каменни делви, поставени по обичая на юдейското очистване, които побираха по две или три мери. Исус им казва: Напълнете делвите с вода. И напълниха ги догоре. Тогава им казва: Налейте сега, та занесете на настойника на угощението. И те занесоха. И когато настойникът на угощението вкуси от водата, сега превърната във вино, и не знаеше от къде беше (но слугите, които бяха налели водата, знаеха), повика младоженеца и му каза: Всеки човек слага първо доброто вино, а по-долното - след като се понапият. Ти си задържал доброто вино досега! Това извърши Исус в Кана Галилейска като начало на знаменията Си и яви славата Си; а учениците Му повярваха в Него. Йоан 2:1-11

Всеки човек слага първо доброто вино, а по-долното след като се понапият. Ти си задържал доброто вино досега! Йоан 2:10

Да си представим, че сте ангел. (За някои от вас може да е трудно, но все пак опитайте!)

Вие сте ангел от времето преди Месия. Бог все още не е слязъл на земята, но това скоро ще стане. Сега е ваш ред да извършите нещо. Удостоени сте с честта да изпълните специално поръчение. Това е шанс веднъж в цялата вечност. Помолени сте да участвате в специална комисия. Голяма чест, не мислите ли? Небесният екип със специално предназначение се оглавява от архангел Михаил.

- Да започнем с избора на първото чудо - започва той. - Първото чудо е от жизненоважно значение. Първият удар на изявяването. Първоначалното проявление. Трябва да се подбере внимателно.

- Трябва да е мощно - предлага някой.

- Неоспоримо!

- Забравимо! - приглася трети.

- До тук значи сме съгласни - обобщава Михаил. - Първото чудо на Бога на земята трябва да е страхотен удар. Имате ли идеи?

Тогава заработва въображението на ангелите.

- Да съживи мъртъв човек...

- Или цяло гробище!

- Да, да се разчисти мястото...

- А какво ще кажете да се раздаде безплатен обяд на всички гладни?

- Много е лесно. Защо да не се премахнат всички болести по земята?

- Чудесно! Това ми харесва!

- Нека и аз да кажа - промълвявате. Останалите ангели се обръщат, за да ви погледнат. - Ами, ако се прочисти земята от всички злини? Искам да кажа, с един замах да изчезне цялото зло и да остане само доброто...

Групата мълчи.

- Не е зле - казва някой.

- Добра идея - добавя друг.

- Да се направи веднъж и завинаги - съгласява се архангел Михаил. - Решено! Първото чудо ще изличи злото по цялата земя!

Крилата зашумяват в одобрение, а вие се усмихвате гордо. (От тази идея може да излезе и повишение!)

- А сега да се заемем с второто чудо...

Звучи ви твърде пресилено? Може би, но разказът не е лишен от известна доза истина. Едната истина е, че Исус наистина има план. Това се вижда в някои от изразите, които използва.

“Моето време още не е дошло.” (Йоан 7:6)

“Дойде часът да се прослави Човешкият Син.” (Йоан 12:23)

“Времето Ми е близо.” (Матей 26:18)

“Дойде часът! Ето, Човешкият Син се предава в ръцете на грешниците.” (Марк 14:41)

“Исус вдигна очите Си към небето и рече: “Отче, настана часът...” (Йоан 17:1)

Погледнете тези изрази. “Моето време още не е дошло.” “Дойде часът.” “Времето Ми е близо.” “Настана часът.” За какво говорят всички те? За план. Те говорят за определен ред на събитията. Животът на Месия е планиран. За комисия се съмнявам, но мисия със сигурност има. В малкия ми сценарий има и още едно зрънце истина. В служението на Христос има не само план, но и първо чудо. Кое? Сюжетът е дори прекалено прост. Исус и учениците Му са на сватба. Домакинът свършва виното. Всички магазини са затворени, така че по настояване на майка Си Исус превръща шест делви с вода в шест делви с вино.

Това е. Това е първият удар. Доста незначителен, не мислите ли? Определено няма ефекта на съживяването на мъртвец или на изправянето на сакат. Или може би има? Навярно в него има повече, отколкото си мислим. Вижте, в дните на Христос сватбата не е маловажно събитие. Обикновено започвала в синагогата с церемония по залез слънце. После хората излизали от храма и минавали в дълго, осветено шествие през града, което лъкатушело по градските улици сред вечерния здрач. Така младоженците преминавали покрай възможно най-много къщи, за да може всеки добре да ги види. След шествието обаче те не заминавали на меден месец. Меденият месец им се поднасял. Те отивали къщи на празненство. Няколко дни с подаръци, поздравления, ядене и - познайте! - пиене на вино. На храната и виното се гледало много сериозно. Домакинът почитал гостите си, като поддържал чиниите им пълни, а чашите - преливащи. Ако свършел храната или виното, това се считало за обида на гостите.

Гостоприемството по време на сватба било свещено задължение. Обществените порядки имали такава тежест, че ако не се съблюдают, обидената страна можела дори да заведе дело! “Без вино - казвали равините - няма радост.” Виното било решаващ фактор не за напиването, което се смятало за позор, а за това, което означавало. Наличието на вино говорело, че денят е специален и че всички присъстващи са специални гости. Отсъствието на вино пък означавало доста неловко положение. Мария, майката на Исус, е една от първите, които забелязват, че виното свършва. Тя отива при сина си и изтъква проблема. “Нямат вино.” Какво отговаря Исус? “Какво има между тебе и Мене, жено? Часът Ми още не е дошъл.” (4 ст.) Ето пак същите думи. *Часът Ми*. Исус има някакъв план. За първото Му чудо има определено място и време. И то не е тук. Някъде тук ангелската комисия по чудесата на Месия колективно въздъхва с облекчение.

- У-ух, помислих, че ще го направи!

- И аз. Представяте ли си да започне служението Си, като превръща вода във вино?

Точно така, Исус каза “не”. Придържаме се към плана... Исус знае плана. Отначало изглежда, че ще се ръководи от него. Но когато чува молбата на майка Си и вижда лицата на гостите на сватбеното угощение, размисля. Важността на плана бавно се измества от загрижеността Му за хората. Хората са много по-важни от графика. И Той променя плана, за да посрещне нуждата на няколко приятели. Небесната програма се изменя, за да не бъдат злепоставени неколцина приятели. Встъпителното чудо е мотивирано не от трагедия, глад или нравствено падение, а от загриженост за приятелите, изпаднали в затруднение. Е, ако сте ангел от Комисията по Месиански чудеса, това няма да ви хареса. Този ход от страна на Исус не ви радва особено. Всичко е погрешно. Погрешно е времето. Погрешно е мястото. Погрешно е и чудото. “Хайде, Исусе. Спомни си плана - настоявате. - Спомни си стратегията! Това не е начинът, по който планирахме всичко.” Не, ако сте ангел от комисията, това няма да ви хареса. Но ако сте човек, който някога е изпадал в затруднение, много ще ви хареса. Защо? Защото от чудото става ясно, че важното за вас е важно и за Бога. Сигурно си мислите, че това е така само когато става дума за големи неща. Когато се отнася за значителни трудности като смърт, болест, грях или бедствие, знаете, че Бог се грижи. Ами дребните работи? Ами вечно недоволният шеф, спуканата гума, или изгубеното куче? Какво да кажем за счупените чинии, изпуснатите влакове, зъбобола или изтрития твърд диск? Дали това е от значение за Бога? Все пак Той има цяла вселена, която да управлява. Планети, които да поддържа в равновесие. Президенти и царе, които да контролира. Войни, за които да се тревожи. Глад, който да задоволява. Кой съм аз да Го занимавам с нокътя на крака ми, който расте навътре?

Радвам се, че попитайте. Нека ви кажа какви сте вие. Всъщност, нека *провъзглася* кои сте.

Вие сте наследници на Бога и сънаследници с Христос (Римл. 8:17). Вие сте вечни като ангелите (Лука 20:36). Вие имате венец, който е нетленен (I Кор. 9:25). Вие сте свято свещенство (I Пет. 2:5), ценно притежание (Изх. 19:5). Вие сте избрани преди сътворението на света (Еф. 1:4). Вие сте създадени “за похвала, за именитост и за слава, и за да сте люде свети на господата” (Втор. 26:19).

Но повече от всичко казано - по-важен от всякакво название - е простият факт, че сте Божие дете. “Вижте каква любов ни е дал Отец - да се наречем Божии деца; а такива и сме.” (I Йоан 3:1, ВЕРЕН). Мой любим израз! “А такива и сме!” Ние наистина сме Негови деца! Сякаш Йоан е знаел, че някои ще поклатят глави и ще кажат: “Не, не и аз. Може би Майка Тереза. Сигурно и Били Греъм. Но не и аз.” Ако се чувствате по подобен начин, знайте, че Йоан е прибавил изречението специално за вас. “А такива и сме.” Затова, когато нещо е важно за вас, то е важно и за Бога. Ако сте родители, ще ме разберете.

Представете си, че забелязвате инфектирана рана на ръката на петгодишния си син. Питате какво е станало и той ви отговаря, че му е влязла треска. Кога се е случило? И той казва: “миналата седмица”! Питате защо не ви е казал досега и той отговаря: “Не исках да те притеснявам. Знам, че си имаш много работа - да се грижиш за къщи и така нататък, и не исках да ти преча...” - Да ми пречиш?! Да ми пречиш! Аз съм ти баща! А ти си мое дете! Моята работа е да ти помагам. Когато теб те боли, и мен ме боли.

Имам на видеокасета чудесен пример за това. На едно тържество моята осемгодишна дъщеря Джена трябваше да пее соло. Съгласих се да остана къщи с другите две дъщери при условие, че жена ми запише изпълнението. Когато се прибраха къщи, имаха много да разказват и много да показват. Джена забравила думите на песента. Когато застанала на сцената пред многобройната публика, всичко се

изпарило от главата ѝ. Понеже Деналин записвала момента, можах да видя кризисния момент през нейния поглед, през погледа на майката. Вижда се как Деналин започва да се изнервя в мига, в който Джена започва да забравя, видеокамерата затреперва. “Няма нищо, няма нищо” - уверява гласът на Деналин. Запява, за да помогне на Джена да си спомни. Но вече е прекалено късно. Джена проплаква “Съжالياвам”, избухва в сълзи и се обръща да излезе. В този момент мама хвърля камерата и изтичва след нея. Камерата е записала пода и гласа на Деналин: “Ела тук, миличка!” Защо Деналин постъпва така? Защо захвърля всичко и изтичва след дъщеря си? (Междувременно Джена се съвзема. Деналин изтрива сълзите ѝ. Двете изрепетирват думите на песента. Макар и със закъснение, Джена я изпява и получава бурни аплодисменти.) Защо Деналин си прави целия този труд? Какво толкова? Нима наистина едно излагане означава толкова много? И без мен знаете отговора. За едно осемгодишно момиче това е решаващо. И тъй като е важно за Джена, то е важно и за мама. И тъй като сте Божие дете, ако нещо е важно за вас, то е важно и за Бога. Защо Исус превръща водата във вино? За да впечатли множеството? Не, те дори не разбират, че го е направил. За да привлече вниманието на настойника на угощението? Не, той решава, че младоженецът е този, който е проявил щедрост. Тогава защо? Какви са мотивите за първото Му чудо? Неговите приятели са объркани. Това, което ги притеснява, притеснява и Него. Ако детето страда, страда и бащата. Така че вървете! Кажете на Бога какво ви боли. Поговорете с Него. Той няма да ви отпрати. Няма да ви помисли за глупаци. “Защото нямаме такъв първосвещеник, който да не може да ни съчувства в нашите слабости, а имаме Един, който е бил във всичко изкушен по същия начин като нас, но пак е без грях. Затова нека пристъпваме с дръзновение към престола на благодатта!” (Евреи 4:15-16, курсивът мой). Дали Бог го е грижа за дребните неща в нашия живот? Добре е вече да го повярвате.

Ако нещо е важно за вас, то е важно и за Него.

Лудият, който стана мисионер - Когато се сблъскаме със зло

А като слезе от лодката, веднага го срещна един човек с нечист дух, който излезе от гробищата. Той имаше обиталище в гробищата и никой вече не можеше да го върже - дори с верига, - защото много пъти го бяха връзвали с окови и с вериги, но той беше разкъсвал веригите и счупвал оковите. И никой нямаше сила да го укроти. И всякога, нощем и денем, в гробищата и по баирите той викаше и се посичаше с камъни. Но когато видя Исус отдалеч, бързо отиде при Него и Му се поклони. И изкрепя със силен глас и каза: Какво имам аз с Теб, Исусе, Сине на Всевишния Бог? Заклевам Те в Бога, недей ме мъчи! Защото Исус му казваше: “Излез от човека, ти, нечисти душе!” И Исус го попита: Как ти е името? А той Му каза: Легион ми е името, защото сме мнозина... - и много Му се молеше да не ги изпраща във от страната. А там, на бърдото, пасеше голямо стадо свине. И демоните Му се помолиха, казвайки: Прати ни в свинете, за да влезем в тях. Исус им позволи. И нечистите духове излязоха и влязоха в свинете. Тогава стадото - на брой около две хиляди - се спусна по стръмнината в езерото и всички се издавиха в езерото. А ония, които ги пасяха, побягнаха и известиха за това в града и по околността, и жителите дойдоха да видят какво е станало. И като дойдоха при Исус, видяха обладания от демоните, в когото беше легионът, да седи облечен и разумен, и се уплашиха. И ония, които бяха видели всичко, им казаха за станалото с обладания от демоните и за свинете. А те започнаха да Му се молят да си отиде от техните земи. А като влизаше в лодката, тоя, който беше преди това обладан от демони, Му се молеше да бъде заедно с Него. Той обаче не му разреши, а му каза: Иди си у дома при своите и им кажи какви неща ти стори Господ и как се смили над теб. И човекът тръгна и започна да разгласява в Декапол какви неща му стори Исус. И всички се чудеха. Марк 5:1-20, ВЕРЕН

И като дойдоха при Исус, видяха обладания от демоните, в когото беше легионът, да седи облечен и разумен, и се уплашиха. Марк 5:15

Ето ви един въпрос за проверка на знанията ви. Кой е първият мисионер, когото Исус е изпратил? Някой с добра подготовка? Някой, който е прекарал много време с Христос? Посветен последовател? Близък ученик? Човек с познание на Писанието и с готовност за жертва...? Нека ви подсказва. За да го откриете не е нужно да стигате чак до Великата заповед на Христос в края на Евангелието от Матей. Не търсете между имената на апостолите. Първият посланик на Бога не е в този списък.

Дали не е някой от седемдесет и двамата ученика, които Христос праща по градовете пред Себе Си? Съжالياвам, отново сбъркахте. Ами в посланията? Не. Този проповедник се захваща с работа много преди Павел да вземе перото. Къде отива Исус, за да намери първия Си мисионер? (Няма да повярвате!)

В едно гробище. Кой е първият посланик, когото изпраща? (И това звучи твърде невероятно!)

Един луд. Човекът, който Исус избира за мисионер, е един бесен! Неговата история се намира в петата глава на Евангелието от Марк. А като слезе от лодката, веднага го срещна един човек с нечист дух, който излезе от гробищата. Той имаше обиталище в гробищата и никой вече не можеше да го върже - дори с верига, - защото много пъти го бяха връзвали с окови и с вериги, но той беше разкъсвал веригите и счупвал оковите. И никой нямаше сила да го укроти. И всякога, нощем и денем, в гробищата и по баирите

той викаше и се посичаше с камъни. Марк 5:2-5. Това е човекът, когото майка ви ви е казвала да избягвате. Онзи, когото полицията прибира редовно. Умопомраченият, който дебне из квартала и избива цели семейства. Лицето, което показват по новините на екрана като опасен престъпник. Той е първият мисионер в историята на църквата. В Декапол не знаят как да се справят с него. Оковават го, но той чупи веригите. Разкъсва дрехите си. Живее по пещерите. Самонаранява се с камъни. Побеснял вълк на свобода, страшилище за обществото. Никому непотребен. За него няма място при никого - освен при Исус. Дори и днес най-доброто, което медицината може да предложи на такъв човек, са лекарствата и продължителното лечение. С цената на много време, пари и професионална помощ подобно на антиобществено поведение евентуално би могло да се нормализира. Но ще отнеме години. А на Исус отнема секунди.

Обстановката е взривоопасна. Ладията на учениците спира близо до някакво гробище. Наблизо пасат стадо свине. За юдеите и двете са особено нечисти. Когато Исус стъпва на брега, от пещерата наблизо изскача един луд. Разчорлена коса. Окървавени длани. Изподраскана кожа. Бяс, облечен в плът. Разголена лудост. Ръцете се размахват, устата е изкривена от писъци. Апостолите потръпват, преглъщат и пристъпват назад към ладията. Те са ужасени. Не и Исус. Прочетете внимателно следващите няколко стиха, защото те ни дават рядка възможност - да надникнем в невидимата война. За няколко мига невидимият конфликт става видим и ние се превръщаме в наблюдатели на бойното поле.

Исус започва пръв: "Излез от човека, ти, душе нечисти!" (8 ст.) Духът изпада в паника: "Какво имам аз с Теб, Исусе, Сине на Всевишния Бог?" (7 ст.) Исус иска човека обратно. Бесовете изобщо не се противопоставят. Не отправят заплахи. И преди са чували този глас. Когато Бог заповядва, демоните нямат избор. Те умоляват. Призовават Исус "да не ги изпраща въвн от страната" (10 ст.) Самата поява на Исус усмирява нечистите духове. Въпреки че до тогава са владеели в човека, сега са изплашени от Бога. Въпреки че до тогава са сковавали цялата околност в страх, сега молят за милост от Исус. Неговите думи ги превръщат в подсмърчащи и подмазващи се нищожества. Понеже се чувстват по-сигурно в стадото свине, отколкото в присъствието на Бога, демоните молят да бъдат прехвърлени в свинете. Исус се съгласява и в резултат на това две хиляди побеснели прасета се втурват право във водата. През цялото време учениците не правят нищо. Докато Исус воюва, последователите зяпат. За друго не се сещат.

И при вас ли е така? Гледате неуправляемия свят и не знаете какво да предприемете? В такъв случай направете като учениците. Когато битката е жестока, застанете настрана и оставете Бога да се бори.

Спомням си случка, която илюстрира този принцип. Двамата с татко сме в рибарска лодка и се борим с бурята. Обградени сме от планинска верига с побелели хребети, които се извисяват високо над водата. Крайбрежната линия е скрита, мъглата се съгъстява и се питаме дали изобщо ще успеем да се върнем на брега. Аз съм на девет. Лодката е малка, дълга е около три метра. А вълните са високи, достатъчно високи, за да преобърнат плавателния ни съд. Небето гърми, облаците се носят на талози, светкавици поразяват тъмнината. Татко е насочил лодката срещу вълните към най-близкия бряг. Седи отзад с ръка на двигателя. Лицето му е срещу вятъра. Аз съм седнал в предната част и гледам към него.

Дъждът жули голия ми врат и просмуква ризата ми. Една след друга вълните ни издигат и отново ни хвърлят надолу. Вкопчил съм се с две ръце в лодката и чакам. Напразно се опитвам да видя брега. Той е погребан в мъглата. Поглеждам към слънцето, но и то е скрито зад облаците. Оглеждам се за други лодки и виждам само вълни. Всичко около мен ме плаши. Само едно нещо ми вдъхва надежда - лицето на баща ми. През поривите на дъжда той се вира в тъмнината. От козирката на шапката му капе вода, а ризата му е залепнала за гърба. В този момент взех едно решение. Реших да не гледам към бурята, а само към баща си. Струваше си. Взирането във вълните ми носеше страх, а когато поглеждах към татко, се успокоявах. Затова се съсредоточих в него. Толкова напрегнато се вирах тогава в него, че сега, трийсет години по-късно, все още го виждам как превежда лодката през талазите на вятъра и дъжда.

Бог иска същото от нас. Исква да насочим погледа си към Него. Каква полза да гледаме към бурята? Защо да проучваме врага? Няма да го победим. Само Бог може. Учениците не могат да унищожат сатана. Само Бог може. Точно това прави Исус. Докато поразените ученици гледат, Исус пристъпва към действие и Бог освобождава побъркания. Духовете са преминали в свинете. На гробището се е появил още един последовател. Необикновена история, а? Само почакайте. Още не е свършила. Ако смятате, че реакцията на нечистите духове е странна, почакайте да видите реакцията на хората. Пастирите на свинете изтичват в града и казват на всички какво са видели. И хората идват да видят сами.

"И като дойдоха при Исус, видяха обладания от демоните, в когото беше легионът, да седи облечен и разумен, и се уплашиха. И ония, които бяха видели всичко, им казаха за станалото с обладания от демоните и за свинете. А те започнаха да Му се молят да си отиде от техните земи." Марк 5:15-17

Какво искат? Хората започват да Го молят да се махне от пределите им. Хората са помолили Исус да си тръгне? Точно така. Вместо да Му благодарят, те Го гонят. Именно. Но защо постъпват така? Добър въпрос. Какво кара хората да предпочетат компанията на свинете и лудите пред присъствието на Бога? Или по-точно... Какво кара един алкохолик да предпочита пиянската мизерия пред трезвеността? Какво кара една църква да предпочита дрямката пред живота? Какво кара един народ да предпочита

робството пред свободата? Какво кара хората да предпочитат вчерашните традиции пред днешния живот с Бога? Какво ли? Страхът от промяна. Промяната е мъчна работа. По-лесно е да си следваш познатата пътека, отколкото да ходиш по непроверени местности. Затова хората изгонват Исус. И понеже Той никога не ходи където не е канен, се качва обратно на ладията. Вижте какво става по-нататък.

“А като влизаше в лодката, тоя, който беше преди това обладан от демони, Му се молеше да бъде заедно с Него. Той обаче не му разреши.” Марк 5:18-19

Изненадващо отношение към един новоповярвал, не мислите ли? Защо Исус не го взема със Себе Си? Много просто. Неговите планове са по-големи. “Иди си у дома при своите, и им кажи какви неща ти стори Господ и как се смили над теб.” (19 ст.) Ето го. Изпращането на първия мисионер. Преди минута - побъркан, а сега пратеник на Христос. Без обучение. Без поучение. Единственото, което знае е, че Исус адски плаши ада и очевидно това е достатъчно. Но още по-изненадващ е фактът, че изобщо някой е изпратен. Аз не бих изпратил мисионер при хората, които току-що са ме изгонили, а вие? Да изпратя някоя напаст, да, но не и мисионер. Обаче Христос го прави. Христос и днес изпраща. Той продължава да изпраща посланието си към незаслужилите. И продължава да използва като Свои пратеници недостойни хора. В крайна сметка, вижте само кой чете тази книга. И кой я е написал.

Да виждаш невидимото - Когато се страхувате от бъдещето

Когато Исус пак премина с ладията на отвъдната страна, събра се при Него голямо множество. И Той беше край езерото. Дохожда при Него един от началниците на синагогата на име Яир. И като Го вижда, пада пред нозете Му и много Му се моли, казвайки: Малката ми дъщеря бере душа. Моля Ти се да дойдеш и да положиш ръце на нея, за да оздравее и да живее. И Той отиде с него... Но докато Той още говореше, дохождат от къщата на началника на синагогата и казват: Дъщеря ти умря. Защо вече да затрудняваш учителя? А Исус като чу думата, която говореха, каза на началника на синагогата: Не бой се, само вярвай. И никому не позволи да Го придружи, освен на Петър, Яков и Якововия брат Йоан. И като дохождат до къщата на началника на синагогата, Той вижда вълнение и мнозина, които плачеха и пицяха много. И като влезе, каза им: Защо правите вълнение и плачете? Детето не е умряло, а спи. А те Му се присмиваха. Но Той като изкара навън всички, взема бащата и майката на детето, и ония, които бяха с Него, и влиза там, гдето беше детето. И като хвана детето заръка, каза му: Талита куми! (което значи: “Момиче, на теб казвам. Стани!”) Момичето веднага стана и ходеше, защото беше на дванадесет години. И внезапно те се смяха твърде много. И много им заръча никой да не узнае това. И заповяда да ѝ дадат да яде. Марк 5:21-24, 35-43

Вярата е... убеденост в неща, които не виждаме. Евреи 11:1

Снощи се опитвах да науча дъщерите си да гледат със затворени очи. Накарах осемгодишната Джена да отиде в единия край на стаята. На другия край застана Андреа, която беше на шест. С тригодишната Сара седнахме на дивана в средата, за да наблюдаваме. Задачата на Джена бе да затвори очите си и да върви. Андреа пък трябваше да играе ролята на очите на Джена и чрез напътствия да я преведе безпрепятствено до другия край на стаята. С насоки като “две миши стъпки напред” или “една великанска крачка наляво”, Андреа успешно направляваше сестра си през опасния лабиринт от столове, прахосмукачка и кош за пране. След това дойде ред на Джена. Тя насочи Андреа покрай любимата лампа на мама и извика точно навреме, за да я спаси от сблъсък със стената, понеже Андреа бе объркала десния крак с левия. След още няколко дълги и мъчителни пътешествия в тъмното те се умориха и всички се събрахме на леглото за анализ на резултатите.

- Не ми хареса! - оплака се Джена. - Страшно е да вървиш без да виждаш.

- Страх ме беше да не падна - потвърди Андреа. - Винаги правех малки крачки за по-сигурно.

При мен е същото, а при вас? Ние, възрастните, също не харесваме мрака. Но крачим в него. И ние като Джена често се оплакваме колко е страшно да вървим там, където нищо не се вижда. За да не пропаднем някъде като Андреа често пристъпваме твърде плахо и неуверено. Причината да сме предпазливи е нашата слепота. Не сме в състояние да видим бъдещето. Нямаме абсолютно никаква представа какво идва след настоящето. Не мога да кажа със сигурност дали ще доживея да довърша дори този параграф. (О, доживях!) Нито пък вие можете да знаете дали ще сте живи до края на следващия. (Надявам се!)

Нямам предвид, че сме късогледни или кривогледни. Става дума за пълна слепота. Не говоря за състояние, което преминава с възрастта, а такова, което преминава само със смъртта. Ние сме слепи. Слепи за бъдещето. Това е ограничение, наложено на всички ни. Богатите са също толкова слепи, колкото и бедните. Образованите виждат също толкова зле, колкото и неграмотните. Знаменитостите знаят също толкова малко за бъдещето, колкото и никому неизвестните. Никой от нас не знае какво ще излезе от децата ни. Никой не знае деня, когато ще умре. Никой не може да предположи за кого ще се ожени и дали изобщо му предстои брак. Ние всички сме абсолютно и непоправимо слепи. Всички сме като Джена, която със затворени очи върви пипнешком в тъмната стая и слуша познатия глас. Само с една разлика.

Нейното обкръжение е уютно и познато. А нашето може да бъде враждебно и пагубно. Нейният най-голям страх е да не си удари крака в леглото. Нашият най-голям страх е много по-ужасяващ - рак, развод, самота, смърт. Дори и да положим всички сили, за да вървим възможно по-направо, неминуемо ще си ударим крака или ще се нараним някъде. Просто попитайте Яир. Той е човек, който се е опитвал да върви колкото може по-направо. Но неговият път неочаквано води в една пещера. Доста тъмна пещера. И той не желае да влезе сам в нея. Яир е началник на синагогата. На нас това маже да не ни говори много, но по времето на Христос началникът на синагогата е бил най-важният човек в града. Синагогата е центърът на религията и образованието, на управлението и обществените прояви. Така че началникът на синагогата е едновременно религиозният водач, най-респектиращият учител, кметът и най-известният гражданин.

Яир разполага с всичко. Служебна охрана. Задължителен прием в кафенето. Гарантирана пенсия. Голф всеки четвъртък и безплатна командировка на годишната национална конференция. Какво повече може да желае човек? Но Яир търси още нещо. Налага му се да иска и друго. На практика той би заменил целия пакет с права и привилегии само срещу едно единствено уверение - че дъщеря му ще оживее.

Човекът Яир, когото срещаме в тази история, не е спретнатата, грижливо облечена и срсана обществена фигура. Той е слепец, който моли за подаяние. Паднал в краката на Исус, той "много Му се моли, казвайки: "Малката ми дъщеря бере душа... Моля Ти се да дойдеш и да положиш ръце на нея, за да оздравее и да живее!" (Марк 5:23) Той не се пазари с Христос. (Направи ми услуга и ще те осигуря до края на живота ти.") Не преговаря. ("Онези в Йерусалим са станали напоследък доста придирчиви към твоите лудории. Виж какво, оправи моя проблем, а аз ще звънна няколко телефона...") Не се извинява. (Исусе, аз по принцип не съм толкова припрян, но сега имам малък проблем.") Той просто умолява.

Понякога в живота всичко онова, което можем да предложим, е нищо в сравнение с това, което искаме. За Яир моментът е точно такъв. Какво може да предложи един човек, за да спаси живота на детето си? Нищо. Затова няма играчки. Няма пазарлъци. Няма театър. Положението е свършено просто. Яир не вижда в бъдещето, а Исус го познава. Затова Яир моли за помощ. И Исус, който обича честното сърце, отива да помогне. И Бог, който знае какво значи да изгубиш дете, дава сила на Сина Си. Но преди да стигнат далеч, те са пресрещнати от пратеници от дома на Яир. "Дъщеря ти умря. Защо вече затрудняваш учителя?" (35 ст.) Внимание! Свалете си шапката... за да се чувствате по-удобно. Действието тепърва започва. Досега Яир е водил, сега Исус започва да води. Допреди малко Яир Го е убеждавал, а сега си сменят ролите. Тези, които са Го почитали, сега Му се присмиват. Тези, на които е помагал, сега пренебрегва. Исус взема нещата в Свои ръце. "Исус не обърна внимание на техните думи." (36 ст., от англ. NIV) Любимото ми изречение! Тук е описан принципът как се вижда невидимото. Не обръщайте внимание на това, какво казват хората. Забравете техните думи. Изключете връзката с тях. Затворете си очите. Ако се налага, си тръгнете. Не обръщайте внимание на тези, които казват, че е твърде късно да започнете отначало. Не приемайте мнението на тези, които ви убеждават, че никога няма да постигнете каквото и да било. Не слушайте тези, които казват, че не сте достатъчно умни, достатъчно бързи, достатъчно високи или достатъчно големи. Обърнете им гръб. Понякога вярата започва, когато запушите ушите си с памук. Исус веднага се обръща към Яир и настоява: "Не бой се, само вярвай!" (36 ст.)

Предизвиква го да погледне към невидимото. Когато казва "само вярвай", Исус има предвид: "не се ограничавай във видимото. Не слушай само доловимото. Не се оставяй да те управлява логичното. Повярвай, че в живота съществуват неща, които не се виждат с очи!"

"Довери Ми се - призовава Исус. - Не бой се, само вярвай!" Един баща на Бахамските острови извикал същото на сина си, останал в горящата къща. Двуетажното здание било обхванато в пламъци и бащата, майката и децата тъкмо излизали, когато най-малкото момче се изплашило и в паниката се втурнало обратно нагоре по стълбите. Отвън баща му извикал: "Скачай, сине, скачай! Аз ще те хвана." Момчето проплакало: "Но, татко, не те виждам!" - Знаем - отвърнал бащата. - Аз обаче те виждам!

Бащата виждал сина си, въпреки че детето не различавало нищо в гъстия дим. Подобен пример за вяра е открит на една от стените в концентрационен лагер. На нея затворник е издълбал думите: Вярвам в слънцето, дори и когато не грее. Вярвам в любовта, дори и когато не се усеща. Вярвам в Бога, дори и когато не говори. Опитвам се да си представя човека, който е гравирал тези изречения. Опитваме се да си представя как изпитата му ръка, стиснала парче стъкло или камък, дълбае в стената. Как очите му се присмиват в тъмното, докато оформя буквите. Каква ръка би изписала такова убеждение? Какви очи биха видели нещо добро сред този ужас? Единственият възможен отговор. Очи, които са решили да гледат към невидимото. Както пише апостол Павел: "Не гледаме на видимите, но на невидимите неща, защото видимите са временни, а невидимите - вечни." (II Кор. 4:18)

Исус кара Яир да погледне към невидимото. Да направи своя избор. Да си живее с видимите неща или да заживее с вяра. Когато дойде нещастieto, ние също ще трябва да изберем някъде да насочим поглед. Да решим кое да гледаме - раната или Лекаря. Изборът е наш. Яир направи своя. Той избира вярата и посяга към Исус. И вярата в Исус го довежда при дъщеря му. В къщата двамата се натъкват на група оплаквачки. Исус е обезпокоен от техните писъци. Разтревожен е, че хората изразяват такъв страх

от смъртта. “Що сте се развикали и разплакали? Детето не е умряло, а спи!” (39 ст.) Това не е риторичен, а искрен въпрос. От Негова гледна точка момичето не е мъртво. Само спи. През погледа на Бога смъртта не е фатална, а само необходима стъпка за преминаване от този свят в онзи. Тя не е краят, а началото.

Като малък бях влюбен в две неща - игрите и яденето. За мен лятото представляваше низ от следобеди под баскетболния кош и ядене на мамините вечери. Но мама имаше едно правило. Мръсните и потни момчета не могат да сядат на масата. Като се прибирахме, първите й думи винаги бяха: “Ако искате да ядете, вървете да се измиете и преоблечете.” Няма момче, което да обича да се къпе и преоблича, но аз никога не се оплаквах и не се противях. Според моите разбирания, душът и чистата риза не можеха да се сравняват с вкусната вечеря. И от Божия гледна точка смъртта не може да се сравнява с правото да седим на Неговата трапеза. “Плът и кръв не могат да наследят Божието царство... Защото това, тленното, *трябва* да се облече в нетление и това, смъртното, - да се облече в безсмъртие.” (I Кор. 15:50,53, *курсивът мой*) Бог е много по-настоятелен от майка ми. За да можем да седнем на Неговата маса, *трябва* да сменим облеклото си. А за да придобием ново тяло, *трябва* да умрем. Така че от гледна точка на Бога, не *трябва* да се страхуваме от смъртта, а да я приветстваме, когато времето ѝ настъпи.

Когато вижда хората, които плачат и скърбят по умрялата, Исус ги пита: “Що сте се развикали и разплакали?” (39 ст., СИ) Когато гледаме смъртта, ние виждаме нещастие. Когато Исус гледа смъртта, Той вижда избавление. Хората обаче не проумяват. “А те Му се присмиваха...” (40 ст.) (Следващият път, когато някой ви се присмее, спомнете си, че и на Исус Му са се присмивали.) Сега четете внимателно, защото няма да повярвате какво прави Исус след това. Той натирва навън оплаквачките! Точно това се казва в текста. Той “изкара навън всичките” (40 ст.). Не ги моли да напуснат. А ги изхвърля! Исус действа решително и властно. В оригиналния текст употребената тук дума е същата, която описва отношението на Исус спрямо сарафите в храма. И това е същият глагол, използван 38 пъти, за да опише как Христос изгонва нечистите духове. Защо? Защо *трябва* насила? Защо с такава нетърпимост? Навярно ще открием отговора, ако се върнем на играта в нашата дневна. След като Джена и Андреа се бяха изредили няколко пъти да се направляват една друга през стаята, реших да направя коварно нововъведение. При последното минаване се мушнах зад Джена, която пристъпваше със затворени очи, и започнах да ѝ шептя в ухото:

- Не слушай нея! Мен слушай. Аз ще ти помогна.

Джена спря. Обмисли положението и след това избра единия от гласовете.

- Тихо, татко изсмя се тя и продължи да слуша упътването на Андреа.

Без да се отказвам, грабнах капака на тиган и като го държах близо до ухото ѝ ударих по него с една лъжица. Тя подскочи и се спря, стресната от звука. Като видя, че нейната пътешественичка е изплашена, Андреа постъпи страхотно. Тя изтича през цялата стая, прегърна сестра си и каза:

- Не се бой, аз съм с теб!

Тя нямаше намерение да позволи шумът да отклони Джена от пътешествието ѝ. Бог също няма да позволи на различните шумове да ви отклонят. Той все още изгонва критиците ни и смълчава обезпокоителните гласове. Част от работата Му сигурно сте забелязали, но повечето не сте. Чак когато се приберете у дома, ще разберете колко пъти Бог ви е защитавал от подобни изкушаващи гласове. Едва във вечността ще признае пред вас, че... Той е прекъсвал телефона, за да ви предпази от съмнителна сделка; Той е пращал мъгла на летището, за да ви отдалечи от грозеща опасност; Той е спукал гумата ви, за да не се срещнете с неподходящ човек; Той ви е дал съпруга, която обича Него повече от вас; Той е отворил вратата на нова работа, за да не се налага да сменяте града си и църквата си; Той е изпращал точния човек с точните думи точно тогава, когато най-много сте се нуждаели от насърчение.

Запишете си следното. Бог знае, че има много неща, които ние не виждаме. Знае, че ни е трудно да живеем с вярване, а не с виждане. И според мен това е една от причините Той да съживи умрялата дъщеря на Яир. Не заради нея - тя си е била по-добре на небето. А заради нас - за да ни научи, че Небето забелязва нашата вяра. Последен извод от играта с виждането без очи. Попитах Джена как е чувала гласа на Андреа, когато ѝ нашепнех в ухото, за да я отклоня. Какво ми отговори?

- Просто се съсредоточих и се вслушах с всички сили.

Молитвата на Йосиф - Когато сте объркани от действията на Бога

*Йосиф направи както му бе заповядал
ангелът Господен. Матей 1:24*

Бялото пространство между стиховете в Библията е чудесна почва за въпроси. Едва ли човек може да чете Писанието, без да се пита... Дали Ева е изляла още един плод? Дали Ной е спал добре, докато е валяло? Дали Йона е обичал риба и дали Еремия е имал приятели? Дали Мойсей е избягвал храстите? Дали Исус някога се е шегувал? Дали и друг път Петър се е опитвал да върви по водата? Дали някоя жена е щяла да се омъжи за Павел, ако ѝ бе предложил? Библията е като ограда с множество малки пролуки, през които можем да надникнем, без обаче да виждаме цялостната картина. Тя е албум със снимки,

запечатали срещи на хора с Бога, за чиито последствия не се споменава нищо. Затова се питаме... Какво ли е казала на мъжа си хванатата в прелюбодейство жена, след като се е прибрала в къщи? С какво ли е изкарвал прехраната си лудият гадаринец, след като е бил освободен? Дали съживената дъщеря на Яир е съжалявала, че се е върнала на този свят? Пролуки, снимки и множество въпроси. Ще ги откриете във всяка глава и за всяка описана личност. Но нищо не повдига толкова много въпроси, колкото раждането на Исус. Героите се появяват и изчезват, преди да успеем да ги запитаме каквото и да било.

Гостилничарят, който е твърде зает, за да посрещне Бога - дали някога е разбрал на кого е отказал подслон? Овчарите в полето - дали после са запомнили песента на ангелите? Мъдреците, следващи звездата - какво изпитва човек, когато се покланя на новородено? И Йосиф, най-вече Йосиф. Имам специални въпроси към Йосиф. Дали докато Исус е бил младеж, сте опирали ръце в канадска борба? Оставял ли се е да го победиш поне веднъж? Дали по време на молитва си повдигал поглед и си откривал, че Исус те слуша? Как се произнася "Исус" на египетски? Какво става по-нататък с мъдреците? А с теб?

Не знам как продължава животът на Йосиф. Неговата роля в първо действие е толкова значима, че очакваме да го срещнем и по-нататък. Но с изключение на краткия епизод с дванайсетгодишния Исус в Йерусалим, той не се явява повторно. Останалата част от живота му е недоизказана, а ние сме оставени сами с догадките си. Но първият от многото ми въпроси щеше да бъде за Витлеем. Искам да разбера повече за нощта в обора. Представям си Йосиф там. Пасбища, осветени от луната. Безброй мъждукащи звезди. В далечината проблясва Витлеем. Ето го и него, крачи зад обора. Какво ли си мисли, когато Исус се ражда? Какво занимава ума му, докато Мария е в родилни болки? Направил е всичко необходимо. Стоплил е вода, подготвил е мястото, където Мария да легне. Направил е така, че тя да се чувства възможно най-удобно в плевнята. После е излязъл. Помолила го е да я остави сама, но не е било необходимо, тъй като самият той е изпитвал същата потребност. Какво ли си мисли през безкрайните минути преди появяването на Исус? Сигурно крачи в нощта и гледа към звездите. Дали се моли?

Не зная защо, но някак си не мога да си представя, че през цялото това време Йосиф мълчи. Виждам го как докато крачи, изражението му постоянно се мени. В един миг клати глава, в следващия - стиска юмруци. Събитията не съвпадат с неговите намерения. Питам се какво ли прошепват устните му...

Боже, не бях го планирал така! Никак даже... Детето да се роди в обор? Не мислех, че ще се получи така. В пещера, между овцете и магаретата, върху сено и слама? Жена ми да ражда, а само звездите да слушат болките й? Никак даже не съм си го представял така. Не, представях си семейство. Баби. Струпани пред вратата съседи и приятели до моето рамо. Представях си как къщата ще изригне в радост след първия детски вик. Потупвания по гърба. Гръмки смехове. Тържество... Мислех си, че така ще бъде. Бабите ще ми подадат детето и всички ще изръкопляскат. Мария ще си откъхне и всички ще празнуваме. Ще празнува цял Назарет. А сега... Само погледни! Назарет е на пет дни път от тук. А ние сме... сред пасищата за овце. Кой ще отпразнува с нас? Овцете ли? Или овчарите? Звездите?

Май не е честно. Що за съпруг съм аз? Не съм осигурил кой да бабува на жена ми. Няма легло, за да й отпочива гърбът. За възглавница й служи одеялото от магарето. Къщата, която съм намерил за нея, е някакъв навес със сено и слама. Мирише на лошо, животните вдигат много шум... та даже и аз замирисах на овчар! Нима пропуснах нещо? Боже, нима? Нали ми изпрати ангел и ми извести за раждането на момчето. Но как можех да очаквам подобно нещо? Аз си представях Йерусалим, храма, свещениците и събрания народ... Може би грандиозно шествие. Парад. Най-малкото някакво празненство, угощение... Все пак, това е Месия! Или ако не в Йерусалим, какво ще кажеш за Назарет? Назарет не е ли подходящо място? Там поне имам къща и работа. А какво имам тук, навън? Изтощено муле, наръч дърва и глинен съд с топла вода. Не така съм го искал! Не така съм се надявал да се роди синът ми! О, не, пак го казах! Прости ми, Боже! Не исках да го кажа, но все забравям... *Той не е мой... а Твой Син.*

Детето е Твое. Планът е Твой. Идеята - също. И прости ми, че питам, но... така ли ще слезе Бог на света? Идването на ангела, приемам. Въпросите, които хората задаваха за бременността, мога да изтърпя. Пътуването до Витлеем, добре. Но, Боже, защо точно в обор? Всеки миг Мария ще роди. Не просто момче, а Месия. Не бебе, а Бог. Така каза ангелът. Така вярва и тя. И, Боже, Боже мой, така искам да вярвам и аз. Сигурно разбираш, че не е лесно. Всичко изглежда толкова... толкова... нелепо!...

Боже, не съм свикнал с такива странности. Аз съм дърводелец. Сглобявам. Изправям ръбове. Съобразявам се с отвеса. Три пъти меря, преди да отрежа. За един майстор изненадите не са никак приятни. Обичам да разполагам с план. Да разгледам плана, преди да започна. Но този път майсторът не съм аз, нали? Сега съм само инструмент. Чук в Твоята десница. Гвоздей между пръстите Ти. Длето в ръцете Ти. Този проект е Твой, а не мой. Предполагам, че е глупаво да се съмнявам в Теб. Прости борбите ми! Боже, не ми е лесно да Ти се доверя... Но Ти никога не си казвал, че ще е лесно, нали?

Само още нещо, Боже. Ангелът, който изпрати - има ли възможност да изпратиш още един? Ако не ангел, то поне човек? Не познавам никого наоколо и малко компания ще ми дойде добре. Може би гостилничарят или някой пътник? Пък дори и да е овчар...

Питам се дали Йосиф се моли така? Може би, да. Може би, не. Но вие сигурно сте се молили.

Стояли сте, където стои Йосиф. Приклепени между здравия разум и това, което Бог казва. Направили сте каквото ви е казал, а след това най-много от всичко сте се питали дали изобщо ви го е казал. Взирали сте се в небе, потъмняло от съмнения. И сте питали като Йосиф. Питали сте дали все още сте на прав път. Питали сте дали не сте завили надясно, когато е трябвало наляво. И дали зад всичко това изобщо има някакъв план. Защото нещата не са станали така, както сте очаквали. Всеки от нас знае какво значи да търсиш светлинка в нощта. Не пред някой обор, а може би пред болнична стая. Сред подстриганата трева на гробището. Задавали сме своите въпроси. Усъмнявали сме се в Божия план. И сме се чудили защо Бог прави така. Витлеемското небе не е първото, което чува молбите на объркан житейски пътник. Ако питате като Йосиф, нека ви посъветвам нещо. Сторете като него. Покорете се. Той го прави. Покорява се, когато ангелът го призовава. Покорява се, когато Мария му обяснява. Покорява се, когато Бог го изпраща. Той е покорен на Бога. Покорен, когато небето е ясно. Покорен и когато небето е тъмно. Йосиф не позволява на смущението да наруши неговото покорство. Той не знае всичко. Но прави всичко, което знае. Затваря работилницата си, събира багажа и отива в чужда страна. Защо? Защото така му казва Бог. Ами вие? И вие като Йосиф не можете да видите цялостната картина. Както при него, вашата задача е да видите как Исус влиза във вашия свят. И като него имате избор дали да се покорите, или да се откажете. Йосиф се покорява и затова Бог го използва, за да промени света. Дали може да направи същото и с вас?

Бог и днес търси хора като Йосиф. Мъже и жени, които вярват, че Той все още се намесва в този свят. Обикновени хора, които да служат на необикновения Бог. Ще станете ли такива хора? Ще Му служите ли... дори, когато не разбирате? Не, витлеемското небе не е нито първото, нито последното, което слуша молбите на едно честно сърце. Навярно Бог не е отговорил на всички въпроси на Йосиф. Но Той отговаря на най-важния. "Боже, още ли си с мен?" И отговорът идва с първия плач на Бого-детето. "Да. Да. Йосифе. Аз съм с теб." Има много въпроси в Библията, на които няма да можем да отговорим, докато не отидем у дома. Много пролуки в оградата и снимки в албума. Още немалко пъти ще промърморваме тихо: "Питам се..." Но сред нашите търсения има един въпрос, който не бива да задаваме. Дали Бог Го е грижа за нас. Дали сме важни за Него. Дали все още обича Своите чеда.

Чрез очите на новороденото в обора Той казва "да". Да, вашите грехове са простени. Да, вашите имена са записани на небето. Да, смъртта е победена. Да, Бог е част от вашия свят. Емануил. Бог с нас.

Истината за гроба - Да разбираш смъртта

Един човек на име Лазар, от Витания, от селото на Мария и на сестра ѝ Марта, беше болен. (А Мария, чийто брат Лазар беше болен беше онази, която помаза Господа с миро и избърса краката Му с косите си.) И така, сестрите пратиха до Него да Му кажат: Господи, ето, този, когото обичаш е болен. А Исус като чу, рече: Тази болест не е смъртоносна, а е за Божията слава - за да се прослави Божият Син чрез нея. - А Исус любеше Марта, и сестра ѝ, и Лазар. И когато чу, че бил болен, престоя два дни на мястото, където се намираше. След това каза на учениците: - Да отидем пак в Юдея. Учениците Му казаха: Учителю, сега юдеите искаха да те убият с камъни, и пак ли там отиваш? Исус отговори: Нали денят има дванадесет часа? Ако някой ходи денем, не се препъва, защото вижда светлината на този свят. Но ако някой ходи нощем, препъва се, защото светлината не е в него - изговори Той и след това им каза: - Нашият приятел Лазар е заспал, но аз отивам да го събудя. Тогава учениците Му казаха: Господи, ако е заспал, ще оздравее. Но Исус бе говорил за смъртта му, а те мислеха, че говори за почиване в сън. Тогава Исус им рече ясно: Лазар умря. Но заради вас се радвам, че не бях там, за да повярвате. Но нека да отидем при него. Тогава Тома, наречен близник, каза на другарите си, учениците: Да отидем и ние, за да умрем с него. И така, като дойде Исус, намери, че той беше вече от четири дни в гроба. А Витания беше близо до Йерусалим - на около 15 стадия. И много от юдеите бяха при Марта и Мария, за да ги утешават за брат им. А Марта, като чу, че идел Исус, отиде да Го посрещне. А Мария седеше вкъщи. Тогава Марта рече на Исус: Господи, ако Ти беше тук, нямаше да умре брат ми. Но и сега зная, че каквото и да поискаш от Бога, Бог ще Ти го даде. Исус ѝ каза: Брат ти ще възкръсне. Марта Му каза: Зная, че ще възкръсне във възкресението на последния ден. Исус ѝ рече: Аз съм възкресението и животът. Който вярва в Мен, ако и да умре, ще живее. И никой, който е жив и вярва в Мен, няма да умре вовеки. Вярваш ли ти това? Да, Господи, аз вярвам, че Ти си Христос, Божият Син, който има да дойде на света - и като каза това, тя отиде и тайно повика сестра си Мария. - Учителят е дошъл и те вика. А тя, щом чу това, стана бързо и отиде при Него. Исус посрещна Мария. А юдеите, които бяха с нея вкъщи и я утешаваха, като видяха, че Мария стана бързо и излезе, я последваха, като мислеха, че отива на гроба да плаче там. И така, Мария, като дойде там, където беше Исус и Го видя, падна пред краката Му и Му каза: Господи, да беше Ти тук, нямаше да умре брат ми... Исус, като я видя, че плаче, и че юдеите, които дойдоха с нея, плачат, възнегодува в духа Си и се смути. И каза: Къде го положихте? Казаха Му: Господи, ела и виж. А някои от тях казаха: Не можеше ли Този, който отвори очите на слепия, да направи така, че и този да не умре? А Исус, негодувайки пак в Себе Си, дойде на гроба. Беше пещера и на нея отърколен камък. Исус каза: Отместете камъка! Марта, сестрата на

умрелия, Му каза: Господи, смърди вече, защото от четири дни е мъртъв. Исус ѝ каза: Не ти ли казах, че ако повярваш, ще видиш Божията слава? Тогава та отместиха камъка. А Исус повдигна очи нагоре и рече: - Отче, благодаря Ти, че Ме послуша. Аз знаех, че Ти винаги Ме слушаш, но казах това заради множеството, което стои наоколо, за да повярват, че Ти си Ме изпратил - като каза това, извика със силен глас: Лазаре, излез навън! И умрелият излезе с ръце и крака, повити в саван, и лицето му увито с кърпа. Исус им каза: Разпвийте го и го оставете да си върви. Йоан 11:1-44.

***О, смърт, къде ти е победата?* I Кор. 15:55**

Излизате от църковната сграда. Траурната служба е свършила. Предстои погребението. Пред вас шестима мъже носят ковчега с тялото на вашия син. От мъка не сте в състояние да говорите. Замаяни сте. Загубили сте съпруга си, а сега и своя син. Вече нямате семейство. Ако ви бяха останали сълзи, щяхте да плачете. Ако ви бе останала вяра, щяхте да се молите. Но и двете вече не достигат, затова не правите нищо. Просто следите с празен поглед задната част на дървения сандък.

Изведнъж той спира. Придружаващите ковчега са спрели. Спирате и вие.

Пред ковчега се е изпечил човек. Не го познавате. Никога до сега не сте го виждали. Не е от присъстващите на траурната служба. Облечен е в кадифено яке и дънки. Нямате представа какво прави там. Но преди да успеете да възразите, той застава до вас и ви казва: "Не плачи."

Не плачи? Не плачи! Та това е погребение! Синът ми е мъртъв! Как така "не плачи"? Кой си ти, че ми казваш да не плача? Мислите ви летят, но така и не се превръщат в думи. Защото преди да обелите и дума, той пристъпва към действие. Обръща се към ковчега, поставя ръка върху него и изрича високо:

- Момче, казвам ти, стани!

- Я, чакай малко... - протестира един от носачите. Но внезапно движение вътре в ковчега прекъсва изречението му. Мъжете се спогледват и бързо го поставят долу на алеята. Тъкмо навреме, защото още щом докосва асфалта, капакът се повдига...

Прилича ви на научно-фантастичен разказ? Но не е. Това е част от самото Евангелие от Лука. "Тогава се приближи и се допря до носилото. А носачите се спряха. И рече: "Момче, казвам ти, стани!" И мъртвият се повдигна и седна, и започна да говори." (Лука 7:14-15). Сега внимавайте. Не бързайте със следващото изречение. Опитайте пак. Бавно... "И мъртвият се повдигна и седна, и започна да говори." Невероятно изречение, не мислите ли? С риска да прекалим, нека го прочетем още веднъж на глас. "И мъртвият се повдигна и седна, и започна да говори." Браво! (Привлякохте ли вниманието на всички наоколо?) Можем ли да го направим отново? Този път го прочетете силно и много б-а-в-н-о. Като правите пауза след всяка дума. "Мъртвият... се... повдигна... и... седна... и... започна... да... говори..." А сега въпросът. Кое е необичайното в този стих? Правилно! Мъртвите не седат. Мъртвите не говорят! Мъртвите не излизат от ковчезите! Освен ако не се появи Исус. Защото, когато се появи Исус, никога не знаете какво може да се случи... Питайте Яир. Дъщеря му е вече мъртва. оплаквачките вече са пристигнали в дома му. Погребението е започнало. Хората си мислят, че Исус най-много може да каже няколко добри думи за дъщерята на Яир. Исус наистина има какво да каже. Но не *за* момичето, а *към* нея. "Момиче, стани!" (Лука 8:54). Следващото нещо, което бащата си спомня, е как детето яде, Исус се усмихва, а наетите оплаквачки са се прибрали преждевременно по домовете си.

Питайте Марта. Тя се е надявала, че Исус ще дойде и ще изцели Лазар. Но Исус не се появява. После се е надявала, че ще дойде поне за погребението на Лазар. Но Него го няма. Когато най-накрая пристига във Витания, Лазар вече е в гроба от четири дни, а Марта се пита що за приятел им е Исус. После Марта чува, че Той е дошъл в покрайнините на града, и се затичва да Го посрещне. "Господи, ако Ти беше тук - изправя се тя срещу Него, - нямаше да умре брат ми!" (Йоан 11:21). В думите ѝ има болка. Болка и разочарование. Единственият човек, който е в състояние да предизвика промяна, не е сторил нищо. И Марта иска да узнае причината. Сигурно и вие искате. Навярно сте направили като Марта. Някой, когото обичате, се приближава до смъртта, и вие сте се обърнали за помощ към Исус. Като нея сте потърсили единствения, който може да издърпа някого от ръба на смъртта. Молите Исус да му подаде ръка. Сигурно Марта си е мислила: *Той непременно ще дойде. Нима не излекува паралитика? Нима не помогна на прокажения? Нима не възвърна зрението на слепеца? А те почти не Го познавах. Лазар Му е приятел. Близки сме като роднини. Нали Исус ни идва на гости през почивните дни! Нали се храни на нашата маса! Когато чуе, че Лазар е болен, ще долети завчас.* Но Той не пристига. Състоянието на Лазар се влошава. Тя стои на пост пред прозореца, но Исус все още Го няма. Нейният брат непрекъснато изпада в безсъзнание... "Лазаре, скоро ще дойде - обещава тя. - Потърпи!" Но на вратата така и не се почуква. Исус изобщо не пристига тази вечер. Няма Го да помогне. Не го изцелява. Не участва и в погребението. А сега, четири дни след това, най-накрая се появява. Погребението е свършило. Тялото е в гроба, а гробницата е затворена. И Марта е наранена. Нейните думи са отеквали по хиляди гробища. "Да беше Ти тук, брат ми нямаше да умре..." Боже, ако си гледаше работата, съпругът ми щеше да оцелее...

Господи, ако беше направил необходимото, моето бебе щеше да оживее... Боже, ако само бе чул

молитвата ми, нямаше да остана с празни ръце... Гробът изравя най-вече нашето разбиране за Бога. Когато се изправим пред смъртта, нашето определение за Бога се разтърсва. А то от своя страна разтърсва вярата ни. Това ме кара да задам един въпрос, въпрос на живот и смърт. Защо приемаме присъствието на смъртта като отсъствие на Бога? Защо смятаме, че ако тялото не бъде изцелено, значи Бог не е наблизил? Нима изцелението е единственият начин, по който Бог изявява Своето присъствие? Понякога си мислим, че е така. И в резултат на това, когато Бог не отговаря на молитвите ни, ние се ядосваме. Негодуваме. Вярата се измества от обвинения. “Боже, ако беше тук и Си гледаше работата, смъртта нямаше да настъпи!”

Тъжно е, че в подобно разбиране за Бога няма място за смъртта.

Преди време един гост у дома показваше на дъщерите ни фокуси и илюзии. Стоях отстрани и гледах реакцията на момичетата. Те бяха изумени. Когато монетата изчезваше, зяпваха в почуда. Когато се появяваше отново, бяха поразени. В началото приемах със смях обърканите им погледи. Но с течение на времето в мен започна да се заражда притеснение и загриженост. Част от мен не харесваше това, което се случваше. Мамеха децата ми. Той ги надхитряваше. Той, ловкият майстор, объркваше тях, невинните. Това не ми харесваше. Не обичам да гледам как правят децата ми на глупаци. Затова пристъпих зад дъщерите ми и прошепнах в ушите им: “В ръкава му е!” (Добре, че наистина се оказа там.) “Сега е зад ухото му.” (И знаете ли, пак излязох прав!) Вероятно постъпих невъзпитано като се намесих в шоуто, но наистина не обичам да гледам как някакъв мошеник мами децата ми. Същото се отнася и за Бог.

Исус може да седи и да гледа как безутешните тънат в заблуда. Моля ви, обърнете внимание, че Той не възкресява мъртви. Съживява ги заради живите. “Лазаре, излез навън!” (43 ст.) Докато Исус заповядва, Марта мълчи. Оплаквачките също са тихи. В момента, когато Исус се изправя лице в лице срещу отворената гробница и изисква освобождаването на своя приятел, никой не помръдва.

Никой с изключение на Лазар. Някъде навътре в гробницата той се раздвижва. Спрялото сърце започва отново да тупти. Овързаните очи отново се отварят. Вдървените пръсти помръдват. Обвитият като мумия човек се изправя в гробницата. Искате ли да разберете какво става след това? Оставете Йоан да ви каже: “И умрелият излезе с ръце и крака, повити в саван, и лицето му увито в кърпа.” (44 ст.)

Ето го отново! Забелязахте ли го? Прочетете пак първите думи на стиха. “И умрелият излезе...” Още веднъж. Този път по-бавно... “Умрелият излезе...” Още един път. На глас и много бавно. (Знам, че ме мислите за луд, но наистина искам да разберете смисъла.) “Умрелият... излезе...” Мога ли да задам същия въпрос? (Разбира се, че мога, нали аз пиша книгата!) *Въпрос:* Кое е нередното в този епизод? *Отговор:* Мъртвите не могат да излизат от гробовете си. *Въпрос:* Какъв е този Бог? *Отговор:* Бог, който държи ключовете на живота и смъртта. Това е Бог, който повдига ръкавите на мошеника и разкрива пред всички, че всичко е само фокус. Това е Бог, който бихте искали да присъства и на вашето погребение. Знаете, че ще го повтори. Той е обещал да го повтори. И е доказал, че има сили. “Сам Господ ще слезе от небето с повелителен вик!” (1 Сол. 4:16). Същият глас, който съживява момчето близо до Наин, който раздвижи застиналата дъщеря на Яир, който събуди мъртвото тяло на Лазар - същият глас ще проговори отново. Земята и небето ще предадат мъртвите. И смъртта вече няма да съществува. Исус се е погрижил за това.

Християнство без списъци - Когато да си добър не е достатъчно

И когато стигнаха на мястото наречено Лобно, там разпнаха Него и злодейците - единият отдясно Му, а другият отляво. А Исус каза: Отче, прости им, защото не знаят какво правят. И като разделиха дрехите Му, хвърлиха жребие за тях. И людете стояха, та гледаха. Още и началниците Го ругаеха, казвайки: Други е избавил. Нека избави и Себе Си, ако Този е Божият Христос, Неговият Избраник! И войниците също Му се подиграваха, като се приближаваха и Му поднасяха оцет, и казваха: Ако си юдейският цар, избави Себе Си! - А над Него имаше и надпис: “Този е юдейският цар”. И един от обесените злодейци Го хулеше, казвайки: Нали си Ти Христос? Избави и Себе Си, и нас! А другият в отговор го смърра, като каза: Нито от Бога ли се не боиш ти, който си под същото осъждане? Ние справедливо сме осъдени, защото получаваме заслуженото за това, което сме сторили. А Този не е сторил нищо лошо... - И каза: - Господи Исусе, спомни си за мен, когато дойдеш в Царството Си! А Исус му рече: Истина ти казвам: днес ще бъдеш с Мен в рая. Лука 23:33-42

Истина ти казвам. Днес ще бъдеш с Мен в рая. Лука 23:42

За малко да изпусне самолета. Вече си мислех, че ще седя сам на реда, когато вдигнах глава и я видях да влачи задъхано две големи чанти по пътеката.

- Мразя да летя! - промърмори, докато се стоварваше на мястото си. - Отлагах качването колкото се можеше по-дълго.

- Още малко и щяхте да го отложите напълно - усмихнах се.

Беше висока, млада, руса, загоряла и бърлива. Дънките ѝ бяха модерно разпрани на колената. Черните ѝ ботуши се перчеха със сребърни шипове. Очевидно наистина мразеше да лети. И нейният начин да преодолее напрежението бяха приказките.

- Отивам вкъщи, за да видя баща си. Със сигурност ще се учуди на тена ми. Мисли, че съм луда да живея в Калифорния - да стоя неомъжена и така нататък. Имам нов приятел, той е от Ливан. Обаче много пътува, така че се виждаме само през уикендите, което много ми харесва, защото така цялата къща е на мое разположение. Тя не е далеч от плажа и...

Знам как да се държа, когато до мен седи приятна и привлекателна жена. Колкото мога по-скоро разкривам професията и семейното си положение. Това спестява доста неприятности и за двамата.

- Моята *съпруга* също мрази да лети - вмъквам, докато си поема въздух, - така че разбирам как се чувствате. И тъй като съм *пастир*, знам един текст в Библията, който можете да прочетете, докато излизате. Извадих Библията от куфарчето си и отворих на Псалм 23.

За първи път жената замълча. *Господ е пастир мой* - зачете тя и после вдигна глава с широка усмивка. "Спомням си го! - възкликна, докато самолетът се издигаше. - Чела съм го като малка."

После продължи да чете. Следващият път, когато погледна към мен, в очите ѝ имаше сълзи.

- Беше толкова отдавна! Много, много отдавна... - разказа ми как е вярвала... някога. Станала християнка като малка, но не си спомняше кога за последен път е била на църква.

Поговорихме за вярата и за повторния шанс. Попитах я мога ли да ѝ задам един въпрос. Можех.

- Вярваш ли в райа?

- Да.

- А мислиш ли, че ще отидеш там?

За миг погледна настрани, но после се обърна и отговори уверено:

- Да. Да, ще отида в райа.

- От къде си сигурна?

- От къде съм сигурна, че ще отида в райа? - тя замълча, докато оформи отговора си.

Разбрах какво щеше да ми каже, преди още да го е изрекла. Забелязах познатите признаци. Жената се канеше да ми представи своя "списък". (Всеки човек си има такъв.)

- Ами, като цяло съм добър човек. Не пуша повече от една кутия на ден. Спортувам. В работата разчитат на мен - броеше на пръсти своите постижения. - Освен това накарах приятеля ми да си направи тест за СПИН.

Право в десетката! Това беше нейният списък. Успехите ѝ. Според нейните представи в райа могат да те отведат здравословните навици и безопасният секс. Логиката ѝ бе проста - ако спазва списъка на земята, ще получи място на небето. За да не бъдем твърде сурови към нея, нека ви задам един въпрос. Какво е записано във вашия списък? Повечето от нас си имаме такъв списък. Приличаме на момичето в самолета. Смятаме, че "като цяло" сме добри. Благопристойни, работливи, обикновени хора. Изготвили сме си цял списък с примери в подкрепа на това. Вашият може и да не включва цигарите и тестовите за СПИН. Но все пак имате списък. Плащам си сметките. Обичам жена си и децата си. Ходя на църква. Подобър съм от Хитлер. Изобщо като цяло съм добър човек. Всички си имаме такива списъци. Списъкът има предназначение. Да докаже, че сме добри. Но в него има и един проблем. Никой от нас не е достатъчно добър. Апостол Павел говори точно за това, когато залага две шашки динамит в третата глава на своето Послание към римляните. Първата е в 10 стих. "Няма праведен нито един." Нито един. Нито ти. Нито аз. Нито който и да е. Вторият взрив се намира в 23 стих. "Всички съгрешиха и не заслужават да се прославят от Бога." Бум! Край със списъците. Толкова. Край на идеята да бъдеш "като цяло добър".

Тогава как се отива на небето? Как може човек да отиде в райа, след като нито един от нас не е добър, след като нито един списък не е достатъчен, след като няма приемливи постижения? Това е най-важният въпрос. За да чуем отговора на Исус, нека се върнем при последния Му разговор, преди да умре.

Срещата с двамата злодейци. И тримата са разпънати на кръстове. Може би ни се иска да мислим, че двамата крадци са невинни жертви. Че не заслужават наказание. Добри хора с прекалено сурови обвинения. Патриоти, обречени на мъченическа смърт. Но случаят не е такъв. Само с един стих Матей разсейва всяка подобна мисъл: "Със същия укор Му се присмиваха и разпнатите до Него разбойници." (Матей 27:44). Трагедията разкрива характера на човека. Трагедията на разпъването показва, че двамата злодейци нямат характер. С последни сили те хулят Исус. Чувате ли ги? С пресипнали от болка гласове се подиграват на разпънатия Месия. "Ти май беше цар на юдеите, а?" - "Напоследък животът на Месиите станал доста тежък, вярно ли е?" - "Защо не направиш някое малко чудо, Назарянино?" - "В Галилея гвоздеите толкова ли са големи?" - Очаквали сте го от фарисеите. Очаквали сте го от множествата. Дори подигравките на войниците не ви учудват. Но от разбойниците? Разпънати обиждат друг разпънат. Двама обречени с примки на шията се присмиват на трети, който е на същия хал. Преди залпа на разстрела двама военнопленника се надсмиват над нещастieto на трети. Има ли по-голяма слепота? Има ли по-голяма злоба? Никак не е чудно, че и двамата са на кръста! Рим ги осъжда на грозно мъчение. Единствената полза от тях е да послужат за публично назидание. Съблечете ги голи, за да видят всички, че злото не може да се укрие. Прободете ръцете им, за да видят всички, че нечестивите не са най-силните. Вдигнете ги високо, за да казват всички на децата си: "Ето какво постига накрая лошите хора." Всеки мускул в телата им крещи

за облекчение. Гвоздеите пулсират нажежени в китките им. Краката се извиват в търсене на по-безболезнена и удобна поза. Но на кръста няма удобства. И въпреки това болката от остриетата не може да скове изпълнените с омраза езици. Те ще умрат както са живели - нападайки невинните. Този път обаче невинният не отвръща. Човекът, на когото се подиграват, не е особено приятна гледка. Тялото му е белязано от камшиците. Разкъсана плът и оголени кости. Лицето му е покрито с кръв и плюнка, очите са подути и отекли. Над главата Му има табелка: *Царят на юдеите*. Венец от сплетени тръни е изранил челото Му. Устната е разцепена. Навярно от носа тече кръв и липсват зъби. Човекът, на когото се присмиват, е полумъртъв. Мъжът, на когото се подиграват, е пребит. Но е спокоен. "Отче, прости им, защото не знаят какво правят." (Лука 23:34). След молитвата на Исус един от престъпниците започва да крещи обиди срещу Него: "Нали си Ти Христос? Избави и Себе Си, и нас!" (39 ст.). Сърцето на този разбойник остава закоравяло. За него присъствието на разпнатия Христос не означава нищо. Исус е обект на подигравки и той се подиграва. Очаква, че песента ще се подеме и от другия кръст. Ала вместо това чува упреци. "Нито от Бог ли се не боиш ти, който си под същото осъждане? Ние справедливо сме осъдени, защото получаваме заслуженото от това, което сме сторили. А Този не е сторил нищо лошо." (40-41 ст.) Невероятно! Същият език, който е проклинал Христос, сега Го защитава! Какво се е случило междуременно? Какво е видял, откакто е на кръста? Дали не е станал свидетел на някакво чудо? Или е чул някакво поучение? Или може би е прочел богословски трактат за Троиството на Бога?

Не, разбира се. Според Лука единственото, което той чува, е една молитва. Молитва на благодатта. И тя е достатъчна. Когато човек застане в присъствието на Бога, нещо става. Нещо става и с този престъпник. Прочетете отново думите му. "Ние справедливо сме осъдени, защото получаваме заслуженото от това, което сме сторили. А Този не е сторил нищо лошо." Същината на благовестието в едно изречение. Същината на вечността в устата на един закоравял престъпник. Аз греша, а Исус е прав. Аз се провалих, а Исус - не. Аз заслужавам да умира. Исус заслужава да живее. Разбойникът знае безкрайно малко за Христос, но онова, което знае, е страшно ценно за него. Той знае, че пред погледа му невинен човек умира несправедливо, без изобщо да се оплаква. И след като го прави, навярно наистина е Този, за когото се представя. Затова разбойникът се обръща за помощ: "Исусе, спомни си за мен, когато дойдеш в Царството Си!" Натезалата глава на Христос се повдига и обръща, очите на двамата се срещат. Това, което Исус вижда, е един гол човек. Нямам предвид дрехите, а прикритията. Той е без маска. Няма начин да се скрие.

Какъв е той? Обществена измет. Какви са постиженията му? Смърт чрез разпъване. С какво е известен? С престъпни деяния. А характерът му? Покварен до последния дъх. До последния час. До последната среща. До този момент. Кажете ми какво е направил този човек, за да заслужи помощ. Целият му живот е пропилян. Кой е той, че да моли за прошка? Допреди малко открито се е подигравал на Исус. Какво право има сега да моли за подобно нещо? Наистина ли искате да знаете? Той има същото право като вас. Виждате ли горе на кръста сме всъщност ние с вас. Голи, изоставени, безнадеждни и отчуждени. Такива сме. Това сме ние, които питаме: "Независимо от живота ни, независимо от това, което виждаш, има ли някакъв начин да си спомниш за мен, когато всички се приберем у дома?"

Не се хвалим. Не си правим списъци със заслуги. Горе, на кръста, пред Бога всяко постижение изглежда смешно. Молитвата ни далеч надхвърля онова, което заслужаваме. Но сме отчаяни. Затова умоляваме. Както и мнозина други. Болният в къпалнята. Марта на погребението. Лудият от гадаринското гробище. Никодим през нощта. Петър в морето. Яир на пътя. Йосиф в обора. Както и всеки друг човек, който се е осмелил да застане пред Божия Син и да признае своята нужда.

И на нас като на разбойника ни остава още една молитва. Изричаме я като него. И ние като разбойника чуваме гласа на благодатта. *Днес ще бъдеш с Мен в рая*. И също като него и ние знаем, че можем да преминем през болките, защото вярваме, че скоро Той ще ни отведе у дома.

Галерията на Този, Който отмества камъни

Доста тиха галерия, нали? Зала с портрети от страданието до спокойствието. Изложба на подновените сили. Музей на възстановена енергия. Картини на повторния шанс. Няма ли да е невероятно, ако наистина имаше такава изложба? Няма ли да е чудесно ако можем да разгледаме една действителна колекция от "смазани тръстици и тлеещи фитили"? Какво ще кажете да имате възможността да наблюдавате картина след картина как Бог среща хората в мястото на тяхното страдание? Не само библейски герои, а и хора от съвременното, хора точно като вас? Хора от вашето поколение и от вашия свят!

И какво ще кажете, ако галерията съдържа не само историята на техния живот, а също и вашата, и моята история? Ако имаше място, където да изложите вашите преживявания "преди" и "след"? Е, може да има. Имам идея за такава галерия. Може да прозвучи малко измислено, но си струва да я споделя. Преди това обаче трябва да обсъдим един последен въпрос. Жизненоважен въпрос. Току-що един след друг прочетохте разказите за срещите на Бога с няколко наранени хора. Отговорете ми защо тези разкази се намират в Библията? Защо евангелията са пълни с такива хора? С толкова отчаяни хора? Макар че проблемите им са различни, състоянието им е едно и също. Те са хванати в капан. Отблъснати от всички.

Отхвърлени отвсякъде. Няма да се обърнат. На устните им - отчаяна молитва. В сърцата им - полузабравени мечти. В ръцете им - скъсано въже. А пред очите им - устните на Назарянина, които прошепват: "Не се отчайвай!" Той умее да се приближава, когато всички останали се отдалечават. Действията на този човек са изненадващо прости. Думи със съчувствие, докосвания с любов. Пръстите докосват невидящи очи. Ръката застава върху изморено рамо. Думите изпълват натежали сърца... Изпълняване на пророчеството. "Смазана тръстика няма да пречупи и тлеещ фитил няма да угаси." Пак питам. Защо всички тези портрети се намират в Библията? Защо е създадена тази галерия? Защо Бог ни е оставил една след друга толкова приказки за възстановяването на съсипан живот? За да сме благодарни за миналото? Или за да погледнем с възхищение към делата на Исус?

Не. Не. Не. Хиляди пъти не. Целта на тези разкази не е да ни опишат какво е *направил* някога Исус, а какво *прави* сега. "Всичко, що е било от по-напред писано, писано е било за наша поука - обяснява апостол Павел, - та чрез твърдостта и утехата от Писанията да имаме надежда." (Римл. 15:4)

Описаните човешки съдби не са просто разкази за неделното училище. Нито романтични приказки. Нито илюзии от облаците. Те са исторически събития, в които истинският Бог среща истинската болка, за да можем ние да си отговорим на въпроса "къде е Бог, когато страдаме".

Как се отнася Бог към разбитите надежди? Прочетете историята на Яир. Какво изпитва Отец към онези, които са болни? Застанете с Него в къпалнята Витезда. Копнеете ли Бог да проговори на самотното ви сърце? Тогава слушайте как разговаря с двамата ученика по пътя за Емаус. Какво казва Бог на засрамените и унижените? Гледайте пръста Му, който рисува в прахта на Йерусалимския двор.

Той не го прави само за тях. Прави го и за мен. И за теб. А това ни отвежда до последната картина в галерията - вашата. Сега, след като сте прочели книгата, вземете четката. След като сте разгледали техните истории, нахвърляйте своята. Застанете пред платното, под което стои името ви и нарисуйте своя портрет. Впрочем не е задължително да е с бои и върху платно. Може и с молив върху лист хартия, с печатни букви на компютъра, със скулптура от глина, с мелодия в песен. Няма значение как ще го направите, но ви съветвам да опитате. Запишете своята драма. Разкажете своята семейна история. Проследете своето пътешествие. Започнете с "преди". Какво беше преди да Го познавате? Спомнете ли си? Може би е било преди десетки години. Или вчера. Може би Го познавате добре. Или тъкмо сте Го срещнали. Това няма значение. Важното е никога да не забравяте какво е представлявал животът без Него. Сигурно връщането в спомените боли. Част от миналото ни не е приятно за посещения. Но е необходимо да си припомним. "Вижте какви бяхте, когато Бог ви призова" - наставлява Павел (I Кор. 1:26).

Ние, осиновените, не трябва да забравяме как сме живели като сирачета. Ние, освободените, трябва от време на време да се връщаме при затвора. Ние, намерените, не бива да изтриваме от паметта си колко отчаяни сме били като изгубени. Забравата подхранва надменността. Не можем да си позволим да забравяме. Трябва да помним. Освен това трябва и да разказваме своята история. Не на всички, само на някои. Има хора, чието състояние сега е като нашето преди. Те имат нужда да узнаят какво може да направи Бог. Искрените картини на нашето минало могат да дадат кураж за нечие бъдеще. Не рисувайте само миналото, опишете и настоящето. Обрисувайте Неговото докосване. Представете промяната, която е донесъл в живота ви. И тази задача има своите предизвикателства. Ако рисуването на *Преди* може да бъде болезнено, представянето на *Сега* може да се окаже неясно за другите. Все пак Бог не е престанал да работи върху вас! О-о, вижте чак докъде сте стигнали! Аз не ви познавам, но знам, че сте изминали дълъг път. Нали някога дори не сте се докосвали до християнска литература! Погледнете се сега - още малко и ще довършите една цяла книга! Бог е започнал нещо в сърцата ви. А това, което започва, Той винаги го завършва. "Аз съм уверен - пише апостол Павел, - че Онзи, който е почнал добро дело във вас, ще го усъвършенства до деня на Исус Христос." (Фил. 1:6) Така че проследете хронологично всичко, което някога Христос е извършил с вас. Ако ви е донесъл успокоение и мир, нарисуйте гълъб. Ако е радост, оцветете дъга. Ако е смелост, изпейте песен за хората, които преместват планини. И когато завършите, не крийте рисунката. Поставете я някъде, където да я виждате. Някъде, където всеки ден да ви напомня за нежното могъщество на Бог Отец. А когато всички се завърнем горе у дома, ще направим изложба.

Ето това е идеята ми. Знаем, че е налудничава, но защо наистина да не си подредим една галерия, когато си отидем у дома? Не знаем дали на небето са позволени подобни неща. Но нещо ми подсказва, че Бог няма да има нещо против. В крайна сметка, там ще има достатъчно място и време.

А как само такава изложба ще разтопява ледове! Как ще сприятелива! Представете ли си? Ето го Йона с рибата в естествена големина. Мойсей стои пред горящия храст. Давид дава уроци по стрелба с прашка. Геедон дава на хората да пипнат руното (същото руно!), а Авраам описва картина, озаглавена "Нощта с хилядите звезди". Можете да поседите на дървото със Закхей. Наблизо малко момче ви показва кошница с пет хляба и две риби. Марта ви кани в кухнята си. Някакъв стотник ви вика да докоснете кръста. Тук е Мартин Лутер с коментара си върху Посланието към римляните. Сузана Уесли ви разказва как се е молила за синовете си - Чарлз и Джон. Дуайт Муди описва деня, когато е напуснал обушарницата, за да започне да проповядва. А Джон Нютън изявява желание да ви изпее "О, чудна благодат" с ангелски

хор зад гърба си. Някои са известни, повечето не са, но всички са герои. Един войник ви моли да поседите с него в землянката, направена досущ като истинската, в която някога е срещнал Христос. Една жена ви показва петната от сълзи по своя Нов Завет. До един нигериец седи мисионерът, който го е обучавал. Зад гърба на усмихнат бразилец е нарисувана реката, където е бил кръстен. А някъде там е и вашата история.

Хората идват един след друг. Изслушват се, сякаш разполагат с цяла вечност. (Кое то си е така!) Отнасят се с вас като с царска особа. (Защото сте си такава!) Соломон ви задава въпроси. Йов ви хвали за вашата издръжливост. Исус Навин ви поздравява за смелостта ви. И когато всички ръкопляскаат, вие също пляскаете. Защото на небето всички знаят, че похвалите и поздравленията се отправят към единствено Достойния. Като стана дума за Достойния, Той също е представен в небесната галерия. Обърнете се и погледнете! Високо над другите. На най-високопоставеното място. Точно в средата! Там, върху платформата, издигната високо над останалите. Видим от всяка точка на галерията, стои един голям камък.

Той е заоблен. Тежък. Някога са го използвали, за да затварят гробници. Но не и сега. Попитайте двете Марии. Попитайте Петър. Попитайте Лазар. Попитайте който и да е в галерията. Всички ще ви кажат. Камъните никога не са били проблем за Бога...

Дали ще има подобна галерия на небето? Кой знае. Но знам, че някога е имало такъв камък пред входа на една гробница. И със сигурност знам, че той е бил отместен.

А също така знам, че и по вашия път има камъни. Камъни, които спъват. Канари, които спират. Скали, които са прекалено големи за вас.

Моля ви, не забравяйте, че целта на тези разкази е да ни накара да погледнем не с удивление назад, а с вяра напред. Богът, който е говорил, продължава да говори. Богът, който е прощавал, все още прощава. Богът, който е ходил по земята, и днес идва.

Той идва в нашия свят. Идва във вашия свят. Идва, за да направи онова, което не можем сами. Той идва, за да отмести камъните, които не можем да помръднем.

Камъните не са проблем за Бога. Никога не са били. Няма и да бъдат.

И Той не е преставал да ги отмества.